

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N181

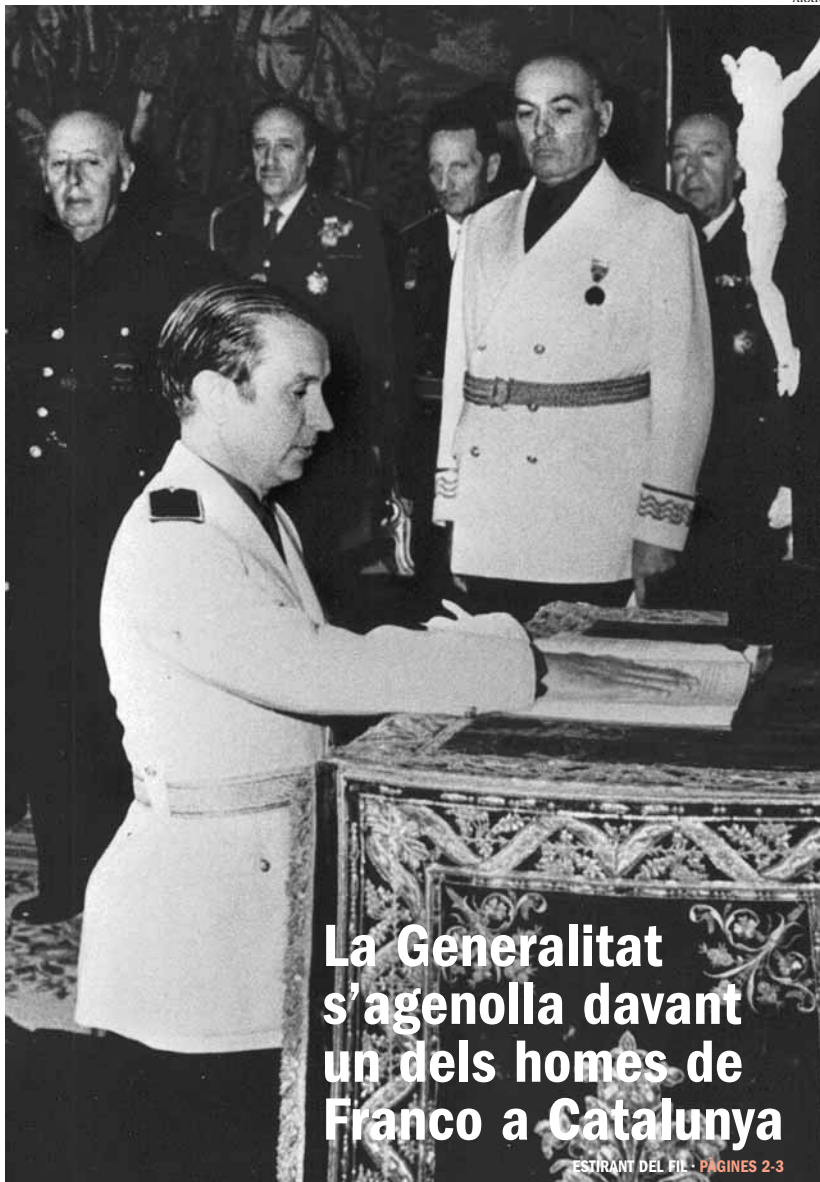
28 d'abril de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Els Mossos van presentar proves manipulades en el 'cas Tamara'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

La secció cinquena de l'Audiència de Barcelona allibera la jove anarquista i afirma que la suposada carta-bomba no tenia capacitat per provocar lesions

La Generalitat s'agenolla davant un dels homes de Franco a Catalunya

ESTRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Samaranch, amb un uniforme feixista, jura el càrrec de Delegado Nacional de Deportes sota l'atenta mirada de Franco (1967)

La trobada secreta del Club Bildenberg es farà a Sitges

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Wolfowitz, Rockefeller, Soros, González, Pujol i Borrell han assistit a les reunions

L'alcalde de Vic delata els dos primers 'sense papers'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Les petrolieres governen Nigèria 'de facto'

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Còmic social a Barcelona

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

CATALUNYA · LA CLASSE POLÍTICA OBLIDA QUE SAMARANCH ES DEFINIA COM A “FRANQUISTA 100%” I QUE MAI SE'N VA PENEDIR

La mort de Samaranch fa reviure la llei del silenci franquista

Només la premsa internacional destaca el seu passat feixista i la corrupció que va incentivar al COI

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Dejà-vu de negra nit. Dens tel de silenci espès. I deriva de desmemòria i censura. Els màxims honors dispensats per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona a Juan Antonio Samaranch, traspassat el 21 d'abril a la Clínica Quirón de Barcelona; la lloança quasi unànime de totes les formacions polítiques a l'home de l'esport de Franco, i el silenci absolut vessat sobre el seu dilatit servei a la dictadura franquista han tornat a evidenciar els rigors de la *modèlica* transició espanyola, el tabú vigent de la memòria històrica i la reedició del biaix propagandístic propi de la dictadura franquista. El que tots els mitjans catalans s'han afanyat a negar i amagar barroerament s'ha pogut llegir a bastament a la premsa internacional: fonamentalment, els serveis prestats a la dictadura de Franco, de la qual Samaranch era fidel servidor, però també les trames d'enriquiment, negocis i corrupció que van caracteritzar el seu poder absolut en el si del Comitè Olímpic Internacional (COI).

L'enterrament del totpoderós president del negoci olímpic va aplegar, el dijous 22 d'abril a Barcelona, la plana major del poder econòmic i polític, amb un desplegament policial-francitiradors del Grup Especial d'Intervencions (GEI) dels Mossos als terrats inclosos- que va ocupar i bloquejar el centre de Barcelona i on es van produir nombroses identificacions arbitràries de vianants per part d'agents de paísà. El comiat va aplegar totes les elits dirigents, però amb un suport popular escàs: només 2.500 persones van visitar la capella ardent i 4.000 persones van participar de la cerimònia a la Catedral de Barcelona, majoritàriament membres de les elits esportives mundials, de la diplomàcia i de l'alta burgesia catalana, acompanyats pel govern tripartit en ple.

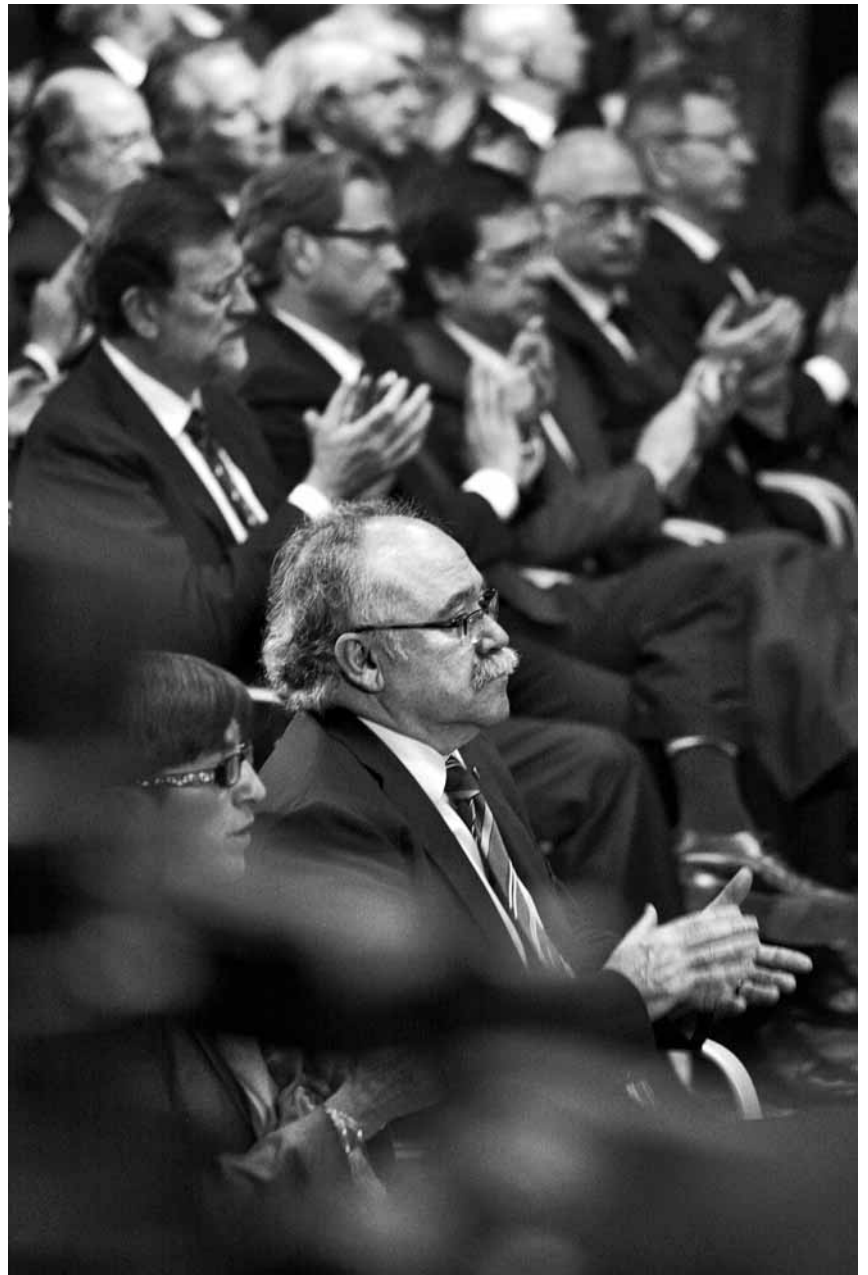
Només 2.500 persones visiten la capella ardent i el govern tripartit en ple assisteix a l'enterrament

La llarga llista de persones convidades, a la qual ha tingut accés la DIRECTA, és prou significativa: la família reial al complet, ambaixadors de Katar i Corea del Sud, una ampla dele-

gació del COI i la pràctica totalitat de la classe dirigent barcelonina, catalana i espanyola. Del poder que acumulava Samaranch, també en van donar bona fe les tres pàgines d'esqueles publicades a *La Vanguardia*: president honorífic del COI, de La Caixa o del RACC, entre d'altres, als quals cal sumar ser soci número 1 del Círculo Ecuestre, membre del Liceu o de la directiva del RCD Espanyol. I una significativa esquila de la pròpia Diputació de Barcelona que recordava el seu mandat, entre 1974 i 1978, al front de la diputació franquista. La mateixa diputació davant la qual es van viure les mobilitzacions que, sota el lema *Samaranch fot el camp!*, es van produir a finals de la dècada dels anys 70 i que van provocar la publicació d'un especial amb el mateix títol a la publicació *Arreu*.

Carod-Rovira ha dit que “és el català més important del món de l'esport” i José Montilla l'ha equiparat amb la catalanitat universal de Pau Casals

Samaranch, home de poder previ-sor, calculador i autoritari, havia deixat escrit i definit el protocol del seu enterrament i com havia de ser cada detall. I els poders públics s'hi han plegat amb acatament disciplinat i elogis desbocats. Les declaracions oficials al voltant de la figura del feixista Samaranch han ratllat el ridícul. Josep-Lluís Carod-Rovira ha dit que es tracta “del català més important del món de l'esport”. La secretària general d'Esport de la Generalitat, Anna Pruna (ERC), ha declarat que “sempre va ser un home d'idees avançades i ha estat, amb diferència, un dels millors dirigents esportius a escala mundial”. Jordi Hereu va assegurar que “honorem la seva memòria en algun indret de Barcelona” i José Montilla, el va equiparar amb la catalanitat universal del mateix Pau Casals –que va patir l'exili a conseqüència de la dictadura franquista. També Jordi Pujol, que va ser qui va concedir a Samaranch la medalla d'or de la Generalitat que ha permès que pogués ser honorat al Palau de la Generalitat, va valorar positivament la figura de l'exmandatari franquista. Lloança unànime,

Carod-Rovira aplaudeix durant la cerimònia en honor a Samaranch celebrada al Palau de la Generalitat el 22 d'abril

doncs, a la mateixa persona que, el 20 de novembre de 1975, com a president de la Diputació de Barcelona, va triar ben poc a afirmar: “El mandat de Franco representarà, al meu parer, un dels més brillants períodes de la història d'Espanya. Sense cap mena de

dubte”. Entre les poques veus crítiques del món polític, cal destacar el regidor del PSC de les Corts Enric Llorens, que en un *post* al seu bloc, tot recordant el seu pare, constata que les simpaties nazis de Samaranch, que quan estudiava a l'escola alemanya

lluia una esvàstica a la solapa i comentava que el nazisme “era el futur”. També a títol individual, el senador Joan Josep Nuet (EUiA) ha titllat el tracte a Samaranch d’“insult a les víctimes del franquisme” i, des d'ERC, Oriol Junqueras ha recordat que va

ALBERT GARCIA

> El blindatge institucional, mediàtic i polític al voltant de la figura de Juan Antonio Samaranch ha reeditat, un cop més, la llei del silenci franquista. Lloança pública, hagiografia general i propaganda oficial per passar de puntetes no només per una dilatada trajectòria al servei de la dictadura feixista, sinó també –i sobretot– per amagar el niu de corrupció, nepotisme i enriquiment en què el difunt Samaranch va convertir el negoci multimilionari dels Jocs Olímpics. Memòria del dijous 22 d'abril: ingents recursos públics i una ciutat militaritzada per lloar amb els màxims honors un dels darrers dirigents del franquisme i, alhora, símbol del poder omnímode que acumula la burgesia catalana.

, estirant del fil

“col·laborar amb una dictadura que va estroncar la vida, l'esforç i l'esperança de centenars de milers de persones”. També al camp del Barça, el diumenge 25, es van sentir xiulets durant el minut de silenci que Joan Laporta va decidir dedicar-li.

“Una vergonya”

Hi ha hagut veus en contra i ben significatives, però, en qualsevol cas, silenciades. La més destacada, la de la Comissió de la Dignitat, que ha considerat que els actes al Palau són una “vergonya pel poble”, ha recordat que ni Josep Tarradellas no va rebre aquests honors i ha manifestat que el govern “ha perdut els papers” en aquest afer. Josep Cruanyes, portaveu de la Comissió, ha insistit que Samaranch es va mantenir “fidel al franquisme fins al darrer moment” i ha

El portaveu de la Comissió de la Dignitat ha insistit que Samaranch es va mantenir “fidel al franquisme fins al darrer moment”

negat el suposat servei a Catalunya, tot recordant que va ser ell qui va incorporar les traves jurídiques per evitar que Catalunya competís internacionalment i disposés d'un comitè olímpic propi. Toni Strubell, coordinador de la Comissió que va lluitar pel retorn dels papers de Salamanca, s'ha expressat en el mateix sentit: “És molt trist que el senyor Samaranch sigui honorat al Palau de la Generalitat i encara no s'hagi anul·lat la sentència de mort al president Lluís Companys”.

Per contra, la classe política i la classe periodística s'han afanyat a oblidar 40 anys de compromís amb el feixisme i menystenir el sistema feudal i opac que va bastir Samaranch al COI. El periodista britànic Andrew Jennings va deixar plena constància del sistema vitalici, plutocràtic i mercantilista que dinamitzava el COI i de la corrupció que va lubricar la indústria olímpica als llibres *El senyor dels anells* i *El nou senyor dels anells*. Jennings documentava com Samaranch, ben aconsellat per Horst Dassler –l'omnipotent president Adidas en el pastís olímpic–, va arribar a un COI en fallida i el va convertir una corporació multinacional amb beneficis geomètrics a través de la fórmula suggerida pel president d'Adidas: el patrocini empresarial de les olimpíades. La corrupció acumulada, però, va acabar esclatant el 1998 amb l'escàndol de la compra-venda milionària de la corrupció acumulada, però, va acabar esclatant el 1998 amb l'escàndol de la compra-venda milionària de

Aquesta realitat ja va motivar que, el 2007, un manifest internacional signat per 1.500 intel·lectuals d'a-

rreu del món –entre elles James Petras, Howard Zinn o Josep Maria Terricabras– demanés, sota el reclam *Democràcia i dignitat a l'esport*, la dimissió de Samaranch com a president honorífic del COI. Pel seu passat feixista i la seva “clara col·laboració amb el règim totalitari de Francisco Franco”, el manifest al·ludia que era incompatible i incongruent amb els principis de la carta olímpica honorar falangistes. En aquest sentit, cal recordar que el municipi de Lausanna es va negar a concedir-li la medalla d'honor pel seu passat franquista; l'Ajuntament de Barcelona, però, sí que li va concedir.

Censura en vida i un cop mort

El deteriorament de la pròpia imatge després de l'escàndol de corrupció al COI de Salt Lake City va provocar que Samaranch encarregués la gestió de la seva imatge pública i la del COI a la controvertida agència de relacions públiques Hill&Knowlton. L'agència ha tingut entre els seus clients la secta de l'Església de la Cienciologia i el president criminal d'Haití, Baby Doc Duvalier, entre d'altres.

El veterà periodista Josep Maria Huertas Claveria també va viure, fa quatre anys, la censura imposada per Enciclopèdia Catalana/Edicions 62 sobre una biografia de Samaranch (vegeu la secció *Impressions* d'aquest número, on es reproduïx íntegrament). La mateixa censura que va re- viure un altre redactor dels continguts de l'enciclopèdia pel simple fet de fer un suau comentari neutre al cas de corrupció de Salt Lake City. Un responsable de continguts va dir que calia suprimir-lo perquè “Samaranch era un prohóm de Catalunya” i no es podia ni insinuar cap referència a la corrupció que l'esquitxava.

Quasi tota la premsa catalana ha tractat la mort de Samaranch amb una cobertura desinformativa i acceptant la censura

L'any 2007, una productora que treballa per la televisió pública catalana i que s'encarregava de produir una entrevista retrospectiva en profunditat amb Samaranch va viure una situació similar. El dirigent va informar que només concediria un màxim de 90 minuts i exigia la lectura i el control del guió previs, per acabar declinant el reportatge, que s'hauria d'haver produït a la Sala Noble de l'edifici de La Caixa de l'avinguda Diagonal. Davant d'aquests fets, el portal *media.cat*, impulsat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils, està enllentint un informe per abordar el tractament mediàtic i la cobertura desinformativa amb què la pràctica totalitat de la premsa catalana ha tractat la mort de Samaranch, exemple d'un dels episodis de censura, obediència al poder i silenci més greus i simptomàtics dels darrers anys.

EUROPA · L'EXPRESS' DIU QUE VA CANVIAR LA DIVISA OLÍMPICA PELS DINERS

De la BBC a ‘La Stampa’: autoritari, franquista i corrupte

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Amb molt poques excepcions, encapçalada per la tasca del diari digital Vilaweb, els mitjans de comunicació catalans han ocultat deliberadament el llarg passat franquista de Samaranch i les crítiques al model unipersonal de gestió autoritària que Samaranch va imposar al COI. L'anomenat *Papa laic*, que havia visitat tots els estats dels món, rep crítiques severes de les principals capçaleres internacionals, principalment les del món anglosaxó, que mai no van acabar d'acceptar el seu lideratge. Totes recorden, alhora, que va ser secretari d'Estat de la dictadura franquista i que la seva gestió al COI va anar acompanyada de l'opacitat, el negoci milionari i el nepotisme que van convertir els Jocs Olímpics en un dels símbols corporatius més lucratius del planeta.

Jocs Olímpics SA

Per la BBC anglesa, Samaranch era “l'home més poderós del món de l'esport”, l'home que “va governar el COI amb puny de ferro”, l'home que “va deixar créixer el càncer de la corrupció, el luxe i el diner fàcil i va convertir les olimpíades en una marca comercial global”. La cadena destacava la dilatada carrera política sota el franquisme (de regidor de l'Ajuntament de Barcelona el 1955, a procurador de les corts franquistes, fins a darrer president de la Diputació el 1978) i cloïa dient que Samaranch va convertir les olimpíades en “una màquina lucrativa de grans èxits comercials”. També al Regne Unit, *The Times* el definia com una de les figures “més controvertides de l'esport mundial” i assenyalava que, “per entendre la corrupció institucionalitzada dels nostres dies, es podria començar pel despatx de Samaranch a la ciutat suïssa de Lausanna”.

Tant *Le Monde* com *Le Figaro* recorden l'admiració que professava per Franco i el poder i les influències que encara exercia en l'actualitat. Als EUA, un obituari signat per Associated Press recordava que sota el regnat de Samaranch–tractat com “exdirigent esportiu del règim feixista de Franco”– es va viure “el major escàndol públic que mai va patir el COI, en el marc d'uns determinats graus de corrupció que Samaranch tolerava”. *Los Angeles Times* destaca el seu caràcter autoritari i el vinculava amb el seu passat com a “funcionari feixista en l'Espanya del general Francisco Franco”. *Wall Street Journal* recordava que insistia sempre en ser tractat d’“excel·lentíssim” i que volia envoltar-se d'un luxe aclaparador i *The New York Times* incorporava també que

Samaranch fa la salutació feixista al costat de la filla de Franco (18-7-1974)

“l'antic dirigent franquista va tolerar un cert nivell de corrupció al COI”. L'alemany *Kurier* anotava que “l'espanyol estava al servei dels feixistes” i *La Stampa* italiana constata que s'enduia a la tomba “el seu passat fosc amb la camisa blava falangista”. El *Sidney Morning Herald* assenyalava que, amb Samaranch, “el COI va esdevenir sinònim de nepotisme, clientelisme, escàndols, secrets i elitisme”. I el *New Zealand Herald* en destacava el caràcter autocràtic i intolerant.

‘L'Express’ el titlla d’“exdignatari franquista” i diu que pel centenari dels jocs va triar la pàtria de la Coca-Cola en lloc de Grècia

Finalment, *L'Express* francès definia el mandat de Samaranch com un negoci on es va canviar la divisa de Coubertin. De “l'important és participar a l'important és participar... dels beneficis”. El rotatiu gal recuperava un reportatge de l'any 1999 que el titllava d’“exdignatari franquista readaptat a l'ideal olímpic; dotat de bones dosis de cinisme i un talent real de transformista” i recordava, simptomàticament, que pel centenari dels jocs olímpics de 1996 va triar com a seu Atlanta –la pàtria de la Coca-Cola– davant de Grècia, pàtria de l'olimpisme. “Heureu d'un imperi tèxtil, pròsper banquer”, el diari recordava que, el 1998, un mes abans del nomenament de Nagano com a seu olímpica, va acceptar el regal d'una espasa de samurai valorada en 200.000 francs. L'article acabava reflexionant sobre l'esport olímpic amb un simptomà-

tic “*Harakiri?*”. Fet i fet, Coubertin havia escrit: “El dia que un esportista deixi de pensar en la felicitat del propi esforç i la intoxicació de poder, les consideracions de vanitat o l'interès el dominin, aquell dia l'ideal morirà”.

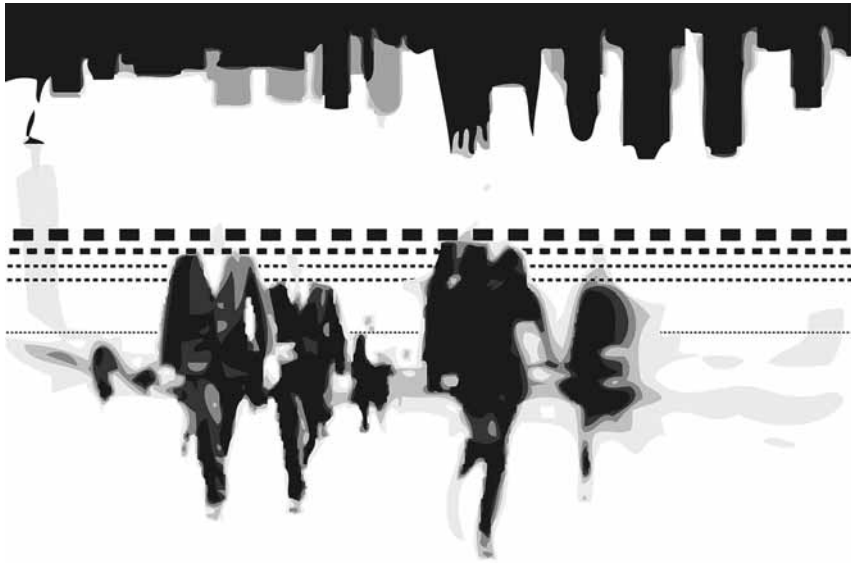
L'hemeroteca catalana també és prolífica. El 1980, en una entrevista a *Serra d'Or* de Jordi Coca a Joan Llach –autor de *Memòria de la negra nit*, l'escriptor llibertari recordava un Samaranch al front republicà –60 divisió, 84 brigada– “amb pantalons de golf, sabates de ciutat, una caçadora de pell i un gorret de dues puntes amb borla”. Llach va ser la persona a qui Samaranch va confessar que, l'endemà, es passaria al bàndol franquista. Anys després, en plenes dificultats econòmiques del franquisme, Llach va aconseguir visitar-lo i va demanar-li ajut, però no en va trobar. Samaranch li va dir: “No ho puc fer, no puc”. Llach era categòric a l'hora de definir-lo com a covard. Qui també el va definir va ser Ernest Lluch, que va categoritzar Samaranch com “el gran camaleó”.

Però potser ha estat la premsa independent nord-americana la més categòrica i sintètica davant la mort del marquès de Samaranch, títol concedit per la monarquia espanyola. En un article al digital CounterPunch titulat *La mort d'un feixista català*, els periodistes Muntaner i Benach cloïen amb l'afirmació: “Les referències al passat feixista de Samaranch durant el règim assassí de Franco han quedat vergonyantment absents. Aquest silenci és una prova més del pacte de silenci de la transició del feixisme a la democràcia a Espanya i el preu que encara es paga (econòmic, polític i cultural, com Vicenç Navarro ha demostrat en reiterades ocasions). Un cop més, un feixista espanyol mor en pau en un còmode hospital privat, tractat amb honor i elogiat pels mitjans de comunicació locals i internacionals”. Amén.

, impressions

Ivan Miró · Membre de l'Assemblea de Barri de Sants
opinio@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament contra els barris, o les paradoxes barcelonines

PERE TUBERT

Si alguns ramblers aixequessin el cap...

(S)obre Vivim en una ciutat paradoxal. L'Ajuntament ha promogut, durant el mes de març i tocant a Drassanes, la carpa de *Ramblers*. Un muntatge políticocultural per revivir els dies en què les Rambles eren "un espai de llibertat, creativitat i revolució". 20 euros l'entrada de les actuacions i les taules rodones gratuïtes, però caríssimes pel que fa a la lectura política de la transició que s'hi pregona. Vegi's, a tall d'exemple: "El moviment femi-

nista adquireix presència pública en forma de moviment polític radical fins a la seva integració en el si dels partits polítics". Punt i final per als feminismes socials. I pels altres moviments. Ja els agradaria.

En paraules del seu tinent d'alcalde, Carles Martí, l'Ajuntament ha impulsat el projecte perquè "era necessària aquesta mirada enrere, sense nostàlgia, però amb reconeixement", d'una Rambla que és de "caràcter indomable i imprevisible". Per Martí, aquella revolució ramblera de finals dels setanta va fer "una de les millors Rambles que la ciutat ha tingut mai, la

més creativa i a contracorrent". I afegeix: "si volem encasellar-la, l'estarem matant. Volem donar un cert toc d'alerta perquè sempre ha de continuar sent la Rambla". Toc d'alerta? A qui? A ells mateixos? Serà complex de culpa? O bé pànic d'haver esterilitzat la gallina dels ous d'or? Paradoxa número 1, rematada al titular de la revista municipal: "La Rambla recupera l'esperit lliure i creatiu que va tenir durant la transició i el principi de la democràcia, mentre es treballa per reforçar-ne la neteja i la seguretat" (*Barcelona Informació*, març de 2010). Adéu creativitat i

revolució, benvinguda la *realpolitik* urbana: microseguretat i ordenances del civisme, mercantilització i blindatge policial de les Rambles a les expressions polítiques i socials precisament lliures, creatives, revolucionàries. A les d'avui, no a les *museitzables* de fa 30 anys. Si alguns *ramblers* aixequessin el cap... frotien foc a la carpa.

Quan els polítics no volen fer política...

Més enllà del *show business* urbà, hi ha contradiccions més invisibles i, per tant, més preocupants: les que ens empenyen als barris, a la nostra vida quotidiana i associativa que no apareix al paper *couché* ni als aparadors metropolitans. Doncs la paradoxa número dos és la relativa a la implementació dels Consells de Barri que, en paraules de l'Ajuntament, són "l'òrgan de participació territorial en totes les qüestions referents al barri", i "tenen per finalitat ser un canal de participació ciutadana en el desenvolupament de polítiques públiques de proximitat i convivència". Aquests consells, presidits pels regidors del districte i amb presència dels consellers dels partits amb representació, apareixen en un moment on cada vegada és més complicat tenir una interlocució política amb els districtes, en allò que dins els moviments veïnals i socials s'està definint com el "filtre dels tècnics". No només s'ha expulsat, des de fa temps, l'assistència i les intervencions veïnals als plenaries dels districtes, sinó que, avui, qui executa les polítiques municipals en l'àmbit dels barris són l'estructura gerencial i tècnica dels districtes, on -alguns amb mala hostia i altres amb somriures- es

dediquen fonamentalment a posar traves a les activitats veïnals. Paradoxes sagnants: els Consells de Barri obren nominalment la participació però, de fons, signifiquen la introducció del control polític dins el teixit associatiu i, alhora, el blindatge tècnic-gerencial perquè el veïnat organitzat no fiqui el nas dins els districtes. Aquestes paradoxes, simplifiquen en "el tècnic de barri, contra el barri", estan esclatant a Nou Barris, on el teixit social s'ha hagut de manifestar en "defensa de la vida associativa" i on, el 27 de març, es van fer unes jornades per articular "els moviments socials davant el model únic de Barcelona". I són preocupants a Ciutat Vella, a les calçotades representades amb antdisturbis a la Colònia Castells de Les Corts o, a Sants, amb la proposta de l'Ajuntament de reduir a la meitat la Festa Major Alternativa. Davant de les pantalles tècniques d'aquesta regressió municipal, haurem de replantejar l'acció veïnal i social. Cal coordinar-se entre barris i analitzar aquest fenomen. Cal articular l'autonomia veïnal front els espais burocratitzats de *participació*. Cal defensar l'ús lliure i autoorganitzat de l'espai públic per part dels moviments. Cal guanyar equipaments per l'autogestió veïnal. I cal, segurament, passar a l'ofensiva per aturar aquesta dinàmica de *L'Ajuntament contra els barris*. Si els regidors polítics dels districtes són com fantasmes absents que no ens representen, haurem de treballar per la descentralització política dels districtes i per aconseguir circumscripcions electorals de barri. Si els polítics, massa ocupats en les seves carreres, no volen "fer política als barris", l'haurem de fer nosaltres.

Ana Nuevo · Usuària de manifestacions-passeig
opinio@setmanaridirecta.info

S'apropa un altre Primer de Maig

Més que sobreviure, voldríem poder dir que ens agrada viure; esmorzar llegint alguna cosa, fer una migdiada després de dinar, no haver de marcar-nos una hora de tornada quan ens retrobem amb nosaltres mateixes, quan divaguem al voltant dels nostres propòsits i projectes. Però ens han fet creure que viure així no és possible.

Ens hem deixat fragmentar el temps en horaris imposats, ja no només a la feina, sinó també en l'oci, en el nostre temps lliure, que no és tan lliure: veiem com l'oci és convertit en una mercaderia on hem de triar entre una gamma

d'ofertes i no ens queda més remei que resignar-nos... o reapropriar-nos del temps -un temps que és nostre- i alliberar-lo per poder sortir de la voràgine que ens deixa en un carreró sense sortida.

Si durant el segle passat la indústria -on convergien centenars d'obreres en un mateix espai- recollia gairebé la totalitat de les lluites obreres, amb la creixent flexibilitat laboral, la temporalitat d'avui *treballo aquí, dema treballo allà*, la fragmentació i l'especialització *in extremis* de les professions, ens hem convertit en minúscules peces d'una devastadora maquinària al servei del capitalisme.

Aquesta fragmentació que arriba a l'extrem de l'absurd ens aïlla dins les pròpies empreses on treballem, moltes vegades ens impedeix conèixer l'altra gent amb qui compartim *producció* o ens imposa una competitivitat que genera desconfiances i ens fa entendre que les nostres companyes no són més que altres aspirants a guanyar un sou més digne en una carrera de *treps* on figuraria com a bàsica la màxima de *tonto l'últim*.

Perduts els anhels per apropiarnos de les nostres vides i guanyada una desmemòria col·lectiva que ens allunya de les arrels combatives, no podem esperar sinó arribar a uns

extrems de desesperació, de *no hi ha res a fer*; subvertit pel poder el concepte d'acció col·lectiva, aquest seria equiparable a posar-nos d'acord per anar a comprar a El Corte Inglés.

Hem perdut la necessitat d'entendre'ns més enllà del *jo sóc el que sóc*; sense entendre'ns en un context més ampli. Jo no sóc el meu treball, jo em puc construir amb la gent amb qui treballo. El pas a la col·lectivització del malestar és inevitable si no volem seguir perdent oportunitats per respondre als despietats abusos de poder que trobem diàriament. El primer pas, detectar les relacions de poder; el

segon pas, ajuntar-nos per trencar-les.

Som conscients que, si no ho fem, no és perquè no vulguem, sinó perquè estem encadenades a un sistema de vida restrictiu. L'aïllament, mitjançant un poderós control social, ens fa estar més soles, ser menys autònomes front la institució, més tancades a casa, menys veïnes de barris vivibles i passejables. Ara s'apropa una data simbòlica, tradicionalment combativa, pensament reconvertida en festivitats passiva. Deixarem que passi per davant dels nostres ulls un altre Primer de Maig entre exhibicions de banderoles i consignes mai complertes?

Josep Maria Huertas Claveria* · Periodista
opinio@setmanaridirecta.info

Juan Antonio Samaranch

“*J*oan, mañana cuando os levantéis yo ya me habré ido y no pienso volver”, li va dir Juan Antonio Samaranch a l'escriptor Joan Llach a La Curullada, un poblet de la Segarra on tots dos estaven destinats el 1938 com a soldats de la 6a divisió republicana que manava el dirigent comunista José del Barrio. I és que Samaranch, algunes vegades, ha tingut una irresistible tendència de fugir quan les coses van mal dades, com també va passar el 1977. Fracassat el partit Concòrdia Catalana en el seu intent de treure algun diputat a les primeres eleccions democràtiques, va aconseguir ser nomenat ambaixador a Moscou i va posar terra pel mig.

Juan Antonio Samaranch Torelló va néixer a Barcelona el 17 de juliol de 1920, un dia que sempre va considerar providencial. Setze anys després, Franco es revoltava contra la República; el 17 de juliol de 1973, seria nomenat president de la Diputació de Barcelona i, exactament quatre anys més tard, deixaria el càrrec per anar d'ambaixador a l'aleshores URSS. I el 16 de juliol de 1980, va ser nomenat president del Comitè Olímpic Internacional (COI).

El pare de Juan Antonio era un industrial tèxtil que tenia l'empresa Samaranch a Molins de Rei, una empresa que faria aigües durant la crisi dels anys 70. El jove va estudiar el que aleshores es deia Comerç i va esdevenir professor mercantil. El van cridar a fer de soldat als divuit anys, però va fugir i va passar al bàndol franquista. El 1946, va caure malalt de tuberculosi, però es va curar i es va dedicar més a l'esport que als estudis. Va fer de boxejador alguna vegada, però allà on realment es va fer un nom va ser

GISELA BOMBILA

com a jugador d'un esport poc conegut, l'hoquei sobre patins, del qual va esdevenir seleccionador nacional. Espavilat, el 1952, va aconseguir muntar un campionat nacional de hoquei a Barcelona. Amb els seus amics Juan Vilà Reyes i Federico Gallo, tenia tres coses en comú: parlaven sempre en castellà, volien fer carrera dins el règim franquista i eren de l'Espanyol.

A més, Samaranch tenia fama de faldiller. El 1955 va ser nomenat regidor de l'Ajuntament de Barcelona, però en prendre possessió el governador

civil del moment, Felipe Acedo, li va dir: “*Joven, a mí los concejales me gustan casados*” i, sempre obediènt amb el poder, l'1 de desembre d'aquell any, es va casar amb María Teresa Salisachs a la catedral de Barcelona. Va començar a valorar molt la informació i es va envoltar d'una colla de periodistes, a més d'alternar als cercles de Madrid, on es va fer amic del marquès de Villaverde, el gendre de Franco, fins al punt que el dictador el va fer nomenar delegat nacional d'Esports el 1966. Esport i política sempre han estat una

bona combinació en la vida de Samaranch.

El 1967, ja era procurador a les Corts, mentre es dedicava a participar a empreses immobiliàries amb un toc d'especulació, des de la construcció del barri de Ciutat Meridiana fins a l'avortat projecte de fer una ciutat de vacances a la platja del Prat, on tenia interessos el banquer Jaume Castell. El 1973, Samaranch va esdevenir president de la Diputació de Barcelona, càrrec que va ocupar quatre anys, durant l'exercici del qual el va sorprendre la mort de Franco (“*soy franquista ciento por ciento*”, va dir en aquell moment). Llest com la fam, va veure que un futur polític no era possible i va anar a l'URSS a llaurar-se un futur paraesportiu i a aconseguir els vots imprescindibles dels països aleshores comunistes per ser nomenat president del COI.

Com han dit alguns, el seu passat feixista sembla que es va esborrar quan, un altre dia 17, però d'octubre i de 1986, va anunciar que els Jocs Olímpics de 1992 tindrien lloc a Barcelona. Diuen que duia una castanya a la butxaca, un costum habitual en ell, tan supersticiós com el d'intentar que els fets importants de la seva vida caiguessin en 17 de juliol. Plegar del COI ho va fer un dia abans, el 16 de juliol de 2001. Quatre mesos abans, l'Ajuntament de Lausana, la ciutat del COI, es va oposar a una petició perquè fos declarat ciutadà d'honor arran del seu passat franquista. Uns anys abans, en canvi, l'Ajuntament de Barcelona li havia donat la medalla d'or de la ciutat.

* De la biografia sobre Samaranch que Edicions 62/Enciclopèdia Catalana va censurar i que va ser publicada al número 100 de La Veu del Carrer (2008), revista de la Favy. Cal recordar que Josep Maria Huertas Claveria va morir el 4 de març de 2007.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas, 27. 08004. Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Els ecologistes denuncien els excessos a la Costa Brava al YouTube

Josep Maria Piferrer. Palafrugell

Les associacions ecologistes Salvem el Crit i Aritjol han elaborat un nou documental per denunciar els excessos que han degradat la Costa Brava durant els darrers anys. El document, titulat *Costa Brava 100 anys, l'altra cara* -que es pot veure des de qualsevol racó del planeta al YouTube-, denuncia la manipulació intencionada que es fa d'algunes imatges des del sector turístic per atraure el màxim nombre de turistes, per intentar amagar un litoral excessivament urbanitzat i massificat de boies i d'embarcacions. El document mostra clarament la instal·lació il·legal de camps de boies sobre els boscos de posidònia -una espècie protegida- i denuncia la deixadesa, el poc respecte i la greu degradació que està patint un dels principals ecosistemes del planeta, així com la vergonyosa convivència i passivitat dels polítics locals, que estan permetent la desaparició de l'*Amazones del Mediterrani*.

Si tanta vergonya els fa mostrar un paisatge que cada vegada agrada menys als turistes, el que no es pot fer és dissimular-lo, sinó intentar redreçar la situació i apostar per la qualitat i no per la quantitat, per la sostenibilitat i no per la depredació dels nostres recursos naturals.

El problema és que, a alguns col·lectius, el descontrol actual ja els va bé, tal com es pot veure en la lluita per la creació de la reserva marina de les Illes Formigues. Cal que els polítics locals siguin més valents i aprofitin la crisi per adoptar les mesures necessàries que permetin la reconversió del model turístic dels municipis de la Costa Brava i, així, garantir el seu futur.

Detenció d'Anat Kam

Laurent Cohen Medina i Omar Abdul-Jawal. Barcelona

Anat Kam, una jove periodista israeliana, compleix el seu servei militar a l'Alt Comandament de l'Exèrcit i descobreix uns fets que colpegen la seva consciència i la porten a transmetre aquesta informació a un conegut periodista del diari *Haaretz*, Uri Blau. Malgrat els riscos correuets, aquesta jove valenta no ho dubta i ens diu que els crims de l'exèrcit israelià no han de romandre ocults a la llum de la història.

Arà, Anat Kam està sota arrest domiciliari i pot ser condemnada a cadena perpètua.

Per què? Per haver donat proves a l'opinió pública d'allò que tothom sap: l'exèrcit israelià, Tsahal, un exèrcit suposadament moral de la suposadament única democràcia de la regió, assassina a consciència els seus opositors polítics, és a dir, els militants palestins que no es rendeixen davant l'ocupació i la colonització de la seva terra, Palestina. Després de les invasions punitives del Líban el 1992 i el 2006, després de la matança de Gaza el 2008, qui pot creure -encara- en la superioritat moral de l'exèrcit israelià i dels seus alts comandaments, els crims de guerra dels quals han estat posats en evidència a l'informe del Jutge Goldstone per les Nacions Unides?

Cada dia que passa demostra que el govern israelià d'extrema dreta no té intenció de renunciar a la colonització i practica una política de fets consumats, amb total impunitat, davant la passivitat dels governs de la Unió Europea i dels Estats Units.

Per això, les persones com Anat Kam, que ha pres consciència de la injustícia flagrant duta a terme pel govern del seu país i que ha pres una decisió que posa la seva vida en joc, mereixen que els mostrem tota la solidaritat que puguem.

Des de Junts, Associació Catalana de Jueus i Palestins, volem expressar-li el nostre suport i dir-li que no està sola en aquesta lluita.

EL CIGALÓ

“O no t'agrada o t'hi enganxes”

David Salvadores, educador social i diable. Va començar participant als correfocs com a públic, però el 2004 s'hi va ficar de cap. Des d'aleshores, és diable al barri del Clot de Barcelona.

Laia Alsina Garrido

Com et vas fer diable?

Una bona amiga em va oferir d'anar a tirar en un correfoc. Ho vaig provar i com diem alguns: això, o no t'agrada o t'agrada i t'hi enganxes. A part, penso que és una bona manera de fomentar la cultura popular i tradicional catalana, a més de participar en el teixit associatiu del barri, i fer noves amistats i relacions personals.

Amb quins entrebancs topeu?

Bàsicament amb la poca implicació per part de les administracions; ens trobem que actes com els de foc no són cap prioritat a l'hora d'organitzar programes festius; ni a l'hora de facilitar els actes ni a l'hora de subvencionar-los. No cal dir que els mitjans de comunicació majoritaris

no aporten gaire en la difusió de la cultura popular i tradicional, excepte actes molt reconeguts com la Patum de Berga, la Mercè i les exhibicions dels Xiquets de Valls.

La cultura popular està menystinguda?

A nivell històric (franquisme) i amb les noves tendències de la societat actual la cultura popular ha patit cops que l'han malmès, tot i que, actualment, estem vivint una revifada important ja que hi ha molta gent jove que hi troba un element d'identitat afegit.

Què li diries a la gent per animar-se a fer-se diable?

Penso que no cal dir res, donat que actualment aquests elements de la cultura tradicional catalana estan a l'abast de tothom. És un món per descobrir, per gaudir i per transmetre.

. EDITORIAL

Desmemòria olímpica i crim perfecte

Es mateixos que s'estripen la roba per les dificultats que travessa la lluita per la memòria històrica i que bramen per l'acusació popular de Falange Española contra el jutge estrella Baltasar Garçon ara lloen sense embuts la figura del falangista Samaranch. Memòria selectiva: alguns, el dijous l'enterraven entre elogis i el dissabte es manifestaven en defensa de la memòria. Tot plegat, una prova més de les perverses hipòtesis d'una transició que fa temps que ni és modèlica ni pacífica i que mai no va tocar el poder real d'aquells que van prosperar a l'ombra de la dictadura franquista. Un cop més, com els nostres avis, com les nostres mares, pel túnel del temps i contra la llei de silenci, hem hagut de crear les fronteres informatives i acudir a la premsa internacional per saber què és coia. Com si fugíssim a Perpinyà àvides d'informació i llibertat per trencar la llei del silenci, davant un

hipòcrita retorn a la censura franquista, hem hagut de visitar l'hemeroteca internacional per accedir a la ressenya, no només dels 30 anys de servei ininterromput de Samaranch a la causa de la darrera dictadura feixista d'Europa, sinó -i sobretot- per llegir de la corrupció que va regnar i regna en un COI que ha fet dels jocs olímpics un dels negocis més sucosos i foscos de l'economia global. La desmemòria d'aquesta setmana ha estat, en tots els sentits, olímpica. I potser ja caldria convenir -parafraejant Jean Baudrillard- que la transició va ser "un crim perfecte" de les aspiracions de llibertat. Baudrillard deia: "Donada l'acumulació de proves, no hi ha hipòtesi més versemblant que la realitat". I la crua realitat parla precisament d'això: de feixisme, alta burgesia, impunitat i negocis milionaris. Per totes les víctimes del feixisme, la nostra memòria. Pels qui la volen ofegar i negar, el nostre menyspreu permanent i absolut.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Preuada memòria

Gemma Garcia
directa@setmanaridirecta.info

A mitjans de mes, s'estrenava el documental *Espies de Franco* dirigit per Xavier Montanyà que confirma definitivament que Carlos Sentís en va ser un. L'estrena em recordava que, l'any 1986, aquest personatge va ser guardonat amb la Creu de Sant Jordi i, el 1998, amb el Premi Nacional de Periodisme, ambdós concedits per la Generalitat. I tornava a recordar que, el 26 de desembre, després de 70 anys justos de l'entrada de les tropes franquistes a Barcelona, el Ministeri de Treball i Immigració espanyol el condecorava amb la Medalla al Mèrit del Treball. La setmana passada, empassava indignada els retrats de gratitud i reconeixement a la figura del franquista Samaranch. M'envervava l'editorial de *La Vanguardia* que exigia un carrer al seu nom, la Generalitat que acollia el seu ferretre i

pensava com deuria quedar d'al·lucinat els periodistes que sí que recordaven el seu passat falangista. Mentre escric, arreu de l'Estat espanyol hi ha convocades 25 concentracions de suport al jutge *super estrella* Baltasar Garçon, contra el qual pesa una querrela per haver admès a tràmit les denúncies presentades per diverses associacions de víctimes per crims contra la humanitat i desaparicions forçades durant el franquisme. Immediatament, recordo el currículum d'aquest jutge: actuacions contra mitjans de comunicació bascos, associacions i partits. També recordo que, en més d'una ocasió, ha aplicat el règim d'incomunicació a persones detingudes i ha ignorat denúncies de tortura. Tanmateix, no oblidu que és magistrat de l'Audiència Nacional espanyola, hereva del franquista Tribunal d'Ordre Públic. Encadenadament, recordo durant quants anys -abans d'aquest rebombori- han estat exigint justícia

i memòria històrica les associacions de víctimes del franquisme. No oblidu les múltiples manifestacions per exigir la derogació de la llei d'amnistia de 1977 i de la llei de memòria històrica -que ni tan sols anul·la els judicis sumaríssims del franquisme- aprovada al Congrés espanyol l'octubre de 2007. Davant de tota aquesta ràfega de decepcions, injustícia i silenci, em pregunto si la memòria està reservada a unes privilegiades, serà un do, una conraindicació dins el receptor de la *democràcia* o estarà completament prohibida dins *les regles del joc* que volen seguir jugant alguns. Aleshores, em refresco una idea essencial: vertaderament, la memòria és una arma de dignitat perillosa, amb capacitat per canviar les regles del joc, destruir lleis de punt i final i expulsar més jugadors com Sentís o Samaranch. A l'instant, recordo la frase de Simón Bolívar: "El poble que no coneix la seva història està condemnat a repetir-la".

. COM S'HA FET

Aquesta setmana felicitem el Xavi perquè ha estat el seu aniversari i perquè cada setmana ens a propa la DIRECTA a casa... o, com a mínim, a la redacció. També volem felicitar la Tamara, que el 21 d'abril va sortir de la presó després que el jutge reconegués que no hi havia cap motiu per mantenir-la presa.

Però si hem de felicitar algú aquesta setmana és a vosaltres, a totes vosaltres: les prop de 1.200 subscriptores, els més de 90 punts de venda, les aproximadament 30 repartidores, les gairebé 30 coordinadores de secció (entre redacció i gestió), les més de 50 redactores, les més de 20 fotografes, les més de 15 il·lustradores, els gairebé 30 anunciants... en fi, totes aquelles persones que col·laboreu o heu col·laborat al llarg d'aquests quatre anys intensos (i més) en què la DIRECTA ha estat sortint setmanalment de manera ininterrompuda. El divendres 30 d'abril, celebrarem aquest quart aniversari a la Farinera del Clot i us hi esperem. Ara bé, si vingússin totes les persones que hem esmentat (gairebé 1.500 persones), no hi cabríem totes. De fet, si ens ajuntéssim totes, podríem fer una manifestació; podríem, fins i tot, enderrocar un govern. Perquè, com diu un amic (coincidint amb el darrer cigaló), els tenim rodejats i només cal que ens posem d'acord.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JORDI BORRAS

Qui Som

REDACCIÓ
Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manuel Torres Mendoza Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés

FOTOGRAFIA
Albert Garcia

IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ
Roger Costa Puyal

CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc i el gitano*

PUBLICITAT
Tània Miró

DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana

ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond

DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: hortaa@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Protesta als jutjats per l'absolució de Pórtulas | PÀG. 8

Membres del PSC de Badalona agredeixen el veïnat | PÀG. 8

Protesta contra Plataforma per Catalunya a Vilafranca | PÀG. 8

Manifestació del 25 d'abril a València | PÀG. 11

BARCELONA · LA JOVE QUEDA EN LLIBERTAT SENSE FIANÇA I A L'ESPERA DE LA CELEBRACIÓ DEL JUDICI

L'Audiència conclou que els Mossos van mentir per empresonar l'anarquista Tamara

La secció cinquena accepta el recurs de la defensa i considera que la carta-bomba que s'afirmava que va enviar no podia provocar lesions i que ni tan sols s'ha demostrat que pogués explotar

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Contundent resolució de la secció cinquena de l'Audiència Provincial de Barcelona respecte el cas de l'activista Tamara Hernández, empresonada per un presumpte delictes de temptativa d'assassinat del secretari general de presons de la Generalitat, Albert Batlle. L'auto es va dictar el 22 d'abril i la conseqüència immediata va ser la posada en llibertat de la jove anarquista, que es trobava reclosa des de feia quatre mesos al centre penitenciari de Can Brians 1, al municipi de Sant Esteve Sesrovires.

No existeixen restes de la carta original, ja que va ser destrossada per una explosió controlada

La decisió judicial ha estat fruit de l'acceptació del recurs presentat per la defensa, que qüestionava de soca-rel les proves i els arguments aportats a la causa per part dels Mossos d'Esquadra. Els Tedax i la policia científica van reconstruir la carta suposadament enviada per Tamara Hernández a l'edifici on es troba el despatx d'Albert Batlle, després la van fer explotar per demostrar que la detonació podria haver matat una persona. Doncs bé, l'Audiència Provincial assegura que aquesta reconstrucció no té cap fonament i que no s'ha fet en base a elements sòlids que garanteixin que la quantitat d'explosius, la seva compactació i el mecanisme de detonació eren

els mateixos que tenia la carta original. D'aquesta carta original, a més, no consta que n'hi hagi restes, ja que va ser destrossada per una explosió controlada. Tan sols existeix una fotografia feta per l'escaner de metalls de l'edifici. El perit químic aportat per l'advocat de la defensa, Antonio Iglesias, afirma contundentment que "no existeix cap prova que l'artefacte estigués preparat per explotar i causar cap dany". Segons Jaume Asens, advocat de Tamara Hernández, "la conclusió jurídica directa de totes aquestes aportacions científiques apunta que l'acusació penal no hauria de ser, en cap cas, superior a una falta o un delictes de danys". A tot plegat, cal afegir-hi el fet que l'envoltori d'aquell sobre anava signat amb la paraula *Polvorines*, una advertència notòria i clara del seu contingut, amb la intenció d'alertar la guàrdia de seguretat de l'edifici. Aquest últim element també porta la secció cinquena a rebaixar la gravetat dels fets. La resolució de posada en llibertat dictada pel tribunal també destaca l'arrelament social de la jove i el risc baix de fuga. Segons ha pogut saber el setmanari DIRECTA, el dia que es van produir els fets, l'edifici de la Secretaria General de Presons no va ser desallotjat ni es va decretar cap protocol d'avis de bomba, un fet que confirmaria la baixa perillositat de la suposada carta-bomba que estaven analitzant els Tedax. Es dona la circumstància que, en el moment que es van produir els fets, a les portes de l'edifici, hi havia una concentració per denunciar el cas d'Amadeu Casellas i ningú no va ser advertit ni alertat de l'amenaça, ni tan sols la mare de Casellas, que es trobava justament al costat del detector de metalls que va localitzar la suposada carta-bomba. Ara, Tamara Hernández només té l'obligació d'anar a signar setmanalment als jutjats i haurà d'esperar que se celebri el judici.

Manifestació per la llibertat de Tamara Hernández celebrada el 2009 al Poble Nou dies després del seu empresonament

BARCELONA · TAMARA HERNÁNDEZ RELATA EL DIA A DIA A LES PRESONS

"He estat segrestada durant quatre mesos"

"Em van dir: 'Reculli les seves coses, que se'n va'. Durant els quatre mesos que vaig estar segrestada a Can Brians, potser el que se'm va fer més dur va ser la *intervenció-prohibició* de les comunicacions. No he pogut veure cap company ni cap amic durant aquest temps, ja que només m'estaven permetes les comunicacions orals i telefòniques amb la família directa i l'advocat. Tot el correu m'era intervingut. Tot i les queixes que vaig anar presentant, mai no vaig obtenir cap tipus de resposta ni se'm va notificar l'acord d'in-

tervenció de les comunicacions per escrit en cap moment. No obstant això, sabia que no estava sola, mai no m'he sentit sola, al contrari que moltes de les dones que compartien l'engarjolament amb mi. La solitud, l'abandó i la falta de suport que viuen fa que la presó abusi i actuï amb total impunitat. No són poc freqüents les pallisses a les cel·les d'aïllament o el fet d'estar a punt de morir per la desatenció mèdica. Una vegada, vaig sentir dir a una funcionària aquesta frase: 'Si es mor, una menys'. El més trist és que acabes veient totes aques-

tes injustícies amb tanta freqüència que es converteixen en rutina, entren dins la rutina de la presó. Em sento amb forces i amb ganes de retornar tota aquesta solidaritat que jo he rebut des del principi. Jo ara sóc al carrer, però no m'oblido d'altres companys com l'Alfonso, els del 4F... I no m'oblido de totes aquestes persones que continuen resistint i lluitant a les presons de tot el món i que pateixen aquesta no-vida a les seves pròpies carns cada dia. No tinc intenció de deixar de lluitar contra aquest instrument-negoci de l'opressió i el càstig".

, així està el pati

VILAFRANCA · REPRESSIÓ

Dues persones detingudes per protestar contra la presència de la PxC

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

La formació feixista Plataforma per Catalunya (PxC) va celebrar la diada anual del partit el diumenge 25 d'abril a Vilafranca del Penedès. Fins a disset entitats de la vila van considerar "inacceptable" la presència d'aquest partit xenòfob a les seves contrades i van decidir convocar la ciutadania a una cercavila per mostrar el rebuig del poble davant la presència de l'ultra Josep Anglada -president del partit i regidor a Vic- i Maria Carme Sagarra, cap de llista per aquest municipi. A dos quarts d'una del migdia, més de 400 persones van emprendre la marxa des de la plaça de la Vila, amb una pancarta on es podia llegir *Racisme, ni a Vilafranca ni enlloc! PxC fora de la Vila! Cap persona és il·legal*.

La manifestació, que aplegava persones de totes les edats, va recórrer els carrers principals de Vilafranca fins arribar al parc de Sant Julià -indret on es van concentrar no més de 100 simpatitzants de la PxC-enmig d'un ambient festiu i reivindicatiu. Després de la lectura del manifest de rebuig a l'acte de la PxC, la cercavila es va desconvocar i es va procedir a abandonar la zona progressivament, moment que diversos membres de la PxC van aprofitar per provocar i llençar algunes pedres contra les manifestants antifeixistes. Aleshores, el fort dispositiu policial -format per agents de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra- que custodiava l'acte racista va carregar de manera indiscriminada contra les manifestants i va emprar material antidisturbis i esprais lacrimògens. La càrrega policial va acabar amb diverses persones ferides i contusionades, però no va ser fins dues hores després dels fets que agents dels Mossos d'Esquadra de paísà van detenir dues persones al centre de Vilafranca. El cos policial els imputa un delictes de desordres públics i un altre d'atemptat a l'autoritat, amb l'argument que un agent antidisturbis va requerir atenció mèdica després de rebre un impacte al cap.

La Coordinadora Antirepressiva del Penedès (CAP) es va concentrar el 26 d'abril al vespre a la plaça de la Vila per reclamar la llibertat de les dues persones detingudes per manifestar-se contra el racisme. A través d'un comunicat, la CAP responsabilitza el cos dels Mossos dels incidents produïts, ja que "en el moment de la càrrega policial, la manifestació ja havia estat desconvocada i la gent estava abandonant el lloc dels fets". També afirmen: "Considerem il·legítim que les administracions tolerin la celebració d'actes feixistes i xenòfobs que alteren la convivència de la vila".

Les dues persones detingudes van ser posades en llibertat amb càrrecs després de declarar davant el jutjat de guàrdia de Vilafranca el 27 d'abril.

GIRONA · ES MANTENEN LES MOBILITZACIONS A L'ESPERA DE LA SENTÈNCIA DEL SUPREM

Dos joves s'encadenen a un bidó per demanar l'absolució de Núria Pórtulas

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

L'assemblea de suport a Núria Pórtulas manté les mobilitzacions a l'espera de la resolució del Tribunal Suprem. Durant tota la setmana, s'han mantingut les xerrades previstes sota l'arbre que havia estat okupat i posteriorment desallotjat per part dels Mossos d'Esquadra. Aprofitant que el dijous 22 d'abril es feia una xerrada sobre

Les dues persones s'encadenen davant dels jutjats de Girona i 50 activistes donen suport a l'acció

L'experiència de l'okupació forestal contra la MAT, es va reokupar el mateix arbre del centre de la ciutat. L'endemà i durant la diada de Sant Jordi, dos activistes es van despenjar

Els bombers separen els activistes dels bidons als quals s'havien encadenat

del Pont de Ferro -també situat al barri vell- amb una pancarta contra la llei antiterrorista. Posteriorment, l'assemblea de suport va convocar una cassolada de protesta davant la parada de llibres d'IC-V. En aquest sentit, la portaveu de la campanya va incidir en la responsabilitat d'aquest partit en tot el cas i en l'aplicació de les polítiques repressives contra els moviments socials. Finalment, el

dilluns 26 d'abril, dues persones es van encadenar a un bidó de formigó armat davant l'edifici dels jutjats de Girona. Una cinquantena de persones van donar suport a l'acció durant les sis hores que van tardar els bombers a tallar les cadenes que les mantenien immobilitzades. Un gran desplegament dels Mossos d'Esquadra i de policia municipal va acordonar tota la zona i va detenir les dues per-

sones quan es va acabar l'acció. La negativa dels cos policial català de permetre l'assistència de l'advocat aquella mateixa tarda va implicar que les dues activistes restessin detingudes a la comissaria fins que no van passar a disposició judicial l'endemà al matí.

Les diferents accions que ha estat organitzant la campanya per l'absolució de Núria Pórtulas durant aquesta setmana han comportat diverses detencions i judicis. Els membres que van okupar l'arbre del centre de la ciutat el primer cop es troben a l'espera d'un judici de faltes; en el cas de la segona okupació, la denúncia ha estat arxivada. Per altra banda, les dues persones que es van encadenar davant la subdelegació han estat acusades d'atemptat a l'autoritat per les càrregues posteriors a l'acció. Les dues persones que es van encadenar al bidó també estan a l'espera del judici penal, acusades de desordres públics. Des de l'assemblea de suport, denuncien l'escalada de la repressió efectuada pels Mossos d'Esquadra durant tota la campanya i, especialment, aquestes últimes setmanes.

BADALONA · PROTESTA PER LES OBRES DEL METRO

Militants del PSC badaloní agredeixen el veïnat

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

En el marc d'una protesta convocada per l'Associació d'Entitats Socials de Badalona (formada per Associacions de Veïnes i entitats diverses) el diumenge 18 d'abril, militants del PSC van proferir insults i agressions contra el veïnat que es va concentrar al barri badaloní de Llefià.

Les veïnes protesten per la situació política i social que es viu a la ciutat

La protesta, que es va convocar arran de la presència del president de la Generalitat José Montilla a la inauguració de la nova Línia 10 del metro, volia denunciar la situació política i social que es viu a la ciutat: la durada de les obres del metro, l'excés de càrrecs de confiança i càrrecs electes i els seus abusius, la degradació dels barris i l'atur, que arriba a la xifra de 23.000 persones.

Segons Angel Segura, responsable de l'Associació d'Entitats Socials (AES), "en el moment que va arribar el president Montilla, les veïnes van desplegar les pancartes i van dur a terme una xiulada; llavors es van trobar amb una comitiva de

militants i càrrecs de confiança del PSOE, que van mostrar una actitud pròpia de grups organitzats i feixistes". D'entre aquests, cal destacar la presència de Fermin Casquete (alcalde a l'ombra i conseller de l'empresa de transport TUSGSAL i del FC Badalona), Joan Rico (director de l'Institut per la Promoció de l'Ocupació) i Justo Alarcón (secretari d'Organització del PSC i mà dreta de Casquete a TUSGSAL i al FC Badalona).

Va ser llavors que Fermin Casquete es va apropar a les manifestants que portaven les pancartes i, dirigint-se a un d'ells (Marc Sallas, portaveu de la CUP de Badalona), el va agredir amb un paraiguès. D'entre els fets ocorreguts, també cal destacar el seguit d'empentes que van llençar a terra d'altres concentrades. Davant d'aquestes actituds, les manifestants, que eren prop de 90 persones, espontàniament, van proferir crits com "Casquete, TUSGSAL, corrupció total". La CUP i l'Associació d'Entitats Socials (AES) denuncien les agressions. A través de dos comunicats, la CUP de Badalona denuncia les agressions sofertes per les veïnes que es van concentrar al barri de Llefià i ha fet públic el nom d'alguns dels membres del PSC que van protagonitzar les agressions i insults. Alhora, l'AES demana "que l'alcalde de la ciutat prengui mesures adients contra aquestes persones i aquests comportaments".

OSONA · LA POLICIA ELS TANCA A LA ZONA FRANCA

L'Ajuntament de Vic denuncia dos immigrants

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Dues persones de nacionalitat veneçolana van ser detingudes pels Mossos d'Esquadra a Vic, la matinada del 26 al 27 d'abril, després que l'Ajuntament de la capital osonenca els hagués denunciat pel fet d'estar empadronats tot i trobar-se en situació irregular. Els Mossos els van posar a disposició de la policia espanyola, que els va portar al Centre d'Internament per Estrangers (CIE) de la Zona Franca. La jutgesa d'executòries va dictar l'ordre d'expulsió preferent. Així doncs, segons

Papers per Tothom: "Seran deportades en el mínim temps possible"

afirma Norma Falconi -portaveu de Papers i Drets per Tothom- les persones detingudes "no tindran cap possibilitat de demanar mesures cautelars o de fer un recurs contenciós administratiu per poder demostrar que estan vivint aquí i en quines condicions ho estan fent" i, per tant, seran deportades "en el mínim temps possible". Al tancament de l'edició d'aquest setmanari, no s'ha pogut confirmar que aquesta sigui la política general que durà a terme el con-

sistori vigatà en matèria d'immigració a partir d'ara. Tanmateix, Vila d'Abadal -el batlle vigatà- fa un primer pas important i es reafirma en la seva voluntat de denunciar les persones migrades empadronades i en situació irregular.

Sobre la veda

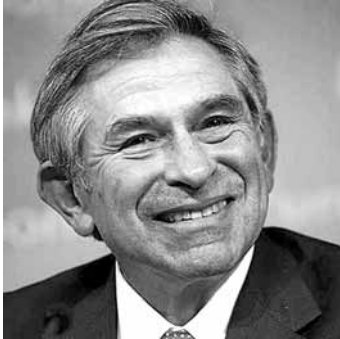
Jorge Sánchez, membre de l'Associació Papers i Drets per Tothom, diu que "s'ha obert la veda després que s'ha confirmat que Vila d'Abadal ha denunciat aquestes dues persones". Des d'aquesta associació, afirmen que "s'estan vulnerant els drets més fonamentals de les persones migrades", ja que "la Llei espanyola de Base de Dades diu que és obligatori empadronar-se al domicili de residència, sense clarificar si el fet de tenir papers o no és un criteri que cal tenir en compte a l'hora de fer-ho. No entenem que els polítics d'aquest país vulnerin les seves pròpies lleis". Falconi també afirma que està "convençuda" que aquesta ofensiva contra les persones migrades és una "estratègia electoral", donada la proximitat dels comicis autonòmics del mes de novembre.

Falconi també ha advertit que "no pensen permetre que això creixi i es converteixi en una vulneració total dels drets de les persones", ja que "l'Ajuntament de Vic l'únic que vol demostrar és que executa amb força el control dels fluxos migratoris perquè, d'aquesta manera, obtindrà molts més vots".

, així està el pati

GARRAF · EL GRUP BILDERBERG ES PODRIA REUNIR EN UN HOTEL ELITISTA DE LA POBLACIÓ CATALANA DEL 3 AL 6 DE JUNY

Els 'amos del món' volen ocupar Sitges

Paul Wolfowitz, president del Banc Mundial

El multimilionari David Rockefeller

L'especulador George Soros

Henry Kissinger, exsecretari d'Estat dels EUA

Ana Patricia Botín (Banesto)

José Manuel Entrecanales (Acciona)

Matías Rodríguez Inciarte (Banco Santander)

Bernardino León, secretari de la presidència

Marc Font
redaccio@setnaranidirecta.info

És possible que els polítics, banquers i empresaris més influents del món occidental es reunixin durant tres dies anualment i els grans mitjans de comunicació no dediquin ni deu segons ni cinc línies a la trobada? El sentit comú portaria a respondre no davant aquesta pregunta, però la realitat s'encarrega de demostrar-nos que no només és possible, sinó que fa 56 anys que passa. La conferència anual del Grup Bilderberg no és altra cosa que una trobada entre l'elit del món capitalista que se celebra sempre a hotels de cinc estrelles, sota unes estrictes mesures de seguretat i de la qual no transcendeix el contingut. L'opacitat dels anomenats *amos del món* provoca un munt de teories de la conspiració al voltant d'aquest club exclusiu.

Enguany, segons la informació publicada pel periodista Jim Tucker, expert en Bilderberg, la conferència se celebrarà del 3 al 6 de juny a Sitges, concretament, a l'hotel Dolce, un establiment elitista ubicat als afores de la localitat del Garraf. Des de l'ajuntament, han assegurat a la DIRECTA que no han rebut cap notificació oficial sobre la celebració de l'esdeveniment, mentre que un portaveu de l'hotel ni confirma ni desmenteix que el conclave se celebri allà. L'únic segur és que l'hotel Dolce té totes les habitacions reservades durant aquelles dates, però no seria la primera vegada que es deixa caure el nom d'una ciutat com a escenari de la reunió dels Bilderbergs i, finalment, l'encontre es fa a un altre lloc.

Però, quin és l'objectiu d'aquestes reunions? Sempre segons els ex-

perts en el Grup Bilderberg, com l'esmentat Jim Tucker o el també periodista Daniel Estulin, la finalitat és fixar l'agenda global i transmetre un seguit d'instruccions als organismes on té membres -com ara el G-8, l'Organització Mundial del Comerç (OMC), el Banc Mundial i l'OTAN- amb la intenció final de "transformar l'ONU en un govern mundial on els estats nacionals es converteixin en simples referències geogràfiques". Tot, evidentment, "per afavorir la desaparició de qualsevol obstacle a un lliure mercat absolut". Per Tucker, la trobada de 2010 "pretén garantir que la recessió econòmica global es mantingui -com a mínim- un any més" i continuar "la missió fixada a la cimera que es va celebrar l'any passat a Grècia".

Contra el comunisme

La primera trobada del grup es va fer el 29 i el 30 de maig de 1954 a l'Hotel de Bilderberg, prop d'Arnhem (Països Baixos). Va ser promoguda pel conseller polític polonès Joseph Retinger i va comptar amb el suport entusiasta del príncep Bernat d'Holanda, que va presidir el Grup Bilderberg fins a la seva mort, l'any 2004. La intenció primigenia era promoure l'entesa entre l'Europa Occidental i els Estats Units i establir una política comuna que servís d'oposició a la Unió Soviètica i al *perill comunista*. El seu president actual és el belga Etienne Davignon, membre de la Comissió Europea des de l'any 1977 i fins al 1985.

El funcionament del grup no ha variat excessivament amb el pas del temps. Està format per un comitè de direcció de prop de 40 persones que s'encarrega de convidar dos assis-

tents per trobada, de manera que, a cada cimera, hi participen al voltant de 130 membres. Caps de governs, ministres, dirigents de grans empreses -com Coca-Cola, Warner, General Motors, British Petroleum, Shell, Novartis o Banco Santander-, representants d'organismes internacionals -com l'OTAN, l'FMI, el Banc Mundial o, fins i tot, l'ONU- i els màxims responsables dels princi-

L'objectiu és fixar l'agenda global i transmetre instruccions al G-8, a l'OMC, al Banc Mundial i a l'OTAN per "transformar l'ONU en un govern mundial"

pals mitjans de comunicació mundial hi són presents. Aquest darrer punt explica (en bona part) el silenci mediàtic que envolta la conferència anual dels considerats summes sacerdots del capitalisme. El secretisme també es justifica amb l'argument que, d'aquesta manera, s'evita la manipulació de les discussions i els debats que es desenvolupen als clavales anuals.

Les darreres reunions del Grup Bilderberg s'han celebrat a Alemanya (2005), el Canadà (2006), Turquia (2007), els Estats Units

(2008) i Grècia (2009) i un tret comú és que el país amfitrió sempre ha comptat amb una nodrida representació a la cita, fet que fa pensar que alguns dels homes més poderosos de l'Estat espanyol aniran a Sitges a principis de juny si, finalment, es confirma com a escenari de la conferència. Barack Obama, Bill Clinton i George W. Bush van participar a una trobada del Bilderberg abans de ser escollits presidents dels Estats Units. Tony Blair, Jacques Chirac i Angela Merkel són només alguns dels dirigents europeus que també hi han assistit en alguna ocasió. El president del Banc Mundial, el nord-americà Paul Wolfowitz, en canvi, n'és un membre permanent, com l'especulador George Soros o el multimilionari David Rockefeller. Un altre clàssic d'aquestes reunions és el sinistre Henry Kissinger, secretari d'Estat dels EUA durant el mandat de Richard Nixon.

Protestes difícils

L'opacitat que envolta el Grup Bilderberg -sovint, l'escenari de la cita anual i les persones que hi assisteixen es coneixen a *posteriori*- dificulta les protestes ciutadanes durant la conferència. Més enllà de les brutals mesures de seguretat que envolten l'esdeveniment, tal com va relatar el periodista del diari britànic *The Guardian* Charlie Skelton -que va intentar colar-se sense èxit a l'edició de l'any passat-, el fet que els mitjans gairebé no en parlin fa gairebé impossible l'existència d'un moviment articular contra la trobada, bàsicament per desconeixement de la seva existència. Amb tot, la xarxa social Facebook té un grup que s'oposa a la reunió del Bilderberg a Sitges, el qual ja suma més de 1.100 membres, que prometen mobilitzar-se a la ciutat catalana si, finalment, la cita se celebra en aquest indret.

> Espanyols al Bilderberg

els poderosos de l'Estat no han tingut problemes a l'hora d'acudir a les Ecrides del Grup Bilderberg. Si es confirma que la trobada d'enguany es farà a Sitges, de ben segur que el president espanyol José Luís Rodríguez Zapatero assistirà a la conferència i, d'aquesta manera, emularà Felipe González, que era el cap de l'executiu l'any 1989, quan el grup selecte es va reunir a la Toja (Galícia). La reina Sofia, el conseller delegat del Grup Prisa Juan Luís Cebrián, o l'exministre d'Economia Pedro Solbes han estat habituals de les reunions d'un grup que té com a membre permanent Matías Rodríguez Inciarte, alt directiu del Banco Santander i president de la Fundació Príncep d'Astúries. Bernardino León, secretari general de la presidència espanyola, Ana Patricia Botín (Banesto) o José Manuel Entrecanales (Acciona) van acudir a la reunió de l'any passat, feta a Grècia. L'expresident català Jordi Pujol, en canvi, va prendre part a la trobada de 1991, convocada a Baden Baden (Alemanya). El català Josep Borrell també hi ha participat en alguna ocasió.

, així està el pati

BARCELONA · TRANSPORT

El Comitè de TMB i la CUP denuncien l'incompliment dels acords laborals per part de l'Ajuntament

M.R.
laboral@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Barcelona, el dia 2 de novembre, es va comprometre per escrit, en un document signat per la consellera de Treball de la Generalitat de Catalunya, Mar Serna, i per la presidenta de Transports de Barcelona, Assumpta Escarp, a crear 1.000 llocs de treball en un termini de cinc anys per -segons el document- "cobrir les necessitats de personal", tant de Transports de Barcelona com del Ferrocarril Metropolità de Barcelona.

Saturnino Mercader, membre del Comitè de Conveni d'autobusos de TMB, ha denunciat aquesta situació, aprofitant la proximitat de l'1 de maig, en una roda de premsa conjunta amb la CUP de Barcelona. Mercader ha denunciat que, "sis mesos després, només s'han creat 40 dels 1.000 llocs de treball als quals s'havien compromès les dues administracions".

Mercader ha afirmat que l'Ajuntament "no està complint els seus propis compromisos presentats per escrit". Tot i que el Comitè de Convenis ha demanat reiteradament a l'Ajuntament el compliment de les seves promeses, segons Mercader, "la situació no només no millora sinó que empitjora", ja que "durant la campanya d'estiu, es contractarà menys personal que l'estiu passat". Per Mercader, això és un "incompliment clar d'un acord que havien signat entre ells".

Per la seva part, Joan Teran, membre de la CUP Barcelona, ha denunciat que "l'Ajuntament de Barcelona no compleix amb els seus compromisos de crear ocupació ni de garantir que els llocs de treball vinculats a l'Ajuntament siguin de qualitat i dignes". A la vegada, Teran ha denunciat la privatització de l'Oficina d'Atenció al Ciutadà (OAC) de Ciutat Vella, que es va inaugurar oficialment el mes d'abril a la plaça Sant Miquel.

Aquesta oficina, segons la CUP de Barcelona, "està gestionada íntegrament per l'empresa Qualytel a través d'un contracte amb l'Ajuntament i substitueix l'OAC, que fins ara estava atesa íntegrament per personal de la plantilla municipal".

La CUP de Barcelona ha exigint els llocs de treball a TMB que l'Ajuntament de la ciutat es va comprometre a crear, l'aturada de les privatitzacions i les externalitzacions al consistori de Barcelona i que els diners de campanyes com la del *Plan E* serveixin per crear ocupació estable i "no per abocar diners a un sector com el de la construcció, que és un dels que ens ha conduït a un model econòmic especulatiu, depredador del medi ambient i sense garanties d'estabilitat pel futur".

CATALUNYA · LA CAMPANYA CONTRA L'EUROPA DEL CAPITAL PLANTEJA LA NECESSITAT D'UNA VAGA GENERAL

El Primer de Maig alternatiu girarà al voltant de les retallades socials

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

El proper dia 1 de maig es tornarà a celebrar, com ja es va fer fa uns anys, un Primer de Maig alternatiu amb diversos actes i manifestacions. Davant la crisi econòmica, cada vegada més accentuada, aquest any, la majoria d'actes s'han centrat en la crisi i les retallades socials que estan imposant els governs espanyol i català.

A Barcelona, la Campanya Contra l'Europa de Capital, la Crisi i la Guerra -una campanya unitària formada per preparar la resposta davant el semestre de presidència europea espanyola- ha convocat una manifestació sota el lema *Contra les retallades socials, cap a la vaga general*. La manifestació, que es convoca a dos quarts de sis de la tarda, començarà des d'un lloc ben simbòlic per denunciar les retallades socials: la seu de la patronal catalana, Foment del Treball, a l'Avinguda de la Catedral amb la Via Laietana. La campanya compta amb la participació de gran part de les organitzacions i col·lectius de l'esquerra social i anticapitalista de Barcelona. Durant la roda de premsa que es va fer per presentar la manifestació del Primer de Maig, Luís Blanco -portaveu de la campanya- ha afirmat: "Volem lluitar contra aquesta crisi", però sobretot contra "les solucions que estan donant el diferents governs", que no estan ajudant les treballadores a sortir de la crisi. Per Blanco, una de les reivindicacions principals de la manifestació és reclamar que la crisi "no la paguin les treballadores", tal com -segons ell- "s'està fent fins ara". A més, tal com indica el lema de la manifestació, la intenció de la campanya és plantejar la necessitat de la convoca-

Manifestació celebrada a Barcelona l'any 2009

toria d'una vaga general. Segons Blanco, "fa falta per evitar que aquestes polítiques que perjudiquen una bona part de la població i beneficien una minoria, s'aturin d'una vegada" i perquè no es tiri endavant la "reforma laboral i de les pensions que s'està plantejant".

D'altra banda, la campanya ha anunciat la presentació d'una denúncia col·lectiva contra el president de la patronal espanyola, Gerardo Díaz Ferranz. Segons Blanco, la campanya considera que "ha comès diversos delictes" i, per tant, demana "que s'investiguin". Per exemple l'"apropiació indeguda de les quotes que ha descomptat de les treballadores" i que no s'han ingressat més tard a la Segure-

tat Social, opina Blanco. La denúncia es presentarà oficialment el divendres 30 d'abril.

La CGT també ha convocat una manifestació l'1 de maig a Barcelona sota el lema *Al carrer, que ja és hora*. La manifestació, que començarà amb una concentració a la Via Laietana a les onze del matí, acabarà davant la seu de Correus a la plaça Antoni López. També a Barcelona, la CNT ha convocat una altra manifestació sota el lema *Ni una retallada més, unió, acció, autogestió*. Aquesta tindrà lloc a l'Arc de Triomf a dos quarts d'una hora abans.

A Tarragona també s'ha convocat una manifestació unitària, organit-

zada per la Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa, que agrupa sindicats, organitzacions i col·lectius tarragonins. La manifestació tindrà lloc a les set de la tarda a la plaça Imperial Tàrraco sota el lema *Contra les retallades socials i laborals: cap a la vaga general*.

Per la seva banda, a Girona, els sindicats COS, CGT i IAC, amb la participació de la Xarxa d'Economia Solidària i la Plataforma Girona en Crisi, duran a terme una marxa reivindicativa que tindrà el punt de trobada a la rambla de la Llibertat sota el lema *Impulsem l'economia solidària, tombeu el capitalisme*. Abans i després de la marxa es faran diversos actes sobre el cooperativisme i el treball solidari.

CATALUNYA · LES COMUNITATS EDUCATIVES HAN FET UN MANIFEST ON RECULLEN LES SEVES REIVINDICACIONS

Els centres afectats pel tancament de batxillerats formen una coordinadora

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

La segona assemblea de centres afectats per la supressió del batxillerat es va celebrar el 21 d'abril. Aquesta assemblea de base va comptar amb la participació de molts dels centres amenaçats amb tancaments de línies de batxillerat, com l'IES Collserola, l'IES Fòrum 2004, l'IES Miquel Tarradell, l'IES Montjuïc i l'IES Sant Martí de Provençals. Alumnes de batxillerat de Badalona i Santa Coloma també hi van participar. Durant la trobada, es va formar la Coordinadora de Centres Afectats per la Supressió del Batxillerat, que ha difós un manifest dirigit a tota la comunitat educativa i a la societat en general, on es recullen "les reivindicacions dels centres afectats i de les comunitats educatives respectives" segons la pròpia coordinadora. En aquest manifest, la Coordinadora reclama "una aturada immediata del procés de reducció de línies de batxillerat", el manteniment de "totes les línies que existeixen avui dia" amb una oferta d'optatives completa, "el manteniment dels centres petits i de proximitat" i, si realment no hi ha diners, "l'anul·lació dels concerts" que dupliquin l'oferta pública de la zona. La coordinadora demana que tothom qui "se senti compromès o compromesa en la defensa de l'educació pública" difongui al màxim aquest manifest.

Per altra banda, el 26 d'abril, membres de la coordinadora van visitar el Síndic de Greuges per exposar les seves reivindicacions. Lluís de Gibert -un professor de l'IES Miquel Tarradell que va assistir a la reunió- va declarar a la DIRECTA que la reunió havia "anat molt bé", ja que hi eren presents "tots els centres afectats" -que sumaven unes 20 persones-, amb representació de l'alumnat, el professorat i les mares i els pares. Segons de Gibert, el síndic els ha assegurat que intentaran treure una resolució el més aviat possible i fer "una reunió urgent amb l'administració". Tenint en compte que molts dels procediments són lents, la coordinadora ha demanat al síndic que s'apliqui "una moratòria" que permeti encarar la resolució d'una forma "més planificada". Durant la reunió, l'IES Miquel Tarradell, el de Sant Martí de Provençals i el Fòrum

2004 han presentat informes dels propis centres que mostren "la bona feina que s'ha fet fins ara". A més, s'han presentat les més de 2.000 signatures que s'han recollit fins ara contra els tancaments de batxillerats i cicles formatius. El 27 d'abril, la coordinadora va presentar una queixa formal al Síndic.

Lluís de Gibert valora molt positivament tota la feina que s'està duent a terme fins ara. També la creació de la Coordinadora de Centres, ja que ha estat una iniciativa "de les assemblees dels centres afectats". Per altra banda, el 26 d'abril, representats de la coordinadora van portar el manifest amb totes les seves reivindicacions al Parlament per presentar-lo als diferents grups que hi són representats.

EcoSeny: construint models d'economia lliure per una societat més lliure

El context de crisi ha fet aflorar, durant els darrers anys, les xarxes d'intercanvi i les monedes socials arreu del planeta. Milers de persones s'han proposat d'aconseguir els productes i serveis que necessiten a través de xarxes alternatives, prescindint del diner i construint un model econòmic més lliure. El gener de 2009, un grup de 25 persones va decidir començar una ecoxarxa al Montseny, a partir de la idea inicial de fer una ecovila. Van acceptar per consens l'ús d'una moneda social local, l'ecoseny, amb el sistema de paper moneda, molt comú a l'Amèrica del Sud, però amb el repte, en un futur, d'experimentar l'ús dels sistemes locals d'intercanvi, més coneguts com LETS1. Si bé avui, al món, hi ha més de 2.500 xarxes d'aquesta mena, aquest article presenta l'experiència del moviment social gestat al Montseny, una experiència narrada per les persones que en són artífexs, amb tota l'amplitud i les perspectives de la iniciativa.

Didac S. Costa i Larraburu (ecosociòleg, escriptor i emprenedor social)
afons@setmanaridirecta.info

L'afany creatiu de la gent que impulsa l'ecoxarxa del Montseny es va concretar el febrer de 2009 amb la impressió dels primers ecosenys, una guia d'ús i un primer butlletí de béns i serveis, a més d'unes primeres eines –rudimentàries– de comunicació virtual: una llista de correu, un bloc i un espai al Facebook. Eren els primers passos de la petita xarxa d'intercanvi local, que es presentava públicament el mes de març en el marc d'una fira. Avui, un any més tard i amb perspectiva, la realitat ha superat les expectatives: l'ecoxarxa Montseny té més de 200 persones usuàries i entre 30 o 40 impulsores decidides a treballar per millorar i consolidar la proposta.

S'han celebrat sis grans fires a diversos pobles i ciutats de la regió i es calcula que hi ha prop de 1.000 visitants, amigues o usuàries regulars no inscrites. A tot això, cal sumar-hi les 100 usuàries d'Osona i les 60 de Barcelona, a més de les d'altres xarxes semblants, com la Xarxa Eco de Tarragona.

l'ecoseny, doncs, ha inspirat el moviment de les monedes socials a altres zones de Catalunya, que s'ha anat teixint en xarxa a partir d'experiències replicades de manera autònoma. A Osona, per exemple, s'ha seguit el mateix model i s'ha adaptat a la idiosincràsia del col·lectiu local que l'impulsa; a Barcelona, la nova ecoxarxa, també enxarxada però autònoma, utilitza l'eco com a moneda, en for-

mat txecs i en format virtual. La creativitat i l'ecologisme són dos puntals de l'ecoxarxa, que no es constreny a l'àmbit econòmic. La salut holística, les formes ecumèniques d'espiritualitat, l'art, la música, la pedagogia lliure, la celebració de cursos, seminaris i espais de trobada regulars a bars, ateneus i centres culturals, etc., són algunes de les facetes d'aquest projecte transversal.

Com funciona l'ecoxarxa?

Al principi, cada nova usuària de la xarxa comença sense ecosenys, però pot aconseguir-ne a través de l'aportació d'algun bé o servei. També en pot obtenir 50 si fa una contribució voluntària de quinze euros en el moment d'inscriure's per ajudar a sufragar les despeses de la xarxa. O bé pot canviar monedes d'euro per ecosenys en qualsevol moment (l'equivalència emprada per mesurar el valor de les coses és d'un ecoseny igual a un euro).

L'estructura organitzativa de l'ecoxarxa es vertebrada en assemblees bimensuals i funciona a través dels grups de treball (Gt): el Gt Web, el Gt Moneda, el Gt Fires, etc. A més, cada dos mesos s'organitzen fires als pobles on hi ha usuàries de la xarxa, que ajuden a impulsar-les i contribueixen a la seva organització.

Les eines virtuals, avui dia, són imprescindibles. Des de 2010, els intercanvis es registren virtualment amb un *software* gratuït desenvolupat per una xarxa Sud-africana, el CES2 (Sistema Comunitari d'Intercanvis). Una vegada la usuària s'ha inscrit al CES, integrat a la nostra web (www.ecoseny.net), pot endeutar-se

MIRALLS

Artur Blasco

La història del país a través del cançoner popular
pàg. 4 i 5

BON VIURE

Objecció fiscal per denunciar el finançament de l'exèrcit
pàg. 7

—sense interessos— fins a menys 100 ecosenys virtuals abans d'oferir res. Aquest límit s'amplia gradualment fins a menys 1.000, quan s'ofereixen serveis i productes.

Les possibilitats d'aquest *software* són àmplies: permet organitzar un sistema de comptes virtuals local del tipus LETS i facilita que les gairebé 200 xarxes del món que hi participen interactuïn entre si. D'aquesta manera, fins i tot es pot pagar una estada a Costa Rica amb els ecosenys guanyats al Montseny. Per altra banda, el CES també permet fer transaccions a través dels telèfons mòbils, amb la qual cosa la moneda social s'avança a l'euro, no només èticament i ecològicament, sinó també tecnològicament. En definitiva, el CES ofereix una comptabilitat automàtica, transparent i exacta de tots els fluxos que hi ha al sistema.

Tot i que les persones que ho han impulsat no deixaran d'utilitzar l'ecoseny en format paper, ja que creuen que "en moltes ocasions és molt útil" —per exemple, a les fires—, el CES facilita el registre de tots els intercanvis i dels comptes de cada usuària d'una manera semblant a la d'un banc tradicional virtual, però amb la diferència que tothom pot veure els comptes de l'altra gent. Així, doncs, les usuàries tenen l'opció de treure i ingressar ecosenys físics (a les taules de canvi de l'ecoxarxa) i usar-los virtualment per tota mena d'intercanvis i per les compres de la Central de Compres Comunitària.

La Central de Compres Comunitària (CCC)
Des del moment de la gestació, no volien

deixar fora les persones visitants i les amistats que volguessin participar a les fires sense estar inscrites a la xarxa o haver aportat res per intercanviar. Al mateix temps, però, no volien que els euros circlessin pel recinte de la fira. Per aquest motiu van permetre el canvi físic d'euros a ecosenys a través d'una taula de coordinació. En el moment d'impulsar el moviment, també van decidir destinar una part dels ingressos que aconseguissin entre totes en compres col·lectives de productes d'alimentació bàsics, com si fossin una cooperativa de consum. Aquests productes els reparteixen entre la gent que té ecosenys, tant a les fires com als espais de la Central de Compres Comunitària (CCC), que actualment només funciona regularment a la botiga El Racó Ecològic de Granollers.

La CCC facilita alguns intercanvis en un espai que fa com de supermercat de l'ecoxarxa. Als preus reduïts per la col·lectivització de les compres, s'hi suma el fet que alguns productes elaborats els han fet les mateixes usuàries o *prosumidores* de l'ecoxarxa, que han estat pagades amb els EcoSenys ingressats per la CCC. Per tant, la CCC estimula l'ús de la moneda i ajuda a tancar el cicle monetari regional. A les productores, també els demanen que acceptin un mínim del 10% en ecosenys i prioritzen la compra a les que admeten percentatges més elevats.

La CCC, doncs, és una mena de col·lectivització. Com que no treballen amb comptes individuals, sinó amb un compte col·lectiu, poden rebaixar els

preus dels productes: si un quilò d'arròs integral, per exemple, costa 2,80 euros, a la CCC el poden distribuir per 2,5 ecosenys. Això no descapitalitza la proposta, sinó que —contràriament— capta l'interès de molta més gent conscient que pot obtenir productes necessaris pel dia a dia, més barats i amb una moneda que es pot obtenir fent poesies o ajudant a cultivar un hort.

—
L'ecoseny ha inspirat el moviment de les monedes socials a altres zones de Catalunya, que s'ha anat teixint en xarxa a partir d'experiències replicades autònomament
—

Un dels punts més interessants de tot plegat és que, a partir d'una economia basada en la col·laboració i la solidaritat, han aconseguit generar un estructura col·lectiva capaç de fer més eficient i barat l'accés als productes ecològics de consum bàsic, sense haver d'explotar ningú per aconseguir uns preus més baixos. Només calia construir un circuit de distribució ecològic, solidari i local. Per moltes persones que havien acumulat moneda social, aquesta és una manera excel·lent de gastar els ecosenys. Si amb l'euro tenen moltes coses a comprar però poca moneda per gastar, a les xarxes d'intercanvi acostuma a passar el contrari: tenen més moneda i menys coses amb què gastar-la.

Per això, la CCC ha estat la innovació més destacada del seu model, ja que els ha permès elevar la proposta a un nou grau d'organització comercial i econòmica de les persones.

Una ecovila per l'ecoxarxa

L'ecovila és un concepte genèric que fa referència als espais d'habitatge i treball ecològics, de la mateixa manera que l'ecoxarxa és una mena d'organització ciutadana o d'entorn econòmic i social ecològic i solidari, que vincula diferents agents a través d'una moneda local. Així, es pot dir que una ecovila sense una ecovila o una ecovila sense una ecoxarxa caminen coixes. Sense l'ecovila, una ecovila té dificultats per trobar els productes que necessita amb el sistema monetari i comercial que utilitza i, sense l'ecoxarxa, una ecovila no disposa dels mecanismes de distribució comercial i de finançament coherents amb la seva proposta. Les dues juntes, en canvi, conformen un model complet i un circuit tancat de producció i distribució agroalimentària local. Per aquest motiu, l'ecoxarxa del Montseny s'ha proposat de construir una ecovila (o bé una cooperativa de treball convertida en *fabrica verda*), des d'on es pugui impulsar la proposta d'ecoxarxa de manera integral i sistèmica (pel col·lectiu, a més, qualsevol aportació serà benvinguda).

Perspectives

Han fet alguns salts emergents en el que fins ara entenien per una xarxa d'intercanvis local i han creat una mena de xarxa

Front i revers
d'un ecoseny
-
Ecoseny

Fer xarxa per construir l'alternativa

Reunió a l'Alt Montseny en que es va decidir crear l'EcoXarxa Montseny i l'EcoSeny al gener del 2009 - EcoSeny

Redacció

Més d'un milió i mig d'argentines, l'any 2002, van arribar a bescanviar productes a les fires setmanals de troc. Era el fruit més valuós de la crisi econòmica en què s'havia vist immers el país. No es tracta d'un cas aïllat: les crisis econòmiques del nostre temps han estimulat la creació de xarxes d'intercanvi arreu del món, xarxes que emulen i perfeccionen les primeres xarxes d'intercanvi i de moneda social que es van impulsar arran de la gran depressió de 1929.

El punt d'inflexió va ser la dècada dels 80, quan els col·lectius favorables a una economia alternativa van començar a promoure intercanvis multirecíprocs de productes i serveis, van millorar el sistema d'intercanvi tradicional –aquell que es produeix de forma bilateral i directa– i van crear les LETS (*Local Exchange Trading System*), que només a la Gran Bretanya ja són 400.

Es calcula que, actualment, més de 2.500 xarxes d'intercanvi local funcionen a llocs tan diversos com el Brasil, el Regne Unit, Alemanya, Suïssa o Catalunya. Algunes són efímeres i altres han aconseguit consolidar-se i perdurar en el temps, com la que s'impulsà a la ciutat d'Ithaca, a l'Estat de Nova York, que utilitza l'Ithaca Hora com a moneda –equivalent a deu dòlars–; o la xarxa Wir de Suïssa, basada en una moneda lliure d'interessos (el wir), que avui agrupa més de 100.000 sòcies.

A casa nostra, l'ecoseny és una experiència d'intercanvi local pionera, però no pas l'única. S'ha convertit en un far per altres experiències que s'estan gestant actualment. El 2009, per exemple,

una trentena de botigues de Tarragona van unir esforços per crear l'eco, una nova moneda local. Es tracta d'una iniciativa que pretén promoure l'economia solidària i ètica mitjançant tres eixos: el suport al comerç local, al consum de proximitat i l'agricultura ecològica. El col·lectiu de persones Xarxa Eco lidera aquesta experiència, que avui ja ha posat en circulació els primers bitllets d'eco, que tenen data de caducitat amb l'objectiu que circulin més i que no es concentrin en poques mans.

A la localitat de Santa Coloma de Gramenet, també s'està teixint una experiència similar. L'Ateneu Popular Julia Romera està a punt d'impulsar una xarxa d'intercanvi per segona vegada. La nova xarxa es diu Xisc (Xarxa d'Intercanvi de Santa Coloma de Gramenet) i té previst servir-se de les eines interactives, tal com ha fet l'ecoxarxa del Montseny.

La tendència de fer xarxa no s'atura. També a casa nostra, els nuclis de Granollers, Osona i el barri barceloní de Gràcia estan treballant per erigir xarxes d'intercanvi local que emulen l'ecoxarxa, però de forma autònoma i aprofitant les potencialitats que fan especial cada zona.

Si una cosa és evident, és que les noves xarxes d'intercanvi proven de trencar l'autoritat inqüestionada del diner, que avui marca i restringeix gairebé totes les facetes de la nostra vida. Les xarxes, lligades a una moneda social o sense aquesta, han enfortit els vincles socials i han sostret alguns valors tradicionalment associats al diner, cosa que l'ha convertit en un instrument nu, un simple facilitador d'intercanvis, d'uns intercanvis més justos.

2.0. La clau d'això ha estat admetre que estem en temps de transició –en el millor dels casos– de societats basades únicament en l'euro cap a mons utòpics, sense diner ni reciprocitat.

La utopia encara és molt lluny i, per caminar cap a ella, cal crear mecanismes de transició. Des del col·lectiu es diu que "si treballem amb models purs no avançarem, no aprendrem, no generarem canvis en el marc actual". En canvi, "els models oberts que poden interactuar

mes d'economia alternativa eficients que els permetin sortir gradualment de la dependència completa d'estructures capitalistes i *eco-il·lògiques*, ja que "aquestes estan entossudides a no canviar, malgrat el col·lapse actual". L'objectiu, doncs, és resoldre amb una economia més humana i *eco-lògica* les necessitats familiars de manera integral.

Per tot això, des d'un inici, han decidit complementar els intercanvis interns a la regió on es desplega la xarxa amb coo-

nomia oficial la que les integra al seu sistema, sinó al contrari: són elles qui integren l'euro al seu sistema. I això és rellevant.

Per elles, el salt més fonamental que han fet ha estat passar d'una *xarxa d'intercanvi local* a una *moneda social regional*. Han entès que, tot i abraçar el *bioregionalisme* i la *relocalització* de l'economia, si les economies de barri no s'entrellacen d'alguna manera, no podran construir un model econòmic alternatiu. Ara per ara, doncs, cal trobar els punts d'equilibri entre l'autonomia local i les col·laboracions més amples. I es tracta d'un reptè difícil perquè és del tot nou.

Futur

Des del col·lectiu es diu: "El més urgent és fer conèixer i apropar aquest moviment bressolat al Montseny a les desenes de milers de persones que ja pensen així a Catalunya i a Europa. Cal crear, conjuntament, noves eines que ajudin a construir economies locals, ètiques i ecològiques i que afavoreixin i uneixin els col·lectius alternatius i alterglobalistes com les botigues ecològiques i de comerç just, les cooperatives de consum i de treball, els centres socials, els ateneus, les administracions locals de barri compromeses, les xarxes ja existents, etc. Des del col·lectiu també es diu que creuen "fermament en el principi de la *ressonància morfogenètica*, o la teoria del *centèsim mico* o del *milionèsim cercle*: quan una proposta és positiva per l'evolució d'una espècie i és implementada per una massa crítica prou àmplia, els aprenentatges rebuts es transmeten automàticament a la resta. Per ai-

xò, l'establiment de models simples, eficaços i reproduïbles és fonamental i és el focus que hem de tenir la gent emprenedora i idealista quan volem contribuir a fer canvis positius al món".

En aquest moment, per tant, afirmen que "cal recuperar l'enteniment sencer del que significa *eco-nomia* (l'administració, *nomos*, de la nostra llar, *oikos*, *eco*, *casa*) i tornar-la a vincular amb l'*eco-logia* (l'enteniment, *logos*, de com funciona aquesta mateixa casa). Diuen que "també és imperatiu desemascarar i entendre plenament el diner, la partícula fonamental i, alhora, profundament desconeguda de les nostres societats i, possiblement, la millor eina d'opressió mai inventada. I com que això no pot sortir de les escoles de comerç, ho hem hagut de fer nosaltres, activistes, idealistes, sociòlogues i antropòlogues".

Si 25 veïnes del Montseny poden començar un nou sistema econòmic –un *eco-sistema*– amb quinze euros d'inversió, podem tenir qualsevol fita a l'abast. Les formes monetàries lliures, juntament amb les formes lliures i obertes de distribució cultural, d'eines, de coneixements i *software*, les energies lliures, la pedagogia lliure i potser fins i tot també l'amor lliure, són els camins necessaris cap a societats més lliures.

MÉS INFO:

- www.ecoseny.net
- <http://montseny.ecoxarxes.cat/>
- Usuari 'Xarxa EcoSeny' a Facebook
- ecoseny-info@llestes.moviments.net

"És imperatiu desemascarar i entendre plenament el diner, la partícula fonamental i, alhora, profundament desconeguda de les nostres societats; possiblement, la millor eina d'opressió mai inventada"

amb l'euro i resoldre de manera més efectiva les economies familiars fan uns passos més enllà i permeten dur a terme aquests aprenentatges previs, imprescindibles per caminar cap a hipotètiques societats sense registres monetaris. Sense aquests aprenentatges, la utopia continuarà estant lluny", afegeixen.

Creuen que cal treballar –com estableix el principi permacultural de les *transition towns*– "de manera gradual i amb models de transició". I creuen que "la major virtut de la moneda social és esdevenir una eina per complementar l'euro en aquest procés de transició, a més de ser un camí d'aprenentatge". Des de l'ecoxarxa, no pretenen tornar als intercanvis, com moltes xarxes, sinó crear mecanis-

peratives de treball que produeixin i venguin productes més enllà d'aquesta, amb euros i amb criteris de sostenibilitat i comerç just. El primer pas per aconseguir-ho és el projecte de cooperativa de treball que actualment estan estudiant.

La seva idea general és treballar en tres espais o cercles concèntrics: un espai de *donació* o de *no economia* al nucli –als espais més pròxims i de confiança–, que s'emmarca en el projecte d'ecovila; un segon espai d'*intercanvis solidaris*, directes o amb moneda social, que s'emmarca a la bioregion; i un tercer de *venda* amb diner i basada en el comerç just, que és l'espai més extern. Com que el nucli és clar, no tenen cap por de perdre el centre de la proposta. No és l'eco-

Artur Blasco: “A través d’un cançoner popular, pots traçar gairebé tota la història del país”

Els colors del petit poble d’Arsèguel, al peu del Cadí, són els que va escollir Artur Blasco per establir-se a Catalunya quan va tornar de l’exili, el 1965. Aquest músic, nascut a Santpedor el 1933, ànima del grup de folk El Pont d’Arcalís, destaca per la seva dedicació, durant prop de quatre dècades, a recuperar el folklore popular de casa nostra, una fita insòlita i poc coneguda. Tot visitant les cases dels pobles més amuntanyats del Pirineu, ha anat confegint l’obra ‘A Peu pels camins del cançoner’, uns binocles que ens permeten reconstruir la història amb els ulls del poble; la nostra història –diu ell– escrita amb lletra i música, tant o més autèntica que la que van escriure els cronistes oficials. Què tenia de fascinant el so que fluïa dels acordions diatònics, a través del qual molts besavis nostres es van enamorar? I per què avui ja no cantem tant com abans?

Curiós, persistent, sistemàtic, apassionat, Blasco ha recuperat de l’oblit una part del nostre passat mitjançant un treball de recerca increïble, no sempre amb l’ajuda necessària de l’administració. “S’ha pogut recuperar vora el 20% del nostre patrimoni popular” –explica–, d’aquells romanços que cantaven les padrines, tan plens de veritat. El seu treball d’arqueòleg ja no es podria fer avui: avui que tantes comarques han perdut les arrels, que gairebé tots els avis i àvies –padrins i padrines– ja no hi són. I aquí rau el seu mèrit, distingit amb la Creu de Sant Jordi 2001 i amb el Premi Nacional de Cultura Popular 2004, entre d’altres. Generós, ens obre la porta del Museu de l’Acordió d’Arsèguel i desenfunda les butxaques perquè en vagin sortint les corrandes.

“De cançons i de corrandes/ més d’una garbera en sé/
en porto les butxaques plenes/ i un sac que en deslligaré...”

Alba Gómez
entrevista@setmanaridirecta.info

El poblet d’Arsèguel és cada dia més conegut gràcies a la Trobada d’Acordionistes del Pirineu, que organitzeu cada estiu des de fa 35 anys. Com va néixer aquest festival?
Per contar-te d’on sorgeix la trobada, t’hauria d’explicar primer la meua tasca de recuperació de l’acordió diatònic, que és el precedent del festival.

Doncs comencem pel principi...

La recuperació de l’acordió diatònic a Catalunya va començar arran d’un fet insòlit. Durant l’exili, jo vivia a Estocolm i, allí, cada diumenge anava a una plaça on la gent ballava polques i masurques, amb la música d’un acordió diatònic, un violí i un contrabaix. Sorprenentment, durant una de les escapades que vaig fer a Catalunya, el juliol del 1964, vaig visitar el mercat de la Seu d’Urgell i vaig sentir el mateix so i les mateixes tonades que havia sentit a Estocolm: provenien de l’acordió diatònic de l’avi Ricard Muntaner, un senyor de la vila de Canelles, l’últim avi del país que encara tocava aquell instrument. Quan vaig tornar de l’exili, ell em va posar en contacte amb tots els avis de

l’Alt Urgell que, temps enrere, havien tocat aquest instrument; els vaig proporcionar acordions diatònics i vaig començar a reunir-los amb la intenció que tornessin a tocar. Ho vaig aconseguir. Amb ells, vam formar el grup Acordionistes del Pirineu i vam començar a fer concerts de petit format pel territori català. **Així va renéixer la tradició de l’acordió diatònic al nostre país?**

Exacte. I el primer dissabte d’agost de 1976, després d’haver conclòs la fase més important de la tasca de recuperació d’aquest instrument, vaig convidar aquests avis a Arsèguel per brindar-los un sopar d’agraïment i fer una mica de música. Els va agradar tant, que l’any següent van voler repetir la trobada i, d’aquesta forma espontània, va començar el festival d’Arsèguel... La veu va córrer tan ràpid que, els anys següents, van començar a venir acordionistes d’altres països al poble. Aquest festival, doncs, el més antic del país, mai no va voler ser un festival. Però el seu èxit recau, precisament, en la seva autenticitat, ja que prové d’una tradició molt arrelada.

Per què va ser tan important l’acordió a Catalunya?

Quan l’acordió diatònic va arribar aquí, a finals del segle XIX, els pobles van començar a relacionar-se més, la gent va començar a

ballar... Hem de pensar que, fins aquell moment, el ball de parella no existia i per això va ser una revolució social als poblets de muntanya, va ser quelcom més que un instrument. Acabada la Segona Guerra Mundial, els tallers europeus van deixar de fabricar-ne i va desaparèixer de gairebé tot arreu, excepte del

Artur Blasco, a
Arsèguel, tocant un
acordió de 1850,
propietat de l'avi
hostaler del poble

-
Oriol Agulló

Aquestes últimes dècades, però, també has estat capficat amb una altra recerca: la de la cançó popular catalana. Una tasca que has fet gairebé en solitari, no?

Sí, però no vaig ser el primer que es va proposar reconstruir el cançoner tradicional: el 1919, la fundació Patxot ja havia treballat per recuperar-lo. En les anomenades missions de recerca, diversos mestres i capellans es van dedicar a recopilar i transcriure el nostre cançoner i van fer un treball preciós, amb fitxes i fotografies, aprofitant un moment en què la cançó impregnava tots els racons del país. Un treball que va ser interromput per la Guerra Civil.

I què va passar amb aquest material durant la guerra?

Des de l'Orfè català van tenir por que les tropes hi calessin foc i van desmar-lo en un pis de la Via Laietana de Barcelona. Dos anys després de l'ocupació, van tornar al pis, però estava buit. Ara fa uns set anys, però, una família de Ginebra va fer públic que tenia tot el material i llavors el van transportar fins a Montserrat amb tràilers i camions, on avui es pot consultar.

-
“Amb l'entrada dels primers tractors, als anys 40, es va deixar de cantar”

-
“Hi ha països on la música del poble es manté vigent i a flor de pell. Al nostre país, moltes comarques han perdut les arrels”

Explica'ns com has dut a terme la tasca d'escanejar el folklore del Pirineu durant tots aquests anys.

Cal pensar que el Pirineu és com una família! I, tot i que no és fàcil entrar a les cases de la gent, jo vaig tenir la sort de treballar pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a les regions d'alta muntanya, una feina que em va permetre conèixer la gent més amuntanyada del país, gent que no havia perdut mai la tradició i que, tot i no haver passat mai per l'escola, tenia un vocabulari increïble. Durant molts anys, he dedicat tot el meu temps lliure a reconstruir aquest cançoner de l'oblit i he coincidit amb fills i nés d'aquelles persones que van ser *informants* de la recerca de la fundació Patxot. He aconseguit enregistrar cançons de la Vall d'Aran, l'Alta Ribagorça, una part de la Noguera, el Pallars Sobirà i Jussà, una part del Solsonès, el Berguedà, l'Alt Urgell, una part de la Cerdanya, el Ripollès, la Garrotxa i una mica de l'Empordà. Fent una estimació a partir del que m'han dit les persones que he entrevistat, crec que s'ha aconseguit recuperar vora el 20% del nostre patrimoni popular, però s'ha perdut el 80% de totes les cançons que sabien les padrines i padrins.

El procés que utilitzes per editar els diferents volums del cançoner és molt artesanal. Quins passos segueixes, una vegada has enregistat les cançons a viva veu?

El document sonor que vaig enregistrar durant anys ja vaig afanyar-me a digitalitzar-lo... I he de dir que, durant el traspàs, es va perdre una part d'aquest material per motius tècnics, tot i que tinc la satisfacció que també n'he salvat molt. Ara, amb el material digitalitzat, treballo per editar-lo i procuro fer un seguiment de les famílies dels cantants *informants* per si sortís quelcom nou. Això ho faig amb un equip: la Rosa Victòria Gras, responsable lingüística de l'Institut del Teatre, que m'ajuda amb les transcripcions de les lletres, a les quals apliquem un criteri de respecte absolut pels trets dialectals; el músic búlgar Milen Panaiotov, que m'ajuda a transcriure les partitures, i els meus fills: el Jordi introdueix les partitures al programa Finale, la Sílvia m'ajuda a organitzar els textos i la Mariona m'ajuda amb la maqueta.

Un equip molt familiar! Per què penses que avui ja no cantem tant com abans?

Les cançons estan molt lligades a la manera d'entendre la vida i les formes de treball. Són, sobretot, un producte de la convivència: els tallers de modistes van ser un focus de cançó important, de la mateixa manera que ho va ser el camp: amb l'entrada dels primers tractors, als anys 40, es va deixar de cantar. Tampoc no podem oblidar l'efecte que va tenir la televisió. Malgrat que la seva aparició va permetre comunicacions amb llocs increïbles, també va eliminar la relació entre els veïns. Avui, la gent tendeix a quedar-se a casa i ja no es produeixen les trobades veïnals que havien estat un bressol creatiu, especialment en el gènere de la cançoneta nova, creat arran de les vetllades a la vora del foc, quan cada veí pensava un vers.

I quina mena de temes tracten els versos d'aquestes cançons populars?

Parlen de tot! Modes, costums, política... A través d'un cançoner popular, pots traçar gairebé tota la història del país. El temps del Maura, la guerra de Cuba, l'expulsió dels capellans i monges de França, els fets de Montjuïc... tot això es recollia per la via de la cançó i la sàtira. També es cantaven romanços de l'època medieval, cançons de treball, de recapte, caramelles, cançons de ronda, de pandero, etc. Moltes d'aquestes cançons provenen d'oficis i moltíssimes tenen missatges anticlericals.

Creus que avui vivim desconnectades de la nostra pròpia tradició oral?

Hi ha països com Portugal on la música del poble es manté vigent i a flor de pell. Al nostre país, moltes comarques han perdut les arrels: l'edat ha fet que hagin desaparegut els informants depositaris d'aquest coneixement popular perquè a molts fills no els ha interessat recollir-lo. Tot i això, crec que darrerament hi ha hagut un ressorgiment de grups interessats en la música tradicional. Un moment important va ser el primer festival Tradicionari, on ens vam reunir tots els que reivindicàvem la música popular. En aquesta trobada, ens vam conèixer precisament els músics d'El pont d'Arcalís.

-
“Darrerament, hi ha hagut un ressorgiment de grups interessats en la música tradicional”

-
“Amb El Pont d'Arcalís, hem tornat al poble allò que és seu i que no sabia que li pertanyia. Hem obert una caixa plena de temes meravellosos”

Un grup que, el març passat, va celebrar 20 anys de vida! En què rau l'èxit d'El Pont d'Arcalís?

Hi ha tres factors que han fet que ens haguem mantingut durant tants anys —una fita francament difícil per la majoria de grups—: el primer és que hem donat a conèixer un material que ningú no coneixia, hem tornat al poble allò que és seu i que no sabia que li pertanyia. Hem obert una caixa plena de temes meravellosos. El segon és que els arranjaments que fa el músic Jordi Fàbregas són molt bons i respecten l'essència de les cançons; i el tercer, que tots els músics de la banda són excel·lents.

Et semblarà estrany que et preguntis això per acabar, però, després d'haver dedicat tants anys de la teva vida a recuperar el folklore popular i a donar-li vida a través d'El Pont d'Arcalís, què és per tu el folklore popular?

Jo diria que és una expressió innata: igual que ho és riure o plorar. És una expressió corporal i de sentiments, una expressió necessària que existeix des que els homes som al món.

Que segueixi ben viu, doncs...

Pirineu català i d'altres zones muntanyoses d'Europa com l'Alta Savoia, els Alps de Suïssa, els Alps d'Àustria i els de Baviera, on els pagesos, els ferrers i molts altres oficis van mantenir la tradició gràcies a l'aïllament. Quan es fan autopistes, ja se sap, les tradicions marxen per l'autopista.

Camí de Cavalls: per estimar un entorn, l'has de poder conèixer

Diverses autores situen l'origen del Camí de Cavalls cap a l'any 1331, relacionat amb la institució de les cavalleries de Jaume II de Mallorca, el 1300. Sigui quin sigui l'origen d'aquest camí, però, del que no hi ha dubte és que, durant molts segles, ha compatibilitzat la defensa de l'illa amb l'ús civil i públic de la població.

Pere Garcia (Directa Menorca)
petjades@setmanaridirecta.info

El Camí de Cavalls és conegut popularment com un caminet costaner que volteja tota l'illa de Menorca. La seva longitud és, aproximadament, d'uns 185 quilòmetres. D'aquests, actualment, 21 recorren per carreteres il·lenques, 33 per zones urbanes i la resta, prop de 123, s'ubiquen en zones rurals o costaneres tot passant per paratges verges. Al llarg de la història, trobem evidències del pas lliure per tot el traçat. Ho reflecteixen documents com el text datat el 1782 on el comte de Cifuentes, capità general de Menorca, citava: "Por cuanto conviene al Real Servicio de los caminos de Cavallos estan abiertos y del todo libres de poderse libremente transitar por los mismos lugares por donde dichos caminos han siempre pasado".

El desinterès davant l'ús del camí

Durant la dècada dels anys 90, quan l'ànsia i la pressió urbanística no s'aturaven i l'ús frenètic del cotxe havia menat cap el desinterès i la manca d'ús del camí, la població menorquina es va començar a despertar. No obstant això, a molts indrets de l'illa, moltes persones ja havien tancat de feia estona el pas de trams que

Després de catorze anys de lluita, el 18 d'abril d'enguany, se celebrà el fet que el camí sigui obert i de propietat pública amb una darrera excursió

creuaven les seves propietats. L'aprovació, durant aquells anys, de la declaració de Menorca com a Reserva de la Biosfera i d'altres lleis insulars que afavorien la protecció de l'entorn natural van provocar la reacció immediata de la gent que esperava poder avançar els seus projectes urbanístics i/o turístics, fet que reafirmà i provocà nous tancaments a molts llocs per on passa el camí. En un ambient d'inquietud vers la defensa de l'entorn, un grup de joves va plantejar-se donar a

conèixer l'existència del Camí de Cavalls. Les excursions que convocaven cada vegada aplegaven més participants. Així, l'any 1996, es va crear la Coordinadora per la defensa del Camí de Cavalls, que acollí un gran ventall d'entitats i tots els partits polítics del moment. S'hi van arribar a sumar fins a 90 entitats. Després d'algunes desavinences, van concretar la importància de donar a conèixer l'existència i el pas públic del camí. La feina de difusió va aconseguir-se i les excursions comptabilitzaven una mitjana de 300 persones.

Enfrontament directe amb les propietats

Moltes propietats negaven el pas lliure per les seves terres i les protestes es van anar endurint. En aquest temps, el Partit Popular entre d'altres, van canviar de bàndol. Es van viure força moments de tensió quan les manifestants, durant les excursions, seguien el pas obrint les barres i parets que s'hi havien col·locat. Sobretot a llocs com La Vall (Ciutadella), s'Hort des Lleó (Es Mercadal) o el cas de s'Heretat des Duc (Es Migjorn), el cas més sonat.

El propi duc i els seus treballadors van esperar la comitiva, a la qual van negar el pas i van insultar. El grup de manifestants varen llevar les pedres de la paret seca fins que van passar. El duc tancà novament el pas i denuncià la coordinadora. S'havia posat el dit a la llaga, el conflicte del Camí de Cavalls era d'actualitat a l'illa i la lluita comptava amb el suport de gran part de la població. Així ho demostrà el concert per la defensa del camí que es va celebrar a Maó (on sonaren el grup Ja t'ho Diré i en Tomeu Penya) i que aplegà unes 3.000 persones o la protesta organitzada pel GOB i la coordinadora baix el lema *Prou ciment a Menorca*, que aplegà 6.000 persones a la manifestació més gran que hi ha hagut mai a l'illa.

La llei de 2000, de 2002... fins la fita final

Existeixen documents històrics sobre el camí on s'expressa la servitud pública, però amb nul·la validesa jurídica, segons deia la gent prohibicionista. Tot i que, des de sempre, s'entenia que el pas pel camí era lliure, la documentació històrica es va deixar en un segon pla i, l'any 2000, s'aconseguí que el Parlament

Excursió reivindicativa de Binimel·là a Cala Barril l'any 2006

Ignasi Ribalta

de les Illes Balears aprovés la Llei del Camí de Cavalls, que tipifica que el camí és públic.

Semblava que tot estava aclarit, cosa que provocà una desinflada de la lluita, tot i que la coordinadora mantingué una posició de seguiment. Més tard, s'aprovaren les lleis de delimitació (2002), el Pla Especial que defineix l'ús i les limitacions (2003) i, després d'anys de negociacions, l'expropiació de pas (2008), que afavorí els interessos econòmics dels llocs que s'hi oposaven.

Arribats a aquest punt, la coordinadora va pactar la modificació de 42 petits trams sobre el traçat original amb els llocs i l'administració i, quan es van sentir veus que es volien crear equipaments enmig del recorregut, va dir que no calien i que es podia fer tot sense construir res.

Després de catorze anys de lluita, el 18 d'abril d'enguany, en una darrera excursió, se celebrà el fet que el camí —que actualment s'està adequant— sigui obert i figuri com a propietat pública.

La gentada espera mentre que dues persones trenquen el cadanat en una excursió l'any 1998

Coordinadora per la defensa del Camí de Cavalls

Si fas la renda, fes objecció fiscal

Aquest mes d'abril han començat diferents campanyes d'objecció fiscal que, com cada any, denuncien el percentatge econòmic de la declaració de la renda que va dirigit a sufragar les

despeses militars de l'Estat espanyol. Si ets de les persones que fas declaració, ara és un bon moment per impedir que una part dels teus diners caigui en mans de l'exèrcit.

L'objecció fiscal és la disposició a no col·laborar amb l'Estat en les despeses de preparació de les guerres i del manteniment de l'exèrcit

- Arxiu

Aïda Morales Boixader
bonviure@setmanaridirecta.info

L'objecció fiscal és un acte de desobediència civil que té l'objectiu de respectar el dret individual d'objecció de consciència a les despeses militars. Objectar la consciència significa desobeir una llei o una norma fent prevaler la decisió de la pròpia consciència. La manera més coneguda de fer-ho és negar-se a participar a la *mili*, un tipus d'insubmissió que va durar fins el 31 de desembre de 2001. Tot i això, també n'existeixen d'altres, com ara l'objecció de consciència laboral –quan la persona treballadora desobeïx la patronal per raons que considera èticament correctes– o l'objecció fiscal.

Per objectar fiscalment el pagament de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF), només cal desviar una quantitat fixa de diners de l'impost sobre la renda o el percentatge que correspon al Ministeri de Defensa d'acord amb els pressupostos de l'Estat cap a un projecte alternatiu o solidari. Moltes vegades, la quantitat fixa que es proposa descomptar és de 84 euros, un import simbòlic que fa referència a cada un dels països empobrits pel deute extern. S'ha establert aquesta quantitat amb l'objectiu que la població se solidaritzi amb aquells països empobrits que no poden fer front als préstecs que van rebre durant la dècada dels anys 70.

Actualment, segons estudis de la Confederació General del Treball (CGT), la despesa militar de l'Estat espanyol –només comptant les dades declarades i clarament relacionades amb les Forces Armades– és de 18.160,89 milions d'euros, un 9,8% del total dels pressupostos generals de l'Estat. O, dit d'una altra manera, la

Mentre es destinen centenars de milions d'euros a l'exèrcit, cada hora que passa moren 1.800 infants als països empobrits

L'única manera que té la ciutadania de negar-se a participar en la militarització de l'Estat és amb la pràctica de l'objecció fiscal

despesa militar de l'Estat espanyol representa un 2% del Producte Interior Brut (PIB), una dada que, segons l'Informe de Desenvolupament Humà, el converteix en un país amb una forta estructura militar.

Diverses organitzacions antimilitaristes critiquen que l'Estat espanyol es trobi a la cua d'Europa en inversió educativa,

en cooperació al desenvolupament o en inversió sanitària i, en canvi, el pressupost dirigit cap a l'exèrcit es mantingui en la mitjana comunitària. Justícia i Pau també denuncia que, mentre es destinen centenars de milions d'euros a l'exèrcit, cada hora que passa moren 1.800 infants als països empobrits.

Com fer objecció fiscal

El pressupost de l'Estat en despesa militar, però, no només prové del capital que cada persona ha de pagar directament a Hisenda a través de l'impost sobre la renda, sinó que una part molt important s'obté mitjançant els impostos indirectes (essencialment l'IVA) i el deute públic. Així doncs, l'única manera que té la ciutadania per negar-se a participar en la militarització de l'Estat és practicar l'objecció fiscal que, tot i que no és un mecanisme legal, se situa en el terreny de l'alegalitat.

1) El primer pas que cal fer per objectar fiscalment –sobretot si és la primera vegada– és posar-se en contacte amb alguna de les organitzacions que promouen aquesta opció. El Servei d'Informació de l'Objecció Fiscal a les despeses militars (SIOF), per exemple, és una entitat de caràcter no lucratiu que dona suport a totes les campanyes que es desenvolupen anualment als Països Catalans i a l'Estat espanyol i que pot orientar la ciutadania a

l'hora de redistribuir els diners que decideix no cedir a la militarització. Sindicats com la CGT o associacions com Justícia i Pau, Fundació per la Pau o Ecologistes de Catalunya en són altres exemples. Aquestes entitats solen facilitar la informació pertinent i proposar diferents associacions o campanyes pel desenvolupament, la pau i la igualtat.

2) En segon lloc, es tracta de fer la declaració normal fins a l'última pàgina, a la casella 737, on posa *quota resultant de l'autoliquidació*, que és l'import que s'ha de pagar.

3) A la casella de *guany patrimonials*, és on se sol posar la quantitat que es vol desviar. D'aquesta manera, o bé es pot calcular el 5,5% de la casella 737 –que és, aproximadament, el que es destina al Ministeri de Defensa– o bé es pot restar l'import recomanat de 84 euros.

4) Seguidament –i després d'ingressar la quantitat destinada a un projecte alternatiu– s'ha d'imprimir la declaració, retallar la casella utilitzada i enganxar-hi un paper a sobre amb l'escrit *per objecció fiscal*.

5) Finalment, cal enviar una carta al ministre d'Hisenda on, juntament amb la nostra declaració de la renda, s'expliqui on van a parar els diners, amb quina finalitat i perquè s'ha fet objecció fiscal.

Una gota d'infantesa que trenca les aigües tèrboles

FOTOGRAFIA: Àngel García

Només llevar-me, sabia què volia fer durant el dia, tenia clar que no volia estar angoixat per res i que no treballaria gens. No volia fer res que em posés de mal humor, no volia caminar i caminar sense anar enlloc, no volia barallar-me amb la mare, no volia anar a l'escola i, sobretot, no volia anar a perseguir turistes per aconseguir dinar.

Estava content i res ni ningú m'ho arrabassaria. Era el meu aniversari, feia set anys... el meu número. Des dels cinc que pensava que, el dia que en fes set, no faria res que em posés trist.

I així ho vaig fer. Em vaig posar el despertador una mica abans que sonés el de la mare, així marxaria sense crits. Vaig esmorzar d'una revolada i em vaig endur la bicicleta del pare... ja s'espavilaria.

Ostres! Vaig pedalar i pedalar fins que les cames em feien figa, però estava xalant tant... Sabia perfectament on anava: al llac. El meu llac, el llac de molta gent i que aviat s'eixugaria i deixaria un desert al seu lloc. Un llac no gaire net, però savi. Ple d'històries enfonsades que explicaven secrets quan t'hi banyaves. Sempre que hi havia anat, era tard, ja fosquejava i no l'havia gaudit plenament. Avui, m'hi quedaria tot el dia.

Per fi, era a punt d'arribar, ja el podia veure i em tornà la força a les cames. Vaig pedalar més ràpid i, en un no res, ja hi era. La bicicleta, l'havia de tenir vigilada. La vaig lligar a un arbre amb força, em vaig despullar i... xoff!

-
Només veia els ocellets volar per sobre meu i, de sobte, el llac em va començar a explicar els seus secrets
-

El llac ho era tot per mi; i aquella hora no hi havia ningú. Era el nen més afortunat del poble. Només veia els ocellets volar per sobre meu, els núvols feien formes estranyes i, de sobte, com si m'hagués estat esperant, el llac em va començar a explicar els seus secrets: pling, pling, pling...

O potser era el soroll de la pluja?

(El negoci immobiliari expulsa 30.000 persones de la capital de Cambodja -Phnom Penh- i fa perillar l'existència del llac Boeung Kak. La Lliga per la promoció i la defensa dels Drets Humans a Cambodja (LICADHO) denuncia que 4.000 famílies seran expulsades de les seves llars arran de la cessió -pels propers 99 anys- dels drets de 133 hectàrees de la riba del llac i del mateix llac a l'empresa Shukako Inc. La cessió dels terrenys per començar un gran projecte urbanístic amb àrees comercials i industrials va ser aprovada pel primer ministre Hun Sen el febrer de 2007 a canvi de 79 milions de dòlars)

Núria Gabarron

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Els antifeixistes alerten sobre un vídeo nazi i la Sexta s'atorga el mèrit de denunciar-ho

Els col·lectius antinazis publiquen que un feixista del Bierzo tenia armes de guerra a casa i, quinze dies després, la Sexta afirma que la cadena va ser la primera de fer-ho públic

Xavi Martí

La Coordinadora Antifascista de León va fer públic, el 30 de març, a través de la pàgina www.leon.antifa.net, que el nazi Miguel Reguera González havia penjat vuit vídeos a Internet on se'l pot veure fent pràctiques de tir amb dos fusells semiautomàtics CETME (el nom amb què es coneix el fusell d'assalt oficial de l'exèrcit espanyol) i amb dues pistoles automàtiques. El 13 d'abril, el bloc de la Plataforma Antifascista del Bierzo va publicar el mateix comunicat de la coordinadora i els vídeos del nazi, que viu al llogaret de Quilós, situat a Cascabelos, també a la zona del Bierzo.

El comunicat antifeixista dona un toc d'atenció sobre la proliferació dels grups feixistes i denuncia que Reguera, de 36 anys, "és militant del partit nazi Alianza Nacional". El text també diu que aquesta formació ha anunciat la creació d'una delegació a Lleó, "on actuarà com a delegat provincial Javier García Sierra", imputat per agressions racistes i "condemnat el 2007 per agredir una persona antifeixista a Lleó". El comunicat també alerta que "s'està formant una secció de Democràcia Nacional al Bierzo", denuncia les agressions que han patit recentment les militants antifeixistes de la ciutat de Lleó i del Bierzo i recorda l'assassinat de Carlos Javier Palomino a Madrid.

La medalla de la Sexta

El 14 d'abril, un dia després que la Plataforma Antifascista del Bierzo publicés el comunicat de denúncia (Reguera va penjar els vídeos al YouTube amb el nom rokers81), els informatius del vespre de la Sexta es van fer ressò del cas amb un enfocament

sensacionalista, desproveït de rigor i de voluntat d'exhaustivitat i amb un format de notícia que busca l'espectacle i l'entreteniment. El que destaca d'aquesta primera notícia és que no diu que l'existència d'aquests vídeos a la xarxa l'han feta pública els grups antifeixistes lleonesos. La Sexta, a més, no es preocupa en cap moment d'intentar investigar la creació de seccions d'Alianza Nacional i de Democràcia Nacional al Bierzo i a Lleó, tal com apuntaven les antinazis.

La recerca de l'espectacle i la superficialitat apareix quan la Sexta, ja des de la primera notícia, bateja el nazi com "El Rambo del Bierzo" i diu que, als vídeos, Reguera "presumeix de la seva destresa" disparant dos fusells alhora. A la primera peça, la Sexta només esmenta que, a Reguera, "se'l relaciona amb grups d'ultradreta", que "la Guàrdia Civil l'està investigant" i que "les seves

armes es poden col·leccionar, si han estat inutilitzades prèviament". També emeten un tall de veu d'un antifeixista del Bierzo, que diu que Reguera "ha agredit militants antifeixistes", però la cadena no aprofundeix en aquest aspecte.

El 15 d'abril, la Sexta van obrir l'edició de la tarda amb una notícia titulada: "Detingut el nazi del Bierzo". Va ser en aquest moment que la Sexta es va penjar la medalla d'haver fet públics les imatges dels vídeos, ja que la presentadora de plató va dir: "La Sexta Notícies havia denunciat, durant les darreres hores, l'existència d'aquests vídeos i ahir a la nit va ser detingut". Seguidament, la presentadora va connectar en directe amb una enviada especial a Quilós, que va indicar que "la seva família diu que és un bon noi", que "la majoria dels veïns de Quilós el defensen" i que "la família assegura que Miguel Reguera ja es troba

a casa, tancat a la seva habitació perquè té por pel que li pugui passar". La peça de la notícia va introduir un tall de veu de la germana del nazi, que va dir que tot plegat havia marxat de mare. Desiré Reguera va demanar respecte i va dir que "és un nen gran" i que els vídeos "només són una pijada, una bajanada". L'off de la notícia va recollir la versió de la família, que deia que "les armes són legals".

La segona versió arriba tard

Nou minuts després de l'emissió de la primera notícia del 15 d'abril, la presentadora va tornar al tema i va afirmar: "La Guàrdia Civil ens acaba de dir que Reguera encara està detingut". Aleshores, la Sexta va emetre una altra peça amb el testimoni de gent experta que assegurava que "són armes de guerra" i que Reguera "havia comès un delicte d'exaltació del nazisme" per tenir símbols de les SS i de Hitler a casa. L'editor dels informatius, Álvaro Rivas, ha dit a la DIRECTA que la segona versió de la notícia no es va emetre conjuntament amb la primera "perquè la peça no es va muntar a temps i vam preferir emetre-les per separat que no pas no emetre la segona versió". La segona versió es va acabar amb aquesta frase: "Aquest Rambo lleonès és el primer que es preocupa que tots els seus trets quedin ben gravats".

Aquest tipus de tractament informatiu evidencia, una vegada més, que els *mass media* acostumen a treure ferro als delictes dels nazis, que quasi sempre són tractats com a simples brètols que no saben què fan. També ens alerta sobre la imputat de què gaudeix l'exaltació del nazisme a Internet.

> La revista 'Embat' fa un lustre

La comunicació local popular està de celebració. La revista *Embat* de Corbera de Llobregat (Baix Llobregat) fa cinc anys aquest mes d'abril. La publicació, que és bimensual i gratuïta, va néixer l'abril de 2005 com un projecte paral·lel de l'Ateneu Corberenc (un centre social impulsat per diferents persones de la vila que havia nascut un any abans). Les seves creadores van sentir la necessitat de crear un projecte comunicatiu d'àmbit local, ja que creien que Corbera necessitava un espai des d'on es pogués informar sobre diversos assumptes del poble que no apareixien als mitjans de comunicació municipals. Des del començament, la intenció era que l'*Embat* fos una revista que informés bàsicament d'aspectes locals, tot i que hi ha certes notícies d'altres àmbits que també hi han tingut cabuda. La línia de denúncia principal del mitjà, consegüentment amb la realitat del poble, ha estat la destrucció de bona part del territori i el fet que aquesta hagi estat possible gràcies a la connivència entre la classe política i les constructors i les immobiliàries. També hi ha hagut espai per molts altres temes locals i per seccions diferents que inclouen poesia, recomanació de llibres, llegendes populars del poble, etc. Durant aquests cinc anys, hi ha hagut canvis en la maquetació i les seccions de la revista i també s'ha comptat amb gent diversa, que ha anat implicant-se i donant forma al projecte. Ara mateix, és un projecte viu que compta amb diferents col·laboracions i persones que hi treballen. Per celebrar aquests primers cinc anys de vida, el dia 8 de maig, s'organitzarà un concert d'aniversari a la zona esportiva de Corbera de Llobregat, amb les actuacions d'Habeas Corpus, Revolta 21 i el Nota. X.M.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canalgadajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

CAMPS de voluntariat
 És un camp de voluntariat i participa a la formació!
2010
APUNTA-T'HI!
 Obert el període d'inscripció
 Ens trobaràs a:
 C/ del Cameró, 10
 08033, Barcelona
 Tel: 03 481 20 76 / Fax: 03 481 20 18
HORARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC
 De dilluns a divendres de 10 a 13h
 Dilluns, dimecres i divendres de 15 a 20h
 www.set-cat.org

Habeas Corpus
Revolta 21
ELNOTA
Concert
DISSABTE 8 MAIG
22.00 HORES
ZONA ESPORTIVA
CORBERA DE LLOBREGAT
 Guixeta: 12€
 Anticipada: 10€

QUESONI
 sonorització d'esdeveniments
 667 338 594 - Tòbal
 626 824 345 - Uri
 info@quesoni.cat
 www.quesoni.cat

L'ACCENT
 Periòdic popular dels Països Catalans
 subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat
 www.laccent.cat

, espai directa

La DIRECTA fa 4 anys!

Vine a celebrar-ho amb nosaltres!

DIVENDRES 30 • 22H. • FARINERA DEL CLOT

Ja fa més de tres mesos que la nova DIRECTA és al carrer. Des del gener de 2010, data en què es va materialitzar la fusió amb *Illacrua*, el setmanari ha augmentat les seves pàgines amb la incorporació dels *Quaderns d'illacrua*. Tal com haureu pogut copsar les subscripcions i lectors habituals durant aquests últims catorze números, la DIRECTA ha crescut. La fusió amb *Illacrua* ens ha permès fer una passa endavant. Fruit d'aquesta unió, hem incorporat temes de reflexió, anàlisi i alternatives al ventall de propostes que cada setmana pots trobar a la publicació. I tot això, mantenint tota la força de les seccions d'actualitat, investigació i cultura que sempre han caracteritzat el setmanari des del seu naixement.

Per tots aquests motius, ara que enfilem el quart aniversari de la DIRECTA, el primer balanç de la fusió és molt engrescador. A partir d'ara, ens caldrà consolidar el projecte per fer que els missatges crítics i transformadors arribin més

lluny. I això passa per tenir més recursos, un aspecte que la fusió ha reforçat. L'altre punt fort del projecte, que garanteix la seva independència i viabilitat a llarg termini, són les subscripcions. Tal com sabeu, el gener vam començar a incorporar les subscripcions de *Illacrua* que han anat renovant la subscripció, un procés que no tancarem fins a l'estiu. Aquest ha estat un aspecte important del trajecte que vam iniciar fa dos anys, quan les redaccions de *Illacrua* i la DIRECTA ens vam començar a trobar per donar forma a les pàgines que ara tens a les mans. Però el procés, que vam vehicular a través de la campanya *Suma'thi*, no es tanca amb aquesta incorporació de les subscripcions de *Illacrua*. Paral·lelament, treballam per enfortir el setmanari i ampliar el ventall d'informacions i les persones que hi col·laborem i per arribar a molts més punts dels Països Catalans. En definitiva, per crear un mitjà de comunicació més sòlid, de més qualitat i amb més abast.

Finalment, ara que la nova DIRECTA ja és una realitat, també aprofitem aquestes línies per agrair el suport a totes les subscripcions: les de la DIRECTA antiga, les que s'hi estan incorporant de l'etapa d'*illacrua*, les que ja estaveu subscrites a les dues publicacions... i també les que us hi anireu afegint durant els pròxims anys.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Papapalo · Rubén Dario, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Espai Icaria · Arc de Sant Cristòfol, 11-23 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Asprer, 11 1er | Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimon Asprer, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màgia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moè's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Amples, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Històriadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petriell, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça: subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació d : qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

NIGÈRIA · LA CRISI POLÍTICA PER LA MALALTIA DEL PRESIDENT ATURA EL ACORDS DE PAU FIRMATS EL MES D'OCTUBRE

Les petrolieres governen el país 'de facto'

Jordi Sant
Barcelona

Diu un proverbi africà que, si un dia trobes petroli al jardí de casa teva, tapis el forat i no ho diguis a ningú. A Nigèria, els efectes de l'exploració del petroli, lluny de ser una oportunitat per al desenvolupament del país, provoquen, dia rere dia, uns efectes perversament negatius per la seva societat. Nigèria és el principal productor de petroli subsaharià. Tanmateix, dels 140 milions d'habitants del país, més del 70% viu sota el llindar de la pobresa i es calcula que l'1% de la població monopolitza el 80% de la riquesa del país. D'altra banda, al delta del Níger, al sud del país, les explotacions petrolieres són *on-shore* (en terra ferma), mentre que a la resta dels països de la zona són *off-shore* (dins el mar). Això suposa que la població conviui directament amb la indústria petroliera i que els seus efectes no només siguin socials i econòmics, sinó sobretot ambientals.

El delta del Níger ocupa una zona de 70.000 quilòmetres quadrats i les seves explotacions de petroli es concentren, en gran part, als estats federals de Bayelsa, Rivers i Delta. Més del 50% de les explotacions són propietat de la multinacional angloholandesa Shell, que durant les últimes dècades s'ha convertit en la veïna dèspota de les comunitats ogoni i ijaw i en sòcia privilegiada del govern nigerià, que monopolitza el benefici a través d'una xarxa extensa de corrupció que, a la vegada, enforteix la seva autoritat. Shell és acusada de vessaments de cru als oleoductes que travessen el delta fins a portar el petroli a l'Atlàntic. Com a conseqüència, els rius, els canals i els aqüífers queden emmetzinats i tant l'agricultura com -sobretot- la pesca, activitat principal d'una gran part de la població, s'han vist greument afectades.

Gran part de la població nigeriana opina que la multinacional angloholandesa Shell és sinònim d'infern

A més, Shell desestima emmagatzemar el gas dels pous de petroli per motius econòmics i opta per cremar-lo. Això té uns efectes devastadors per les poblacions locals, tant en l'àmbit de la salut -on afloren múltiples malalties respiratòries- com per l'entorn natural. No és d'estranyar, doncs, que la resposta de gran part de la població nigeriana quan és interrogada sobre quin és el seu punt de vista respecte a les explotacions de la multinacional sigui un simple "Shell is hell!" (Shell és l'infern!) L'hostilitat de la població nigeriana

Umaru Yar'Adua, president de Nigèria

davant d'aquesta situació és històrica. Durant la dècada de 1960 ja es van produir els primers enfrontaments de comunitats locals, que van desencadenar en la guerra de Biafra, el primer conflicte africà on els recursos naturals van jugar un paper rellevant. Dècades més tard, la resistència civil del Moviment per la Supervivència del Poble Ogoni (MOSOP) va aconseguir posar de manifest la relació perversa entre les transnacionals petrolieres i les elits dictatorials del país, però l'episodi va acabar amb la persecució i la mort de les persones que ho va promoure, entre les quals destacava l'escriptor Ken Saro Wiwa.

Actualment, les resistències giren al voltant de dos pous. En primer lloc, trobem el Moviment d'Emancipació del Delta del Níger (MEND), un grup armat format l'any 2005 que, recollint la indignació que van suposar els canvis insignificants promoguts pels primers governs democràtics de finals de la dècada de 1990, va triomfar sobretot entre la població jove del delta. Formalment, el MEND reclama una autonomia política i econòmica de la zona dels estats del delta basada en un repartiment real i equitatiu de la riquesa del petroli. El moviment ha destacat per les seves accions de lluita armada descentralitzada, amb sabotatges constants contra instal·lacions petrolieres i segrestos de personal de les multinacionals. Els diferents grups que el formen actuen amb un grau d'autonomia

alt i sense coordinació aparent, fet que ha possibilitat la perpetuació de segrestos i altres accions amb finalitats únicament recaptadores. Davant d'aquesta situació, el govern nigerià ha optat per enfortir la seguretat i s'ha aliat amb les pròpies multinacionals, que han aportat recursos econòmics i militars per frenar els atacs rebels. Les empreses de seguretat privada contractades per les petrolieres han lluitat al costat de la policia i l'exèrcit nigerià i les denúncies contra els abusos dels Drets Humans de les comunitats han estat una constant, també per part d'organitzacions internacionals.

Les petrolieres semblen disposades a reforçar els seus exèrcits privats per arribar als 5 milions de barrils diaris

Tot i que l'octubre de 2009 es van firmar uns acords de cessament de les hostilitats entre el govern i el MEND, segons els quals més de 10.000 joves deixaven les armes sota promeses de d'amnistia i reinserció, les hostilitats han reaparegut davant la paràlisi política que suposa la malaltia del presi-

dent del país Umaru Yar'Adua i les eleccions previstes per l'any vinent. Amb aquestes premisses, no seria estrany que hi hagués una nova onada de violència i repressió, ja que la frustració d'un acord de pau fallit pot fer augmentar la ràbia del jovent del delta. El 16 de març, el MEND va fer explotar dos cotxes bomba durant una reunió oficial a l'Estat de Delta sobre la implementació de l'amnistia oferta pel govern. No sembla que Shell ni la resta de petrolieres vulguin retirar-se davant de nous enfrontaments i semblen disposades a augmentar els seus efectius militars privats (amb el beneplacit de les autoritats nigerianes) perquè la producció -que s'havia reduït considerablement des de l'aparició del MEND, fruit de l'inseguretat- arribi als cinc milions de barrils diaris.

Més enllà de la lluita armada, existeixen noves propostes de la societat civil nigeriana que posen els seus objectius en la pressió política. Destaca, sens dubte, la campanya de l'organització Friends of the Earth, que forma part de la coalició internacional Oilwatch. Amb una visió més analítica del conflicte, proposen que l'única via possible per assegurar el desenvolupament de les seves comunitats vagi en dues direccions.

La primera és jutjar les empreses com Shell pels seus delictes ambientals. Tanmateix, la feblesa institucional africana i el tracte privilegiat que tenen la majoria d'empreses per part de

les elits polítiques fa que sigui difícil (no impossible) que la justícia nigeriana aconseguís sentències favorables en aquest aspecte. Per aquest motiu han nascut sinèrgies amb organitzacions de països del Nord que, com a França o Holanda, busquen vies per interpellar els seus poders judicials perquè les empreses amb capital nacional responguin davant les seves responsabilitats ambientals a l'exterior. Aquestes iniciatives signifiquen anar més enllà de les pautes ètiques que les pròpies empreses emmarquen dins els seus programes de Responsabilitat Social Corporativa (RSC), que no deixen de ser cortines de fum sense cap efecte pràctic. Una altra iniciativa de la mateixa associació és la campanya que, sota el lema *Leave new oil on the soil*, proposa una moratòria al govern nigerià per aturar noves explotacions petrolieres. Aquesta estratègia esdevé una demanda directa al govern perquè renunciï a finançar l'Estat únicament a través dels rèdits que extreu del petroli i, a canvi, imposi una fiscalitat equitativa a la ciutadania nigeriana.

El que *a priori* podria semblar una temeritat, ja que gran part de la població viu en situació de pobresa, podria esdevenir l'única manera d'aconseguir que l'Estat deixés de dependre únicament de les seves relacions amb l'exterior (empreses transnacionals) i recuperés el pacte social que hauria de mantenir tot Estat democràtic amb la seva ciutadania.

ARXIU

, roda el món

COLÒMBIA • NICOLÁS NEIRA VA MORIR EL 2005 A MANS DE LA POLICIA I ARA EL SEU PARE TREBALLA PER DENUNCIAR ELS CRIMS ESTATALS

“L'Estat assassina el meu fill i després m'acusa de terrorista”

Yuri Neira Salamanca és el pare de Nicolás, un noi de quinze anys que va ser assassinat per policies de l'Escuadrón Móvil Antidisturbios (ESMAD) durant la marxa de l'1 de Maig de 2005 a Bogotà. Avui, participa al Movimiento de Víctimas de Crímenes de Estado i a la Campaña por el desmonte del ESMAD y contra la brutalidad policial, entre d'altres moviments socials.

Jaume Fortuño
redaccio@setmanaridirecta.info

Com era la seva vida i a què es dedicava abans de l'any 2005? Abans de l'any 2005, jo era executiu d'una companyia d'assegurances i només m'interessava guanyar diners al cost que fos. Em creia un petitburgès i, com que no hi ha cadena que et lligui més fort que la que et poses tu mateix, no em pensava que m'estiguessin explotant ni que jo explotés els demés. Nicolás, des de molt petit, em va ensenyar el camí i jo li deia: “Tu ets molt petit per entendre tot aquest context”. Desgraciadament, la lliçó per entendre tot això va ser molt dura: la mort del meu fill.

“Vuit antidisturbis van donar-li cops de porra al cap fins a matar-lo... una de les fractures feia 26 centímetres”

L'1 de maig farà cinc anys de la mort de Nicolás, com va anar tot?

Nosaltres, els diumenges, solíem sortir plegats, però, aquell dia, em va dir: “Pare, sortiré amb uns amics”. En aquell moment, ni em va passar pel cap que era l'1 de Maig i que aniria a la seva primera marxa. Allà, l'ESMAD va llençar gasos lacrimògens contra la comunitat que festejava el dia internacional dels treballadors. Nicolás sofria d'asma i va quedar paralitzat mentre tothom sortia corrent. Aleshores, van arribar vuit antidisturbis de l'ESMAD i van començar a donar-li cops de porra al cap fins a matar-lo. Segons l'informe de medicina legal,

ENRICH B. S.

els cops només van ser al cap; una d'aquestes fractures feia 26 centímetres i això, en un noi, vol dir de banda a banda del cap. Però l'ESMAD ho va negar tot, va dir que havia estat un accident i va donar versions que el dictamen de medicina legal desmenteix. A més, ho van fer a la 1 del migdia, davant de milers de persones, per demostrar que poden fer el que vulguin. Entre el diumenge i el divendres, mentre el Nicolás estava en coma, quatre grups de policies van intentar entrar a la seva habitació per interrogar-lo, tot i que, després, el llibre de registre de visites va desaparèixer. Jo, aleshores, no en tenia ni idea, dels crims contra la humanitat ni dels crims d'Estat. I així comença la meua tasca fins el dia d'avui.

Com va canviar la seva vida des d'aleshores?

Va donar una volta de 180 graus. Em van acomiadar de la feina i, més tard, vaig saber que, unes hores abans que el gerent em fes fora, havia rebut la visita d'un grup de policies. Aleshores, vaig decidir començar la Campaña por el desmonte del ESMAD y contra la brutalidad policial. Això m'ha comportat 24 detencions, quatre atemptats, un registre domiciliari i un exili; només per buscar la veritat, ja que ni tan sols demano

justícia perquè sé que, en aquest país, no n'hi ha... Tampoc busco reparació perquè, com se suposa que m'han de reparar? Amb 100 pesos? Un milió? 1.000 milions? Sóc clar: el Nicolás no me'l tornaran; només busco la veritat. Qui el va assassi-

“He patit 24 detencions, quatre atemptats, un registre domiciliari i un exili només perquè estic buscant la veritat sobre la mort del meu fill”

nar? Per què el van matar? A qui venen aquests crims? Qui paga per aquestes morts? Estic buscant la responsabilitat i la línia de comandament, perquè els seus assassins no només són els policies amb uniforme que el van matar a cops de porra,

també són el director general de la policia i el president Álvaro Uribe Vélez, ells són els autors intel·lectuals de l'assassinat i per això cal·len. Faig això per l'amor que tinc a Nicolás, per la seva memòria i els seus somnis, perquè no hi hagi més nicolases, més assassinats.

Ja han passat quasi cinc anys, quina ha estat la reacció de la justícia i en quin punt es troba el procés legal del cas?

No ha passat res: hi ha hagut negligència, impunitat i oblit per part de l'Estat colombià i, en certes parts del poble colombià, continua havent-hi amnèsia total. Dins els moviments socials i estudiantils, es continua recordant el cas de Johnny Silva, el d'Osacar Salas i el d'altres centenars d'assassinats dels membres de la policia i l'exèrcit, sense comptar els braços invisibles que tenen per fer les seves neteges. Després de quatre anys, va sortir la sentència on es destitueix el capità i el sostinent de l'esquadra responsables del cas de Nicolás i se'ls inhabilita per exercir càrrecs públics durant deu anys. La fiscalia ha canviat deu cops de fiscal i, a més, un cop es va perdre l'expedient del cas entre les diverses fiscalies, la justícia penal i l'ordinària. Han agafat el cas 20 o 25 investigadors i cada cop tornava a

començar el procés. Això no només passa en el cas de Nicolás, sinó en quasi tots els crims d'Estat. Es dona tot aquest temps perquè s'amenacin i assassinin testimonis, s'esborrin proves i es col·loquin falsos testimonis. A mi em van fer un registre domiciliari amb 70 homes amb rifles d'assalt, disset camionetes, dues tanquetes, un bus... Deien que jo era d'una cèl·lula de les FARC, que buscaven explosius, però les úniques bombes que van trobar eren de sentiments, d'amor, d'amistat i de coneixement. L'Estat colombià assassina el meu fill i després m'acusa de terrorista!

“El director general de la policia i el president Álvaro Uribe Vélez són els autors intel·lectuals de l'assassinat i per això cal·len”

En quina situació de seguretat personal es troba actualment, després de tota la repressió que ha patit?

Estic com moltes colombianes que han aixecat la veu per dir “ja n'hi ha prou”: amenaçat. En el meu cas, després del registre domiciliari, uns membres de les Àguiles Negres van intentar acabar amb mi. Aleshores, vaig sortir del país, però vaig decidir tornar malgrat els riscos. Jo també vull estar amb la resta de colombianes i caminar tranquil·lament pels carrers; no vull escoltes, camionetes amb vidres blindats, armilles antibales... També vaig decidir tornar perquè visc gràcies a la meua gent i a la seva solidaritat. Jo, aquí, no he tingut mai la idea de suïcidar-me, però a l'exili m'estava morint dia a dia, lentament. Per sobreviure, he d'anar amb molt de compte: si arribo a casa i em trobo un cotxe o una moto esperant-me a la porta, aleshores toca sortir corrent. Aquest és el preu que es paga per buscar la veritat. Fins quan, no ho sé; ja m'he salvat quatre vegades i no sé si hi haurà un cinquena vegada, però assumeixo les conseqüències per trobar la veritat sobre l'assassinat del meu fill.

pàgines
+ continguts
actualitat + anàlisi
+ Suma-t'hi

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Una editorial infantil i juvenil amb llibres engrescadors i divertits
per a nens i nenes, primers lectors/les,
joves i no tan joves

c/ Aurora 23, baixos
08001 Barcelona
Tlf./Fax: 93 4413814
info@takatuka.cat

www.takatuka.cat
L'illa dels llibres
estrena web

ALEMANYA · LA 'JUSTÍCIA' GERMANA PROHIBEIX LES ACTIVITATS DEL SINDICAT ANARCOSINDICALISTA FAU-IAA

“Un bon sindicat és aquell que no agrada al teu cap”

Andreu Jerez
Berlín

Es pot dir que Alemanya és un país ric. La seua economia, basada en les exportacions, que suposen gairebé la meitat del seu PIB, fan de l'economia germana un gegant mundial que molta gent mira com a exemple que s'ha de seguir per construir economies més resistents a crisis capitalistes com l'actual. De fet, si fem una ullada a les seues xifres macroeconòmiques, veurem que Alemanya ha resistit millor que altres estats europeus com l'espanyol la desfeta econòmica mundial: si ben és cert que el seu PIB va caure quasi un 5% durant el 2009, el percentatge oficial d'atur no ha superat en cap moment el 9% i la producció industrial s'ha mantingut a nivells relativament alts. Les xifres macroeconòmiques, però, amaguen moltes realitats poc visibles. Sí, Alemanya és un país ric, en el qual hi viu molta gent pobre i on les diferències socials augmenten progressivament.

Dos informes recents de l'institut econòmic DIW i de la Fundació Bertelsmann apunten en eixa direcció: més d'un quart de la població alemanya (27%) no té cap patrimoni personal o fins i tot estan endeutats, mentre la dècima part disposa de diners o béns materials per valor d'almenys 222.000 euros. La conclusió: la concentració de la riquesa a Alemanya és molt alta i, per tant, també ho són les diferències socials.

El país, que encara no ha fixat un salari mínim, es veu obligat a seguir una política de sous baixos per tal d'assegurar-se uns nivells de competència internacional

L'orientació marcadament exportadora d'Alemanya, a més, obliga a Berlín a mantindre una política de sous baixos per tal d'assegurar-se uns nivells de competència internacional. No cal oblidar que, el 2009, la Xina va desbancar Alemanya de la primera posició mundial de potències exportadores. D'aquesta manera, es dona la paradoxa següent: un dels països més rics del món, on l'estat del benestar està profundament desenvolupat i les prestacions socials són bastant àmplies, continua sense tenir un sou mínim. Els empresaris no estan obligats a registrar-se per uns salaris mínims establerts pel govern a l'hora de fixar els sous de les seues plantilles. Recentment, els go-

Manifestació celebrada el 20 de febrer d'enguany a Berlín contra la prohibició del sindicat anarcosindicalista FAU-IAA

vern de Grècia i França van protestar formalment contra eixa política mantinguda per Alemanya perquè consideraven que afectava les seues economies, on les persones treballadores sí que tenen dret a un salari mínim, i també perquè les feia menys competitives en comparació al que la premsa econòmica anomena el *motor econòmic europeu*.

I quin paper hi juguen els sindicats? L'estructura sindical alemanya és un monstre burocràtic poc flexible i que participa activament en les estructures empresarial i econòmica dominants al país. “La Unió Sindical Alemanya (DGB) és l'associació *paragües* de gairebé tots els sindicats i, fora d'ella, pràcticament no hi ha lloc per res més”. És l'opinió de Lars Röhm, secretari del sindicat anarcosindicalista *Freie Arbeiterinnen- und Arbeiter-Union* (FAU-IAA, Unió de treballadors i treballadores lliures) a Berlín. La FAU, una petita organització amb prop de 500 persones afiliades a tota Alemanya, va desenvolupar activitats sindicals fins que l'Audiència Provincial de Berlín va decidir prohibir-les el mes de desembre passat. El raonament jurídic: la FAU no compleix amb els requisits mínims necessaris per funcionar com una unió de treballadores que defensen els seus interessos amb capacitat de negociació amb el patró. “Això diu la sentència, però es tracta clarament d'una decisió política”, afirma Lars.

De fet, la FAU ja funcionava com a sindicat abans de la seua prohibició

de facto. Per exemple, representava els drets de part de la plantilla del cinema Babylon, situat al cèntric districte berlinès de Mitte, molt a prop de la plaça que porta el nom de la líder comunista alemanya assassinada a la Berlín d'inici del segle passat, Rosa Luxemburg Platz. Un cinema que aposta per un programa de pel·lícules alternatives, però que paga sous de

L'empresa gestora del cinema Babylon va denunciar el sindicat i, des d'aleshores, la FAU no pot utilitzar la paraula 'sindicat' per anomenar-se a si mateixa

misèria a les seues treballadores (entre 5 i 8 euros l'hora) i on les condicions laborals són extremadament precàries.

Aprofitant la celebració del festival internacional de cinema de la Berlinale de l'any passat, la FAU va començar les seues accions de protesta per cridar l'atenció sobre esta situació. Després de rebutjar unes negociacions amb la FAU sobre unes tarifes

més justes, l'empresa gestora de la sala, Neue Babylon GmbH, va denunciar el sindicat anarcosindicalista i va aconseguir que l'Audiència Provincial prohibís les seues activitats. Des d'aleshores, la FAU no té permès utilitzar la paraula *sindicat* per anomenar-se a si mateixa. Si les seues afiliades ho fan, s'exposen a multes i fins i tot a penes de presó. Aquesta prohibició *de facto* de la FAU és una reacció del sistema en forma de repressió estructural, opina Lars Röhm: “En aquest país, els sindicats són entesos com a organitzacions encarregades de millorar les condicions laborals dels treballadors, però també de fer que els assalariats vagin a treballar de manera ordenada i puntual. Això es veu clarament en èpoques de crisi com l'actual, en què els sindicats han aconseguit que no hagi protestes ni vagues. Han cooperat amb les estructures dominants”. Així, és fàcil entendre que els sindicats alemanys no obrin les portes a petites organitzacions com la FAU ni mostrin gaire solidaritat davant la seua prohibició: “Malauradament, els grans sindicats que formen part de l'estructura de la DGB, com Verdi, per exemple, no han mostrat cap mena de suport o protesta institucional per la sentència. Sí que és cert que alguns dels seus membres ens van mostrar el seu suport, però sempre a títol personal. I també sabem que aquells que ho han fet obertament han rebut pressions de la direcció sindical”.

Tot i les dificultats imposades per l'*statu quo* polític i econòmic i mentre a sectors com el de la vigilància d'espais d'oci nocturns o la neteja d'hotels els sous per hora treballada es mantinguen en els 4 o 5 euros, els membres de la FAU consideren legítima la seua lluita per ser reconeguts com a sindicat. De moment, ja han presentat dos recursos d'apel·lació. Si això no funciona, es plantegen anar a

La FAU ha presentat dos recursos d'apel·lació i, si això no funciona, es planteja anar a instàncies internacionals com la UE o la OIT

instàncies internacionals com la UE o l'Organització Internacional del Treball. Al cap i a la fi, com pensa Lars, la decisió del Tribunal Regional de Berlín indica que la FAU va pel bon camí. O com cridaven els ciutadans que es manifestaren contra la prohibició *de facto* de la FAU a començaments d'este any: “Un bon sindicat és aquell que no agrada al teu cap!”.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Vinyetes en conflicte amb l'ordre establert

Barcelona acollirà, del 7 al 9 de maig, el primer Saló Independent de Còmic Social

Un saló de còmic amb contingut exclusivament social i històric. Aquest és el 'leitmotiv' de les jornades que es faran del 7 al 9 de maig a l'Espai Jove La Fontana de Gràcia, organitzades per Attac Catalunya. Durant els tres dies, els debats s'aniran alternant amb exposicions i projeccions orientades a difondre projectes independents i crítics amb el sistema. Tot plegat serà gratuït, sense subvencions i amb la voluntat de no quedar-se en el marc teòric, sinó de passar a la pràctica.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

El punt de partida és el primer debat, dedicat al còmic i a la salut, que mostrarà diverses experiències sobre com fer visibles les problemàtiques socials al voltant de la salut. Alhora, algunes d'elles seran il·lustrades en primera persona. Aquest és el cas de Miguel Gallardo que, amb el seu projecte *Maria i yo*, editat per Astiberri, plasma en paper les vacances viscudes amb la seva filla adolescent i autista. Una novel·la gràfica amb la qual el dibuixant va obtenir el Premi Nacional de Còmic i que actualment també ha estat editada en format documental. Una altra experiència és

la narrada per Cristina Durán i Miguel Ángel Giner Pou a *Una posibilidad entre mil*, de la mà d'Edicions Sinsentido. El treball aborda l'angoixa d'uns pares per la

El saló albergarà una exposició fins el 16 de maig

supervivència de la seva filla nou-nada. El debat donarà pas a la projecció de la coneguda *Persépolis*, un repàs de la vida de la dibuixant iraniana Marjane Satrapi des dels

seus primers records de la convulsa ciutat de Teheran. Un recorregut pels tres volums de l'autora on ens reproduceix la història de l'Iran des de les seves vivències familiars.

Per altra banda, el saló també albergarà activitats estables: una exposició, del 3 al 16 de maig, a càrrec de Ricardo Hermida i Raúl Carreño Andú i una llibreria permanent. De fet, l'organització dels actes ha anat recopilant un dipòsit amb exemplars de temàtica social que han estat seleccionats expressament per ser mostrats i venuts durant el Saló.

Quan tot no va tan bé com sembla
Un dels plats forts del Saló és l'exposició col·lectiva on quinze persones il·lustradores dibuixen sota el títol: *Joventut i crisi: una vida de puta mare*. Per acabar-ho d'arrodonir, aquesta és la temàtica escollida pel debat que se celebrarà el 8 de maig a la tarda. Una de les protagonistes serà l'*Olimpita*, el personatge creat per Hernan Migoya i Joan Marín que serveix per il·lustrar la resposta

Olimpita, el personatge creat per Hernan Migoya i Joan Marín

xenòfoba de la societat barcelonina davant els nous fenòmens migratoris. *Barcelona - Low Cost* és l'altra peça del trencaclosques que exemplifica com conviuen l'arquitectura d'avantguarda i la modernitat amb les incerteses i les frustracions d'una societat cada cop més atomitzada. Els protagonistes són en Santi, la Bea i en Durruti, joves de 30 anys amb molta formació, desesperats per trobar feina estable i als quals no queda cap altra solució que reinventar-se dia a dia, simplement, per sobreviure. Aquestes vinyetes i moltes més són les visions joves dels conflictes quotidians i les poques esperances, en el marc actual, de superar-los.

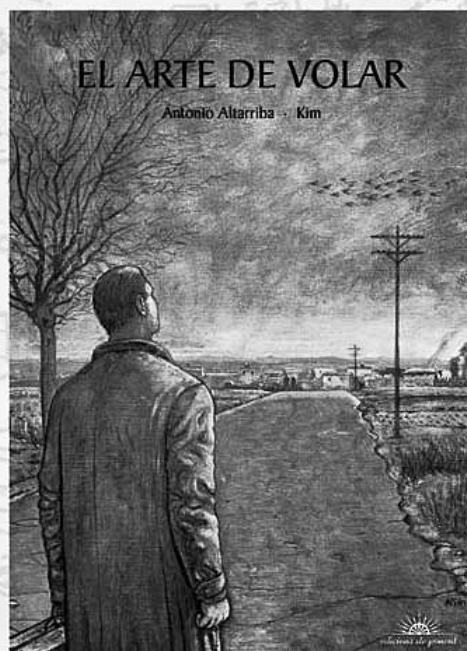

I Saló del Còmic Social

Del 7 al 9 de maig.
Espai Jove · La Fontana.
C. Gran de Gràcia, 190. Barcelona.

> Esbossos de la Guerra Civil

El tercer i darrer debat del Saló s'atreveix a burxar les ferides de la Guerra Civil. Un exercici de restitució de la memòria històrica a través de la vinyeta que no resta exempta de debat. Per abordar la qüestió, l'organització dels actes ha convidat tres ponents: el guionista Antonio Altarriba, el dibuixant Carlos Giménez i l'historiador Antonio Martín. Altarriba va sorprendre, l'any passat, amb *El arte de volar*, una producció conjunta amb el dibuixant Kim, conegut pel personatge de *El Jueves* Martínez el facha. Una trama de les atrocitats comeses durant tot el període de foscor de la dictadura franquista publicada per Edicions de Ponent. Giménez, per la seva banda, és conegut per la col·lecció 36-39 *Malos Tiempos*, un conjunt de volums de la mà d'Edicions Glénat, on l'autor deixa al marge els herois i els polítics per dibuixar la vida quotidiana de la gent del carrer. Mort, gana, fred i destrucció són els elements habituals d'unes vinyetes on Giménez mostra el límit de la situació a través de l'absurd. Aquestes novel·les gràfiques seran el punt de partida per analitzar el còmic des del seu vessant transformador i preservador de la memòria col·lectiva.

+ INFO

/saloncomicsocial.blogspot.com/

MÚSICA

“Les etiquetes són per comprar roba de marca”

El grup de Vallcarca i Sant Celoni Els Surfing Sirles publica el seu primer disc, 'LP', un homenatge a l'“underground” real català

Els Surfing Sirles han tret disc. I això no només és una bona notícia per augmentar el catàleg de bandes independents de la casa, sinó perquè representa un homenatge a l'“underground” real d'aquest país. Veure un directe dels de Sant Celoni i Vallcarca o escoltar el disc que ara presenten -'LP' (BankRobber, 2010)- són petites grans demostracions que dedicar-se a la música no ha de ser sinònim -necessàriament- d'anar vestit volgutament descuidat ni portar les darreres ulleres Bikkebbergs. De fet, tampoc fa falta rascar massa la guitarra. El Sirles ens ensenya el camí, sense cap pretensió. Cultura musical, referents de casa, actitud 'Do it Yourself' i una banda de música garatge-punk. Algú demana més? Sí clar, que siguin bons. I hòstia, podem dir que ho són molt! Parlem amb Martí Sales, veu i guitarra del grup.

Jordi Garrigós
expressions@setmanaridirecta.info

Més de deu anys per treure el primer disc...

Mai no ens hem plantejat gaire res. Han estat les pròpies ganes i les cançons el que ens ha dut fins aquí per un camí més o menys llarg i directe. Una cosa porta a l'altra. Les circumstàncies simplement s'han anat sumant: tenir prou temes, possibilitat de gravar-los i de fer la cambola que una discogràfica els vulgui editar. De tota manera, fa quatre anys vam treure set temes en un *split* compartit amb El Mal Ja Està Fet i FP. El treball es deia *D'aquí 100 anys no hi haurà alcaldes* i el vam editar amb la gent de Carnús Records.

El disc ha sortit amb el segell BankRobber, reconegut per treballar amb bandes de pop independent com Sanjosex o Mazoni. Hi encaixeu?

Treure un disc autoeditat i no menjar-se'l amb patates suposa molta, molta feina; gairebé diríem dedicació absoluta. Ja estem prou enfeïnats

tots quatre per poder-ho fer. Vam enviar la gravació a un dels tres segells independents que ens agradaven i BankRobber de seguida ens va respondre. Vam quedar, ens vam entendre i així de simple

No sou un grup purament polític, però sí que feu crítiques socials dures. És un fet intrínsec de la banda, fer aquest tipus de lletres?

És intrínsec al grup fer lletres que fugin dels tòpics o que se'n fotin, perquè és intrínsec a nosaltres com a persones. Tota gravetat amaga una impostura (inclosa aquesta frase!). Això de la crítica social no és deliberat, surt com surt i, en qualsevol cas, si n'hi ha, no és explícita, ens avorreix que ens ho donin tot mastegat i, per tant, no farem el mateix nosaltres.

Sou una banda que costa d'etiquetar i que no es mou dins els paràmetres comercials. Creus que ho teniu difícil per entrar en alguna escena concreta?

El que ens agrada és la música. Les etiquetes són per comprar roba de marca. I les úniques escenes que ens *molen* són les picants. És a dir, que

gaudim de la música al marge d'etiquetes i ben segur que hi ha molta més gent com nosaltres. A aquesta gent, probablement, li agradarem i, si amb ells conformem una escena picant, ja en tenim prou amb això.

La portada del disc remet al d'un treball històric de Sonic Youth, Goo (DGC, 1990). Què heu volgut posar de manifest amb aquesta gràfica?

Creiem que s'explica soleta, però si cal entrar en detalls, direm que, per una banda, és una paròdia de les infules *arties* de certa part del rock independent dels anys 90 (pel que fa a l'acudit que hi apareix) i, per l'altra, és un homenatge a l'il·lustrador Raymond Pettibon (pel que fa al dibuix). També és una manera de reivindicar dos gèneris menystinguts per la cultura oficial d'aquest país: Roger Pelàies i Barragán.

Sempre heu volgut reivindicar uns referents que queden lluny del que estem acostumades a llegir a les bandes independents. A més, al disc parlu de Nicolau Casaus i canteu l'himne del Barça.

Home, Nicolau Casaus i el Barça no els reivindicuem, són conyes de local d'assaig que, pel que sigui, decidim deixar a les cançons. També teníem el vers "En Rudy Ventura ens la posa dura", però no quadrava tan bé amb la música. Quant a la filosofia del grup, fa uns anys érem declaradament postestructuralistes, però darrerament ens hem tret del damunt els prejudicis postmoderns i hem redescobert el neoplatonisme en tot el seu "*esplendor geomètrica*", com demostrem a cançons com "Cap al Sol".

MÚSICA

La Carrau, cançons per unir electrònica i folk

El grup de Terrassa publica el segon EP d'una trilogia que va començar amb 'Cap', segueix amb 'Cor' i acabarà amb 'Fel'

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Fins fa poc, parlar de La Carrau era sinònim de fer-ho de la fusió de la música d'arrel amb el rock, la rumba i els ritmes llatins. Ara, també implica esmentar l'electrònica entre tot el ventall de gèneres que practica aquesta banda de Terrassa. El grup està immers en l'elaboració d'un disc, *Cap, cor i fel* (Propaganda pel Fet!), que publiquen per entregues: la primera va ser *Cap* i va aparèixer el 2009 i, tot just ara, acaben d'enllestir la segona, *Cor*. Cinc noves cançons que ja poden descarregar-se a la seva web i a les quals seguirà una darrera tanda de temes, *Fel*, que es preveu que vegin la llum a finals d'any.

La nova obra de La Carrau demostra que l'electrònica i el folk no són incompatibles, sinó tot el contrari. Joan Boada, llautista i cantant del grup, explica: "Sonorament, estan a anys llum, però el concepte és molt semblant". Segons Boada, "les corrandes, els cants de pandero o ximbomba i les jotes es basen en estructures musicals curtes i repetitives, que busquen el seu clímax no a base

de grans arranjaments sinó a partir de melodies senzilles i en la repetició de la fórmula, tot creant una mena de *mantra* col·lectiu". Pel músic, "l'electrònica més pura d'avui es basa exactament en el mateix: estructures bàsiques, repeticions i clímax". La Carrau ha indagat en les seves noves composicions amb sonoritats inèdites en el grup a partir d'aquestes premisses. "El contrast entre instruments acústics i electrònics ens dona una barreja tímbrica molt interessant", afegeix. Boada també ens explica quines han estat les principals diferències entre fer cançons amb el cor i fer cançons amb el cap: "Quan vam decidir trossejar un CD en tres fascicles, vam apostar per posar un tema que donés una mica de personalitat a cada entrega. En aquell moment, se'ns va ocórrer la trilogia orgànica: simbòlica entre cap, cor i fel. A l'hora de treballar els temes, però, hem fet com sempre". Així sí, La Carrau ha tingut en compte "una mica el contingut", sobretot pel que fa a la lletra. Boada creu que "podríem dir que tota cançó es fa amb una mica de cap, una mica de cor i una mica de fel".

, expressions

LIBRES

Literatura i assassins domèstics

'Black, black, black', de Marta Sanz, aborda les relacions veïnals per mostrar la violència inherent al sistema

Sense tabús ni compassió cristiana, l'última novel·la de Sanz arrenca amb un assassinat -que no pretén amagar-nos que és un pretext literari- per mostrar-nos la mesquina camuflada sota docilitat en les relacions familiars.

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Marta Sanz (Madrid, 1967) explica que va escollir el títol de la seva última novel·la (Anagrama, 2010) perquè, per un costat, és contundent i, al mateix temps, sona com un balbuceig. Aquesta pot ser una clau de lectura excel·lent per un llibre que indaga en les relacions familiars i veïnals per mostrar el terror constituent de la normalitat, fent visible "el desajustament entre la boca i el doblatge de la pel·lícula". Des d'una perspectiva materialista, amb un to narratiu àgil, la novel·la avança evidenciant les pulsions psicològiques dels personatges, transmetent repugnància pel doble joc de la humilitat "no, cielo, no, no hace falta que vengas...", pels interessos desfressats d'atenció geriàtrica o per la voluntat de narrar per infligir dolor.

Tres punts de vista diferents construeixen aquesta novel·la subversiva. Primer, trobem el relat del detectiu Zarco, a qui encarreguen la investigació de l'assassinat. Amb la ironia sobre els tònics detectivescos a les primeres pàgines, ja entenem que no estem llegint una novel·la policíaca sueca, de la mateixa manera que l'homosexualitat del protagonista pretén allunyar-nos de les novel·les criminals pasteuritzades (tot i que el personatge no escapi tant del tòpic).

Les converses telefòniques del detectiu amb la seva exparella, Paula, són el primer cercle d'aquesta història, on constantment es juga a estirar la realitat de la narració i rectificar-la, després, amb la intenció de mantenir viva la relació d'amor-odi entre els personatges i la nostra atenció lectora. Sanz combina l'acció narrativa amb una prosa fresca, molt rica en imatges i penetració psicològica.

MARTA SANZ

Black, black, black

Black, black, black

Autora: Marta Sanz.
Anagrama. Madrid, 2010.
Pàgines: 332.

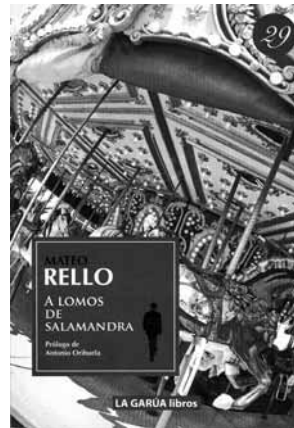
El segon *Black*, el més contundent, ens el dona la narració de Luz a través del seu diari. Dona invisible, psiquiàtrica i envellida, enlloc d'empassar-se amb docilitat les pastilles, la lucidesa i la ràbia silenciada, comença a escriure -a "pro-je-c-tar" - per acusar amb acritud i intel·ligència la normalitat establerta. Situació de partida clàssica per una novel·la desestabilitzadora, gràcies al diari *terapèutic* de Luz, s'estableix una relació d'anada i tornada entre la realitat i la ficció literàries. L'última intervenció és la de Paula, que no era la protagonista.

La posició narrativa de Sanz
A Lección de anatomía (RBA, 2008). Sanz utilitzava el gènere autobiogràfic, entre altres coses, per mostrar una microfísica del poder, l'escolarització a través de la qual cada persona interioritzada quina ha de ser la seva classe social. Aquí utilitza el gènere negre per indagar en les relacions familiars i carregar, de pas, contra la literatura d'entreteniment. Autora d'estudis com *Libro de la mujer fatal* o d'una antologia de poesia espanyola contemporània titulada *Metalingüísticos y sentimentales...*, l'humor corrosiu de Sanz pren partit: "Nadie les robará más las palabras para hacerlos buenos y

pacíficos. Ellos no deben aprenderse nunca el padrenuestro".

Amb sis novel·les i dos poemaris publicats (*Perra mentirosa*, *Hardcore*), l'autora proposa un text mordaç, amb diferents nivells de lectura i que aconsegueix situar-se en la literatura contundent sobre la realitat i en l'advertència que tota literatura sempre sona a bla, bla, bla.

LIBRES

A lomo de salamandra

Mateo Rello.
La Garúa Libros, 2009.
Poesia.

El badaloní Mateo Rello és autor dels poemaris *Orilla Sur* (2002) i *Libro de cuentos* (2009). Director de la revista de poesia *Caravansari* i redactor de la centenària *Solidaridad Obrera* (en concret, de la que s'edita des de la CNT de Joaquim Costa), el seu darrer poemari és *A lomos de salamandra* (La Garúa, 2009), una compilació que podem llegir com el relat d'una resistència col·lectiva, personal i històrica. Dels càtars a la comuna de París, passant per

Durruti, Faceries o Puig Antich, Rello fa d'aquest volum un homenatge als visionaris que, una i altra vegada, s'han atrevit a desafiar les convencions socials del moment per anar més enllà en la recerca d'una societat millor.

A lomos de salamandra, com explica el poeta Antonio Orihuela al pròleg del llibre, és un treball estrany en els temps d'individualisme que corren i, només per això, ja té un valor indiscutible. ROGER PALÀ

LIBRES

Catalunya contra Espanya

Un partit interminable

Lluís Simon.
Cossetània, 2010.
Pàgines: 118.

El govern català i l'espanyol, durant els últims anys, han protagonitzat un enfrontament sense precedents per les seleccions esportives catalanes. Des de Madrid, hi ha ordres estrictes perquè Catalunya no pugui tenir representació internacional en l'àmbit esportiu i, d'això, se n'ha fet una raó d'estat.

S'ha jugat brut contra l'esport català i les federacions d'un país

limitat, també, per les seves contradiccions internes. En aquest llibre, el periodista Lluís Simon, director adjunt d'*El 9 Esportiu*, analitza la història de les campanyes populars a favor de les seleccions esportives catalanes.

La publicació explica la pressió que es fa des de l'Estat espanyol per impedir la participació de Catalunya en competicions internacionals. R.P.

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat
amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c/ Premià, 15, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

MENÚ a l'Espai Obert

7,30€

C/ Violant d'Hongria nº 71, 1r pis
de 13'30h a 16h
cada dia de dilluns a divendres

MENJAR BÉ NO COSTA RES

ESPAI OBERT

Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

Ajuda'ns a consolidar econòmicament el projecte. Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!
Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

*Col·lectius: Etcètera, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Ràdio Sants, Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.

>La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

C/ Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

www.productesdelaterra.cat

Cançons més enllà del mur

La Xarxa d'Enllaç amb Palestina produeix un documental sobre l'experiència de la brigada musical catalana a Cisjordània de l'agost de 2009

Frame del documental 'Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid'

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

La Xarxa d'Enllaç amb Palestina va organitzar una brigada integrada per músics catalans, l'agost de 2009, que van viatjar a Jerusalem i diverses ciutats de Cisjordània amb l'objectiu de conèixer la realitat dels territoris ocupats i vincular-se a iniciatives que, des de l'àmbit cultural, treballen pels drets del poble palestí. Així, Obrint Pas, Cesk Freixas, Pau Alabajos i el cantautor palestí Nabil Mansour van poder viure en primera persona la realitat de ciutats com Hebron, Jenin o Ramallah. De l'experiència, n'ha sorgit un documental, *Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid*, realitzat per Josep Pitarch, impulsor de La Taca Produccions. El film, que s'encarta amb la revista *Enderrock* del mes de maig, es presenta el 4 de maig a l'auditori La Fontana de Barcelona, amb un concert que reunirà en un mateix escenari els artistes que hi apareixen i que servirà per recaptar fons per la Xarxa.

Més enllà del mur és una aportació des d'una perspectiva militant per difondre les dificultats quotidianes de la població palestina que viu als territoris ocupats i també dins d'Israel. La Xarxa d'Enllaç amb Palestina tenia interès a poder generar un projecte audiovisual per difondre la feina de les brigades solidàries catalanes. La seva portaveu, Maria Freixas, explica: "La idea és posar un granet de sorra per difondre la causa del poble palestí i la seva lluita". L'any 2009, la Xarxa va facilitar que més de 800 catalans visitessin Palestina i coneguessin la realitat del país. Aprofitant que el 2009 Jerusalem acollia els actes per la capitalitat de la cultura àrab, la Xarxa va organitzar diverses brigades de cultura popular i una de musical.

Documental de guerrilla

El realitzador Josep Pitarch va ser baixista d'Obrint Pas fins a la publicació del disc *En moviment!* (Propaganda pel Fet!, 2006). Després de deu anys amb el grup, va decidir encaminar-se cap a la producció audiovisual. Des de llavors, la seva vinculació amb la banda sempre ha estat fluida. "Des que vaig deixar Obrint Pas, he anat seguint el grup per generar un arxíu audiovisual de cara a un possible projecte futur. He estat amb ells a Croàcia, Veneçuela, Cuba, Alemanya... Quan va sorgir l'oportunitat d'anar a Palestina amb la Xarxa, em van demanar que els acompanyés per gravar-ho".

Cançons més enllà del mur segueix els músics catalans en el seu periple per Jerusalem, la ciutat israeliana d'Akka i, sobretot, la Cisjordània ocupada, on el règim instaurat per l'Estat d'Israel, segons han denunciat les organitzacions de solidaritat amb Palestina i entitats com Amnistia Internacional, suposa un "estat d'excepció permanent". Això es tradueix en la persecució de l'activisme palestí o en l'expropiació gradual de terres per instal·lar colònies israelianes. L'expressió més crua d'aquesta situació és el mur de Cisjordània -declarat il·legal per les Nacions Unides-, que Israel justifica amb l'argument que és per protegir la seva població civil dels atacs que reben per part de la resistència armada palestina.

Situació d'excepcionalitat

Aquesta situació d'excepcionalitat ha marcat l'elaboració del film. "Vaig anar a Palestina amb una càmera que em cabia al palmell de la mà i sense gaire idea del que trobaria -explica Pitarch. Tot i que portàvem un pla prèviament preparat amb la gent de la Xarxa, cap de nosaltres no sabia exactament què faríem cada dia". El resultat és un reportatge "que transmet duresa, sor-

Més enllà del mur Cançons contra l'apartheid

Presentació: 4 de maig.
Auditori La Fontana. C. Gran de Gràcia, 190-192. Barcelona.
19.45h. Projectió del documental.
21:30h. Concert amb Pau Alabajos, Cesk Freixas, Nabil i Obrint Pas en acústic.

presa, alegria, impotència, ràbia, amistat i solidaritat". Pitarch explica: "He buscat la intensitat de les imatges per sobre de la qualitat tècnica, impossible de controlar en aquelles condicions. És un documental de guerrilla".

Al mateix temps, *Més enllà del mur* manté un equilibri entre el vessant més social del conflicte i el seguiment dels músics i els seus concerts. "Els membres de la brigada són el nexa entre aquestes dues realitats. Les cançons són bones armes de denúncia, però hem de ser realistes i donar-los el valor just que tenen davant de situacions com la de Palestina. Poden difondre idees i denunciar situacions, però això no té una capacitat real per canviar les coses".

A LA CANTONADA

ECONOMIA

Classe contra classe

Guillem Fernández Evangelista
expressions@setmanaridirecta.info

Les institucions econòmiques oficials consideren que, poc a poc, l'economia internacional comença a aixecar el cap, gràcies a les anomenades *economies emergents* (la Xina, l'Índia, el Brasil i Rússia). De forma més tímida, els Estats Units i Europa van sortint-ne. És clar, doncs, que estem assistint a una pèrdua d'hegemonia del model americà i europeu, tot i que això no impliqui, ni implicarà, que es destrueixi el sistema capitalista globalitzat. Alhora, a Europa, es mantenen les grans diferències entre països i s'ha demostrat la feblesa política i de lideratge del projecte econòmic. El futur model capitalista de la UE -si segueix l'estela americana o si vol una estratègia europea pròpia dins d'un tot neoliberal- dependrà de com s'encarri les tensions internes, com el cas grec.

Aquells brots verds que veia la premsa internacional ara fa un any -fent referència a la recuperació econòmica- eren un deliri al·lucinogen i, en el cas de l'Estat espanyol, una sobredosi. Recordeu el vídeo electoral del PSOE de les darreres eleccions europees, on utilitzava els brots verds per simbolitzar la recuperació econòmica o les festetes que feia en Zapatero quan van crear 25.000 llocs de treball el maig de l'any passat. Avui no és gens al·lucinogen que, el 2010, s'arribi a cinc milions de persones aturades. La diferència amb altres països europeus és que, a l'Estat espanyol, a més de la crisi internacional, s'estan patint les conseqüències d'haver especulat amb un dret bàsic com l'habitatge, arran de la bombolla immobiliària i les facilitats de crèdit que han fet que el deute privat (no el públic) hagi arribat a nivells espectaculars. A Catalunya, el Departament d'Economia i Finances diu que el PIB cau en proporcions similars a Europa, però l'atur és força més alt que el de la mitjana europea. I això es tradueix en el que ja estem vivint:

temps d'amenaques amb reformes laborals i abaratiment de l'acomiadament o privatitzacions i retallades socials.

Aquesta crisi està exemplificant la neoliberalització dels estats en el seu màxim exponent. Sembla que, amb les operacions de salvament dels capitals financers, les tesis neoliberals de *menys Estat* haurien de caure per terra, però és tot el contrari. Els estats són peces caures per preparar el terreny al capitalisme i no hi ha dubte que els diferents governs -de diferent color polític- han optat per les mateixes receptes de salvar directament les institucions financeres abans que la gent. Això vol dir que, ja sigui la socialdemocràcia o la dreta, econòmicament parlant, el sistema és neoliberal i aquesta és la ideologia de la classe dominant. Per tant, la crisi s'ha traduït amb més neoliberalisme i el que encara ha d'arribar. Si ho han pogut fer, és perquè hi ha partits que es diuen d'esqueres que no ho són i, els que ho són, no tenen prou força. Alhora, els moviments socials continuen massa fragmentats, però no només organitzativament, sinó també en relació al discurs i les pràctiques. És a dir, encara no hem après a pensar i actuar com a classe. Ningú no s'hauria d'espantar ni pensar que és un terme desfasat. Necessitem articular una classe que pugui encarar-se a l'altra, bàsicament perquè és un fet.

La campanya engegada sota el lema *Que la crisi la paguin els rics* aglutina les diferents lluites per denunciar aquesta aberració neoliberal, però -alhora- ens hauria de servir per donar el primer pas cap a la construcció d'un eix que recuperi un imaginari col·lectiu que identifiqui que, si hi ha gent rica, és perquè hi ha persones desposseïdes i, sobretot, que instal·li com a norma que primer són les persones. Classe contra classe. El dia internacional del sabotatge i l'1 de maig són moments puntuals i expressions d'aquesta lluita quotidiana. Esperem que algun dia aquestes dates siguin dies de celebració.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 29 d'abril
Castells, bastons i jotes contra el cementiri nuclear!
 Hi participaran: La Jota a la Plaça, Rondalla, Titot, Pepet, Marieta, La Carrau i Cor de Carxofa.
 19h. Actuacions reivindicatives dins la concentració davant la seu d'Endesa: *No al Cementiri Nuclear!* Parc dels Tres Xeme-neies. Av. Paral·lel

NO
al cementiri nuclear

concentració a la seu d'Endesa
 Parc de les Tres Xemenies (Poble Sec - Bici)
 dijous 29 d'abril | 19:00h

parlaments
 enriqueta muntané
 jugosa del Poble, membre de la Sala de Proposa
 sergi saladó
 pedagog i professor de la BDX, portaveu de la CACB

castells, bastons i jotes
 contra el cementiri nuclear!
 amb Rondalla, Jota a la Plaça i la participació de Titot, Pepet i Marieta, La Carrau, el Cor de Carxofa...

qui s'emporta els beneficis
 que n'assumeixi els residus!

canc

Dijous 29 d'abril
Debat: 'Quan aprendre és exposar-se'
Cicle de trobades d'Espai en Blanc
El combat del pensament
 20h. Universitat Lliure La Rimaia Gran Via, 55o.

Del 29 d'abril al 2 de maig
BioCultura, fira de productes ecològics i consum responsable
 Palau Sant Jordi
 Més info: www.biocultura.org
 Organitza: Associació Vida Sana

Divendres 30 d'abril
Xerrada-debat 'El Tribunal Russell: reptes de solidaritat amb Palestina'

Concert del 4t Aniversari de la Directa

BARCELONA,
 DIVENDRES 30
 D'ABRIL, 22h.
 LA FARINERA
 DEL CLOT.
 GRAN VIA, 837.

El Centre Cultural la Farinera del Clot acollirà, el proper divendres 30 d'abril, un concert per celebrar el quart aniversari del setmanari DIRECTA. El recital estarà protagonitzat pel hip-hop i els ritmes rebels i comptarà amb l'actuació dels grups At Versaris i Asstrio -que presentaran el seu espectacle conjunt de fusió de rap i jazz-rock *Per principis elegants-* i del grup de hip-hop orgànic In*Digna.

El recital és el darrer concert del segon cicle de músiques crítiques *Expressió Directa*, que organitza el setmanari juntament amb la Farinera del Clot.

At Versaris i Asstrio presentaran per primera vegada a l'escenari de la Farinera l'espectacle *Per principis elegants*, un espectacle 100% explosiu, en què Asstrio posa la seva excel·lència musical al servei de les rimes d'At Versaris i el combo de rap de Sants i Sabadell ataca noves rimes damunt les bases trepidants d'Asstrio.

El concert també comptarà amb la participació del grup del Bruc In*Digna, una de les joves bandes que despunten en el panorama del hip-hop. En el seu cas, una proposta desenfadada i burleta que barreja bases electròniques amb sonoritats acústiques. La banda ja té enllestit el seu primer disc i n'avançarà uns quants temes durant el darrer concert d'*Expressió Directa*.

La nit acabarà amb una sessió rumbera i festiva a càrrec del PD El Capità, tot un clàssic dels aniversaris de la DIRECTA.

MÉS INFORMACIÓ: www.myspace.com/expressiodirecta

19:30h La Torna C. Sant Pere Màrtir, 37.
 Organitza: Coordinadora d'entitats Amb Palestina al Cor

Divendres 30 d'abril
Presentació del llibre: 'Antologia de textos de los amigos de Ludd'
 L'antologia dels Amics de Ludd abraça una selecció de les aportacions d'agitació teòrica desenvolupades per aquest col·lectiu des de l'any 2001 fins al 2006 i constitueix una mostra de les diverses temàtiques que va abordar la seva pro-

ducció textual, tant al seu butlletí com a través d'intervencions a la premsa alternativa o a fullets i pamflets editats al fil d'esdeveniments i polèmiques contemporànies.
 19.30h. Ateneu Llibertat del Casc Antic C. Fonollar, 13.

IX Fira Internacional del disc de Barcelona
 Dissabte 1 de maig de 10 a 21h. i diumenge dia 2 d'11 a 20h. a l'Estació del Nord, Arc de Triomf.

Divendres 2 de maig
Xerrada-debat: 'Il·lusions renovables' amb Toni García
 La història de la dominació és la història de la concentració del poder... sobre les fonts d'energia. Toni García, exmembre del desaparegut col·lectiu Los Amigos de Ludd, ens proposa debatre com afectarà l'esgotament dels combustibles fòssils al sistema dominant; el sentit de la fe en el progrés ecoindustrial basat en les fonts d'energia renovable i la versemblança de la nova ofensiva pro centrals nuclears i els seus cementiris.
 11:30h. Can Masdeu. Camí Antic de Sant Llützer, s/n. www.canmasdeu.net
 Cicle: Pensament i lluita antiindustrial
 Més info: www.pensamentilluites.blogspot.com

Diumenge 2 de maig
Performance: 'Protomembrana' amb Marcel·lí Antúnez
 20h. Antic Teatre. C.Verdaguer i Callís, 12.

Dilluns 3 de maig
Sopador solidari
 Sopar vegà en benefici de tres antifeixistes canaris detinguts el 2004 i condemnats a dos anys de presó. Més info: solidaridad3a.blogspot.com. Després del sopar, hi haurà una xerrada i es punxarà una selecció de música reggae i punk.
 20:30h. CSO La otra carboneria. C. Urgell, 30.

Dimarts 4 de maig
Tertúlia: 'Com serà la propera crisi?'
 Com definir la crisi econòmica? Un episodi més de la cadena de bombolles especulatives? O potser l'inici d'un procés agònic d'extinció del capitalisme? Hi participaran: Joan Tugores, Jordi Roca i Alfons Barceló.
 19h. Centre Cívic Pati Llimona. C. Regomir, 3.
 Organitza: Centre de Treball i Documentació

Dimarts 4 de maig
Xerrada-coloqui: 'Passat i futur del ferrocarril a Catalunya', amb Pere Pascual Domènec
 La xerrada tractarà de posar de manifest el fet que el ferrocarril ha quedat marginat com a mitjà de transport al llarg del segle xx, essent com és un mitjà de mobilitat sostenible considerat des de la perspectiva del creixement sense control del consum de fonts energètiques no renovables.
 19:30h. Ecoconcern-Innovació Social.
 C. Mare de Déu del Pilar, 15.
 Organitza: Ecoconcern-Innovació Social

> **CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR**

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Vaig a Granada amb la meua furgoneta entre el 5 i 10 de maig i tinc 2 places lliures. També puc transportar mercaderia. Animals són benvinguts. Compartiré les despeses.
 CONTACTE: Dani d.navapedra@gmail.com

Ofereixo transport a grups de música amb la meua furgoneta (6 places + càrrega) a canvi de classes de música, baix, cant o el que oferiu.
 CONTACTE: Sandra kbspecialist@gmail.com

Barcelona: Taller gratuït d'iniciació artística al barri de Gràcia. Teatre, clown, interpretació i moviment.
 CONTACTE: Nico triangulopitagorico@hotmail.com

Tenda Gratix, estem al barri de la Florida de l'Hospitalet i volem potenciar el troc, la vida gratis i les iniciatives comunitàries. Informa't i participa
 CONTACTE: tiendagratis.blogspot.com

Escola de Clown de Barcelona: necessitem una persona

per a treballar amb nosaltres del 8 de maig al 8 de juny. A canvi, oferim el curs de clown gratuït a l'agost.
 CONTACTE: 622 110 537 info@escoladeclown.eu

La Rosa Negra: busquem una fotocopiadora per la nostra Biblioteca.
 CONTACTE: Carla larosanegra.poblesec@gmail.com

Desitjo utilitzar forn de coure pa, a canvi, puc fer el teu pa casolà o ajudar-te a fer-lo.
 CONTACTE: Àngel angel.correo@gmail.com

> **EL TEMPS**

DIJOUS 29
 Dia primaveral amb sol i caloreteta a les hores centrals del dia. Temperatures superiors als 25 graus a la costa i properes als 30 a l'interior.

DIVENDRES 30
 L'anticicló començarà a desplaçar-se cap a l'euro-ropa central i els núvols s'aproparan pel nord durant el vespre. Temperatures caloroses.

DISSABTE 1
 Durant la tarda hi haurà tempestes fortes al Pirineu, que s'aniran desplaçant cap a les comarques de la costa a la nit.

DIUMENGE 2
 Un dia inestable, amb ullades de sol i ruixats durant la tarda. Els termòmetres registraran un descens important.

DILLUNS 3
 Refrescarà notablement a la majoria de comarques. Una bossa freda farà que l'ambient sigui d'hivern al Pirineu i fresc a la resta.

DIMARTS 4
 Es mantindrà la forta baixada de temperatures. Núvols i clars amb alguns ruixats. Vents del nord i nevades al Pirineu als 1.200 metres.

GIRONA

Actes al voltant de l'1 de Maig

Dijous 29 d'abril
 Xerrada: *Una visió històrica del cooperativisme*, a càrrec del col·lectiu Ciutat Invisible.
 19h. Casa de Cultura. Plaça de l'Hospital, 6.
 Divendres 1 de maig
 Punt de Trobada de la Rambla de la Llibertat
 11h. Fira del treball solidari
 12h. Marxa reivindicativa
 13h. Lectura del manifest
 Organitza: COS, CGT i IAC
 Participen: Xarxa d'Economia Solidària i Plataforma Girona en Crisi

PALMA DE MALLORCA

Divendres 30 d'abril
Correlengua 2010
 El divendres 30 d'abril se celebra el Correlengua a la ciutat de Palma. Sortiran dues columnes: Rosa Bueno des de la Plaça de Ses Veles i Toni Roig des del Monestir de la Real; a les 16 i 17h respectivament. Després del seu recorregut per Ciutat, a les 19h. es trobaran a la plaça Major i es continuarà fins a la plaça de Cort, on s'acabarà amb un concert del grup Kumbes del Mambo i Obrint Pas. Mentre duri el Correlengua, hi haurà una ballada popular amb Herbes Dolces a la plaça de Cort. Més informació: www.jovesllengua.cat
 Organitza: Plataforma Joves de Mallorca per la Llengua

REUS

Primavera d'alternatives a la crisi capitalista
 Dijous 29 d'abril
 Projectió del documental: *A la deriva (por los circuitos de la precariedad femenina)*, del col·lectiu Precarías a la Deriva.
 20h. Taverna Carrasquet. C. Sant Elies, 10.
 Dissabte 1 de maig

Solidaritat és Força!

1 DE MAIG, CONCERT A ALCOLETGE - LLEIDA

enguany se celebra el 5è concert *Solidaritat és Força!*, que reafirma una vegada més la idea de *gresca solidària* promoguda pels col·lectius organitzadors. El concert tindrà lloc l'1 de maig al pavelló municipal d'Alcoletge (Lleida) i tots els beneficis aniran destinats al projecte Kairós de l'associació ISISH, una iniciativa destinada a treballar amb nens i nenes dels camps de refugiats palestins.

L'1 de maig és un dia magnífic per recordar i reivindicar la solidaritat amb la població palestina a la qual han robat els drets, les terres i l'esperança i han aïllat del món, sense feina ni futur.

El concert comptarà amb les ranxeres canyeres de Mariachi Guerrilla (Valladolid), les versions boges de Lokotorio (Balaguer) i el punk-rock dels grups Vómito (Iruñ) i Manolo Kabezabolo i la bolobanda (Saragossa).

L'organització del concert és a càrrec del Col·lectiu Les Trinxeres, Iniciativa Solidària Internacional de Suport Humanitari (ISISH) i la distribuïdora alternativa Kamilosetas Muskaria.

Manifestació anticapitalista de l'1 de Maig. 19h. Plaça Imperial Tarraco, Tarragona.
 Dimecres 5 de maig
 Presentació del llibre: *30 anys de reformes laborals* i xerrada sobre la futura reforma laboral, a càrrec d'Adrià Pet.
 20h. CGT. C. Raval Santa Anna 13, 3r.
 Dimecres 12 de maig
 Acte de suport a les Marxes estatals a Madrid contra la crisi. 10h. Davant l'OTG de Reus (Passeig Misericòrdia).
 Dissabte 15 maig
 18h. Facultat de Medicina de la URV
 Debat: *Joves i crisi*, amb la participació de representants dels sindicats CGT, CoBas, IAC i Espai Joves Intersindical-CSC.
 Organitzen: CGT Baix Camp, Maulets Baix Camp, CUP Reus, Casal Despertaferro, Assemblea de Joves de Reus i SEPC.

TARRAGONA

Divendres 30 d'abril de 2010
Taula Rodona: 'Què vol dir Repartir el

Trellall i la Riquesa? des de la visió sindical, po lític, feminista, social...'

Acte emmarcat en la convocatòria de l'1 de Maig
 19h. Sala de Graus del Campus Catalunya de la URV de Tarragona.
 Dissabte 1 de maig
 Manifestació: *Contra les retallades socials i laborals: cap a la vaga general!*
 19h. Plaça Imperial Tarraco.
 Organitza: Coordinadora Repartim la Riquesa i el Treball

TORROELLA DE MONTGRÍ

V Trobades de Música Mediterrània: Cant, música i ball de Mallorca i Tunísia
 Divendres 30 abril
 18.30h. Cercavila inaugural amb els Revetlers de Mallorca pels carrers de Torroella.
 19h. Conferència inaugural al Museu de la Mediterrània: *Anselm Turmeda Abdallah Al Tarjuman, un mediterrani entre Mallorca i Tunísia*
 22 h. Concert de música tunisiana. Claustre del convent dels Agustins
 Dissabte 1 de maig
 9:30h. Tallers
 13h Conferència a càrrec de Jaume Ayats i Joaquim Rabasseda
 20h. Cant de la Sibila.
 22h. Combat de gloses i audició amb balls i música mallorquines
 Diumenge 2 de maig
 Tallers i cloenda. Participants dels tallers: Cant glossat mallorquí: amb Mateu Matas Xuri i Antònia Nicolau Pipiu. Balls de Mallorca: jotes i mateixes, boleros i fandangos amb el grup Els Revetlers. Percussions i cant tunisenç: ritmes del Magrib i cant de Tunis amb Mohamed Abdelkader Ibn Kacem Sahbi Mustapha i Sofïène Ziyadi.
 Més info: www.museudelamediterrania.org
 Organitza: Museu de la Mediterrània

VILANOVA I LA GELTRÚ

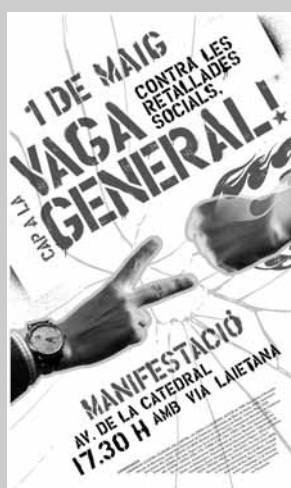
Divendres 30 d'abril
Presentació del documental: 'Propera parada, 100MIL habitants'
 Documental inclòs dins la campanya *VNG 100MIL* organitzada per la CUP de Vilanova i la Geltrú per denunciar el creixement desmesurat que planteja la política urbanística de l'Ajuntament.
 19h. Ateneu Vilanoví. Plaça Llarga, 19
 Organitza: CUP de Vilanova

Fins el 29 de maig
Exposició: 'CNT als 1r de Maig'
 Mostra de cartells i documents relacionats amb la participació de la CNT en les celebracions de l'1 de Maig al llarg de la seva història. Exposició organitzada pel sindicat d'Oficis Varis del la CNT de Vilanova. Els horaris de visita són: de dilluns a dissabte de 18:30 a 21h. i diumenges de 10:30 a 13:30h. al local de la CNT, carrer Teatre, 21.

Espai 1 de Maig a la ramba del Raval de Barcelona

El dissabte 1 de maig, la ramba del Raval serà l'escenari d'una sèrie d'activitats relacionades amb el dia del treball. També s'hi mostraran les fotografies enviades al certamen fotogràfic sobre lluites laborals organitzat per l'Esquerra Independentista del Barcelonès. Les altres activitats que es faran al llarg de la jornada són aquestes:

10h. Esmorzar popular i tallers
 12h. Debat sindical *Cap a la Vaga General*, amb COS, CGT, COBAS i IAC.
 14h. Dinar popular
 15h. Concert amb cantautor
 16h. Acte polític
 17:30h. Manifestació a la plaça de la Catedral

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

MAYDAY: PRIMER DE MAIG ALTERNATIU!

BARCELONA
 Contra les retallades socials, cap a la vaga general!
 17:30h. Avda. de la Catedral - Via Laietana
 Convoca: Campaña Contra L'Europa del Capital, la Crisi i la Guerra

GIRONA
 Tombem el capitalisme, impulsem el treball solidari
 12h. Rambla de la Llibertat
 Convoquen: COS, CGT, IAC.

LLEIDA
 Contra l'atur, la precarietat i l'exclusió social: Cap a la Vaga General!
 12h. Plaça del Treball
 Convoca: CGT amb el suport de col·lectius anticapitalistes de les comarques de Ponent.

TARRAGONA
 Contra les retallades socials, cap a la vaga general!
 19h. Plaça Imperial Tarraco de Tarragona
 Convoca: Coordinadora Repartim la riquesa i el treball

VALÈNCIA
 Cap a la vaga general!
 11:30h. Plaça de Sant Agustí.
 Convoca: CGT, IV, CNT, COS

CANALS
 Per la terra i pel treball: el 1r de maig totes a Canals!
 19h. Plaça del Port del Riu. Organitza: Col·lectius Juvenils del País Valencià

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

John Downing TEÒRIC I ACTIVISTA DE LA COMUNICACIÓ ALTERNATIVA

“Mitjans lliures? De què i per fer què?, aquestes són les preguntes clau”

John Downing és professor de la Universitat de Southern Illinois (EUA), on dirigeix el Global Media Research Center, a més de ser un reconegut teòric i activista de la comunicació alternativa. Es va donar a conèixer durant els anys 80 amb el llibre 'Radical Media' (1984). Actualment, investiga les definicions que existeixen al voltant dels mitjans comunicatius i alternatius –radicals, ciutadans, activistes, participatius o tàctics, entre d'altres–, un debat que deriva de la pròpia diversitat d'aquests mitjans en termes geogràfics, socials i històrics, en contrast amb la uniformitat dels mitjans massius. Convidat per la Càtedra Unesco de Comunicació Incom-UAB, va visitar Barcelona el mes de març i va respondre les preguntes formulades per la DIRECTA.

ROBERT BONET

Chiara Sáez i Núria Reguero
entrevista@setmanaridirecta.info

A Catalunya i a l'Estat espanyol, s'usa molt el concepte de mitjans lliures, sobretot en l'àmbit de les ràdios. Què n'opina, d'aquest terme?

Mitjans lliures és un concepte molt popular a Àustria, Itàlia i altres països. Però les preguntes clau són: mitjans lliures de què, o lliures per fer què? Són preguntes bàsiques relacionades amb la llibertat.

Fa dues dècades, vostè va encunyar el terme Radical Media. En català, l'equivalent seria mitjans alternatius o mitjans dels moviments socials?

Mitjans alternatius no és exactament un concepte equivalent al de mitjans dels moviments socials, encara que hi ha una coincidència parcial entre ambdós. En aquest sentit, jo utilitzo el terme radical media més o menys com un equivalent al de mitjans dels moviments socials.

Tanmateix, anteriorment ha assenyalat que els Radical Media no només poden ser progressistes, sinó també autoritaris.

Perquè existeixen exemples històrics de moviments socials molt negatius. El feixisme italià va començar com un moviment social, el nazisme també era un moviment social abans de convertir-se en govern. Hi ha molts altres exemples. I encara que jo no he estudiat aquests mitjans i aquests moviments socials amb la mateixa atenció que els moviments socials progressistes, jo crec que hem de ser

cursosos en relació al fet que no hi ha màgia respecte als moviments socials. Aquests mateixos moviments socials, actualment, també poden ser perillosos. I els seus mitjans també.

Així doncs, creu que aquests mitjans requereixen ser estudiats d'una manera relacional respecte als moviments socials vinculats?

Sí, per entendre les fases d'aquests mitjans –ja sigui quan decauen o quan són forts–, és essencial entendre també els diferents tipus de relacions que estableixen amb els moviments socials. És comú que, quan els moviments socials estan en declivi,

“L'enciclopèdia dels moviments socials té 250 entrades d'arreu del món”

el mitjà mantingui la flama viva durant el període que transcorre entre una generació d'activistes i la següent. Per això dic que els mitjans comunicatius no són només un producte dels moviments socials, sinó que també els nodreixen, fins i tot quan es troben en una de les seves fases subterrànies.

Defensa la integració de les tecnologies als moviments socials. Quina opinió té de l'ús del Facebook o YouTube per part dels mitjans alternatius?

Jo crec en l'ús de diferents mecanismes, llocs, espais, oportunitats i la

combinació de tots ells. El que necessitem tenir clar és què esperem no saltar de cada mitjà.

Què opina sobre els canvis polítics que s'observen a Europa amb el reconeixement dels mitjans comunicatius per part d'instàncies com el Parlament Europeu o la Comissió Europea?

La legislació, en aquest sentit, és important, però és només un capítol més de la història, no el seu final. Les polítiques de comunicació relatives a la distribució de l'espectre a un cert nivell encara es mantenen com una disputa entre els operadors privats i els operadors públics. Els privats volen tot l'espectre, mentre que, a molts països, els mitjans públics encara no veuen els mitjans dels moviments socials com a aliats sinó com una competència. És una batalla constant i, normalment, els representants polítics encarregats de prendre decisions sobre els objectius de la digitalització i el lloc que correspon als mitjans dels moviments estan molt allunyats de la realitat d'aquests darrers.

La regulació és quelcom positiu pels mitjans dels moviments socials?

Depèn absolutament del país i del moment en què succeeixi. En gran mesura, ha resultat positiva a molts països, sobretot pel que fa a la regulació de les ràdios comunitàries. Però, a l'Amèrica del Sud, hi ha exemples com Bolívia i Veneçuela, on –desafortunadament– s'ha viscut un fenomen diferent: l'expansió de les ràdios comunitàries a ambdós països s'ha convertit en una plataforma

pels presidents Morales i Chávez, però no per les veus comunitàries.

Podria explicar-nos el projecte que està preparant d'enciclopèdia dels moviments socials i les seves experiències?

L'enciclopèdia sortirà publicada als Estats Units el proper mes de setembre i té 250 entrades. Cobreix, des d'una concepció antropològica, els mitjans dels moviments socials en totes les seves expressions: la dansa, el grafit, el vestuari, la música, el teatre al carrer... i també els mitjans convencionals. Hi surten representats molts països del món, amb l'excepció del centre d'Àsia. En tenim de l'Amèrica del Sud, la Xina, l'Orient Mitjà, l'Àfrica, els Estats Units i Europa, en diferents períodes de la modernitat. En el cas d'Europa, per exemple, hi surten els mitjans antifeixistes italians del període comprès entre el 1922 i el 1945, les ràdios lliures italianes de França dels anys 70 i 80, el teatre al carrer de finals del segle XIX. També hi surten experiències més actuals de finals del segle XX i principis del segle XXI.

Quins són els referents que trobem darrere de la seva feina?

Els meus referents principals són Raymond Williams i Antonio Gramsci. Per mi, el més important d'aquests autors és el fet que no neguen la importància dels processos econòmics, però, al mateix temps, atorguen un valor equivalent als processos culturals. D'aquesta manera, proven de desenvolupar-los conjuntament i mostrar de quina manera s'influencien mútuament.

. LA COLUMNA

Qui estima la llengua la fa servir

Quim Gibert
opinio@setmanaridirecta.info

Els matins d'estiu a les piscines municipals de Fraga no tenen cap interès en particular més enllà del d'anar a cercar la frescor. A voltes hi ha converses que etconviden a fer el batxiller. Va ser quan una dona gran li feia una cara estranya a un xiquet perquè el seu nom era en català. Quan la senyora, que es deia Roseta, es va presentar, s'adonà tot d'una que la forma de fer-se dir el seu nom també era catalana.

Dies més tard, vaig tornar a parar l'orella quan un pare demanava a l'amigueta del seu fill, mentre jugaven tots tres a riure-se, que se li dirigís en català: "El saps parlar perfectament".

L'idioma és un marcador social de primer ordre. Bàsicament perquè ens identifica territorialment, estableix vincles afectius, genera emocions i, sobretot, esdevé un aspecte determinant en la consciència lingüística. La d'aquest pare de

La dignificació de la llengua és una conquesta col·lectiva i si el català no és oficial a la Franja és en part arran d'una insuficient implicació davant aquesta injustícia

família va ser una reacció sana, positiva, d'amor envers la llengua pròpia i històrica.

Res a veure amb la incapacitat del govern aragonès per fer oficial el català a la Franja de Ponent.

Res a veure amb la incapacitat del govern espanyol per fer d'Espanya un estat plurilingüe (com ara Suïssa, Bèlgica, Finlàndia, Canadà). O és que no som tots iguals?

La dignificació de la llengua és una conquesta col·lectiva que comporta un treball persistent i el foment de xarxes de complicitats. Si el català no és oficial a la Franja és en part arran d'una insuficient implicació davant d'aquesta injustícia.

Els que volen estar en forma i ben forts, han d'activar la seva energia. I és que les iniciatives conformen el futur.

Esforçar-nos davant de la dificultat ens permet aprendre, ser creatius, superar-nos.

Diuen que no hi ha millor mestre que l'adversitat. Aixecar punts en bé de la llengua autòctona, en un món globalitzat, emocionalment només de pensar-hi.